

Ngũ Ngon, Paris

Contents

Ngũ Ngon, Paris	3
1. Chương 1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2: Cậu Giống Như Sao Kim, Sinh Động Sáng Ngời. Ngay Cả Khi Đứng Ở Xa Xa Cũng Chỉ Cần Nhìn Một Cái Thôi Đã Có Thể Nhìn T	5
3. Chương 2: Cậu Giống Như Sao Kim, Sinh Động Sáng Ngời. Ngay Cả Khi Đứng Ở Xa Xa Cũng Chỉ Cần Nhìn Một Cái Thôi Đã Có Thể Nhìn T	7
4. Chương 3: Cậu Giống Như Sao Kim, Sinh Động Sáng Ngời. Ngay Cả Khi Đứng Ở Xa Xa Cũng Chỉ Cần Nhìn Một Cái Thôi Đã Có Thể Nhìn T	9
5. Chương 4: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 1	11
6. Chương 5: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 2	13
7. Chương 6: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 3	15
8. Chương 7: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Làm Mình Rung Động Không Ngớt.	17
9. Chương 8: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Làm Mình Rung Động Không Ngớt.	19
10. Chương 9: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Làm Mình Rung Động Không Ngớt.	21
11. Chương 10: Cuối Thư, Là Dùng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trục Mà Lãng Mạn. 1	23
12. Chương 11: Cuối Thư, Là Dùng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trục Mà Lãng Mạn. 2	25
13. Chương 12: Cuối Thư, Là Dùng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trục Mà Lãng Mạn. 3	29
14. Chương 13: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C	33
15. Chương 14: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C	36
16. Chương 15: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C	40
17. Chương 16: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 1	43
18. Chương 17: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 2	49
19. Chương 18: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 3	52
20. Chương 19: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 1	55
21. Chương 20: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 2	58
22. Chương 21: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 2	62

23. Chương 22	65
24. Chương 23	68
25. Chương 24	70
26. Chương 25: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuân Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H	73
27. Chương 26: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuân Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H	79
28. Chương 27: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuân Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H	83
29. Chương 28: Mình Còn Cho Rằng Thế Gian Chung Quy Có Hoan Tình Có Thể Vạn Dặm, Vô Luận Sơn Trường Thủy Viễn, Có Cậu, Thì Có Thiên T	86
30. Chương 29: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chua Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 1	89
31. Chương 30: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chua Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 2	92
32. Chương 31: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chua Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 3	95
33. Chương 32: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Đây Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th	99
34. Chương 33: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Đây Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th	103
35. Chương 34: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Đây Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th	107
36. Chương 35: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 1	115
37. Chương 36: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 2	118
38. Chương 37: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 3	122
39. Chương 38: Nơi Có Cậu, Mới Là Nhà	126
40. Chương 39: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Ấp. 1	131
41. Chương 40: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Ấp. 2	134
42. Chương 41: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Ấp. 3	139
43. Chương 42: Hiểu Lầm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lầm Thành Lớn Cũ	142
44. Chương 43: Hiểu Lầm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lầm Thành Lớn Cũ	146
45. Chương 44: Hiểu Lầm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lầm Thành Lớn Cũ	149
46. Chương 45: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mênh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bao Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.	152
47. Chương 46: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mênh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bao Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.	154
48. Chương 47: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mênh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bao Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.	158
49. Chương 48: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tổ Mà Trống Rỗng. 1	161
50. Chương 49: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tổ Mà Trống Rỗng. 2	165
51. Chương 50: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tổ Mà Trống Rỗng. 3	167
52. Chương 51: Ngủ Ngon, Châu Tử Bùi. 1	172
53. Chương 52: Ngủ Ngon, Châu Tử Bùi. 2	175

54. Chương 53: Ngủ Ngon, Châu Tử Bùi. . 3	177
55. Chương 54: Phiên Ngoại 1. Thiếu Niên Xứ Tuyết	182
56. Chương 55: Pn2 Tuyển Chọn Các Đoạn Bút Ký Của Đầu Gối Từ 2001-2010	186
57. Chương 56: Pn3 Mười Ba Năm	198
58. Chương 57: Lời Cuối Truyện “”	202

Ngủ Ngon, Paris

Giới thiệu

Tên gốc: Văn an, Ba LêThế loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, âm áp văn, nhẹ nhõm hướng, 1v1, HE. Độ dài: 53 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ngon-paris>

1. Chương 1: Tiết Tử

Tác gia internet gọi Chu Minh kia đồ rồi, bởi vì một quyển tiểu thuyết tên “Ngủ ngon, Paris”.

Nhưng mà, không ký tên bán, không lên TV, không tiếp phỏng vấn... Những điều đó, đều khiến cho anh ta giống như sự mê hoặc không thể phỏng đoán. Tuổi tác, tướng mạo, tất cả thông tin về thân thế, đều không thể nào biết được. Thông tin duy nhất về tác gia thần bí này là, giới tính: nam.

Mà khi mọi người cầm “Ngủ ngon, Paris” đọc, không ai có thể ngờ rằng, vị tác gia internet kia kì thực chính là một giảng viên đại học danh phù kỳ thực, sáng tác đối với anh ta chẳng qua chỉ là nghề tay trái mà thôi. Mà Chu Minh, kỳ thực cũng không phải là tên thật của anh ta.

“Đó là Paris, là một thành phố bằng phẳng mà không chìm đắm. Nó tọa lạc ở phía bắc nước Pháp, mùa đông sẽ có chút lạnh. Trước khi đến nơi này, tôi từng đọc một ít văn tự có liên quan đến nó. Trong một vài miêu tả, nó vô cùng mỹ lệ, nghìn vạn người hướng tới nó. Nhưng đối với tôi mà nói, nó dường như mang ý nghĩa khác, không chỉ có giới hạn trong phong cảnh đại lộ Champs Elysees, hay là tháp sắt Paris mà thôi.

Có đôi khi nghĩ về nó, cảm thấy yêu nó, có lúc lại cảm thấy hận. Lúc đầu, tôi không thể hiểu được những tâm tình thiên kì bách quái này, về sau, tôi bắt chợt hiểu ra. Bởi vì nơi đó có người quan trọng. Cho nên những khi cô đơn, luôn là nhớ tới Paris.”

—— đoạn trích từ “Ngủ ngon, Paris”

* danh phù kỳ thực: tên cũng như người, danh tiếng là thật

***

Tiểu Diệp Thảo:

Mình đã quay lại, nhưng lợi hại sợ rằng đã giảm mất phân nửa...=((

Nhưng mà câu chuyện lãng mạn sắp tới này sẽ bù đắp tất cả. ~)/

~Vốn dĩ mình là không thích đọc thể loại đam mỹ có yếu tố phương tây, vì cảm thấy văn phong của Trung mà viết truyện tây phương có vẻ không hợp – cứ như râu ông A cắm cằm bà B, mà mình yêu văn học phương tây với nét riêng đặc biệt của nó, cho nên xưa giờ không đọc thể loại đam mỹ này, chỉ mới thấy những truyện có nhan đề hoặc tên nhân vật phương tây là mình sẽ mau mau bỏ qua.

Nhưng truyện này nó không phải kiểu như vậy, mặc dù cái tên thì “đậm chất”, nhưng cốt truyện là các nhân vật và văn phong Trung Quốc. Mới đầu đọc tựa thì hơi cự nự, nhưng vì không hiểu sao cứ có cảm giác kì lạ đối với nó mà vẫn kiên trì hơn một chút.

Trước đây chọn truyện đều tùy do duyên, cho dù hay nhưng vẫn không làm, bởi vì không có cảm xúc đặc biệt với nó, một cảm giác khó diễn tả, từ gần đúng nhất chắc là “thân thiết”. Cho nên, đã có một câu chuyện lẩn quẩn con chuột thể này, tự nhiên không thể xem thường. Khi đọc tiết tử và một số đoạn cảm thấy thích rồi, nhưng bởi vì cái tên cứ gọi gọi thể loại... nên là cứ vùng vằng mãi không đọc.

Hơn nữa, với một quyển truyện có tựa đề liên quan đến nước Pháp lãng mạn như vậy, mình muốn dùng một tâm trạng tốt nhất để chăm chú đọc nó, không thể mang chút cự nự, phải là “người tình ta nguyện”.

Cho đến một buổi chạng vạng khá có “bầu không khí” nọ, sau khi đã chậm chậm đọc, cẩn thận đọc... Mình nghĩ, một câu chuyện nhẹ nhàng như hương café ngọt ngào ấm nóng thể này, mình sẽ rất rất tiếc nếu như lỡ bỏ qua nó.

***

Câu chuyện mang đến những nhịp điệu lãng mạn ngắt quãng mà dai dẳng, một mối tình không mang chút giấu diếm dối lừa nào, đến thật bỗng nhiên, thản thành (bình thản chân thành), từng giọt từng giọt cảm tình đọng lại trong trái tim hai con người khiến họ không muốn xa rời...

Nếu như phải yêu. Một đời một kiếp chỉ cần một người để yêu là đủ.

Đó là một chàng trai Hoa kiều đến từ kinh đô hoa lệ của nước Pháp, mang trong mình một nửa dòng máu của con người Pháp tự do cởi mở trong việc bày tỏ tình yêu. Anh ta trẻ trung rạng rỡ thu hút, nhưng có đôi khi hành xử như con nít vậy... Bằng ngôn ngữ lãng mạn, ánh mắt thâm tình và trái tim chân thành của mình, với vài mảnh khoe nhỏ nhỏ, đã tuyệt không chút ngại ngần mau chóng đến bên đối tượng, giữ lấy cho riêng mình, và ở mãi bên người đó.

“M’aimes-tu?” (Bạn yêu tôi sao?)

Je t’aime vraiment. Toujours (Tôi thực lòng yêu bạn, cho đến vĩnh viễn.)

Đó là một chàng trai thiếu thốn tình cảm gia đình từ nhỏ, tính cách trầm lặng, sạch sẽ đơn thuần. Chàng trai đó rất thích yên tĩnh, thích đọc sách, thích viết văn, thích chụp ảnh, thích suy ngẫm nhiều hơn là đối thoại. Một anh chàng có thiên phú ngoại ngữ, thông minh điềm đạm, nhưng trong chuyện tình cảm thì lại “đầu gỗ” + bất giải phong tình vô cùng... Cho nên, vừa cam tâm tình nguyện, vừa rơi vào lưới tình một cách lơ lơ...

Ich warte immer auf dich. (Tôi vẫn mãi đợi chờ bạn.)

Goodnight, Paris. Goodnight, Vincent. (Ngủ ngon, Paris. Ngủ ngon, Vincent.)

Ngủ ngon nhé, hai trái tim tương tư ngay cả những khi đang ở cạnh nhau.

...

Nếu như bạn có sở thích về đam mỹ giống như mình, thì hãy cùng nhau đọc nó đi thôi, mặc dù vì đôi mắt “yếu ớt” này có lẽ tốc độ sẽ chậm chạp, nhưng mà câu chuyện cũng không có tình tiết gì cầu huyết để phải kể vội, nó rất bình thường/tĩnh/đạm, có điều mình đã mê luyến nó thật sâu...

***

Trích từ “Ngủ ngon, Paris”:

“Đã từng đọc được một câu thể này: Trên đời này luôn có hai con người đã được an bài rồi. Mà khi người kia xuất hiện, bạn sẽ biết, sẽ biết chính là người đó.

Lúc đầu tôi không tin, cười nhạt, nhưng sau này tôi tin, bởi vì quả thật chính vào lúc gặp gỡ, trong lòng xác thực sẽ có chấn động, như là mệnh.”

“Lúc đó tôi thật khờ dại, không biết những điều đó đều là cậu làm trò mà thôi. Ngày sau nói đến, cậu chắc ý bảo rằng tôi là bị cậu gạt vào, tôi cũng chỉ là lắc đầu, phàm nếu như không phải cam nguyện, lại làm sao có thể đi đến hôm nay.”

Nói đến, người kia hẳn là hôm nay trở về.

Chàng trai trông thanh tao nho nhã nhìn thoáng qua tờ lịch đặt trên bàn trà, số ngày hôm nay được đánh dấu tròn bằng bút đen.

Trước khi ra ngoài, hắn lấy đôi dép đã cất một tháng ra khỏi tủ giày, đặt ở huyền quan.

Khi Thịnh Minh đến văn phòng, chuông vào học cũng vừa vãn vang lên.

Hắn bỏ cặp táp xuống, cầm lấy sách đi về phía lớp học.

Đây là một trường đại học ngôn ngữ có tiếng nhất thành phố S. Thịnh Minh là giảng viên ở đây, dạy văn học Đức. Đi vào lớp, nhìn thoáng qua đám học sinh đang vội vội vàng vàng gặm bánh trứng, cười ôn hòa, “Không phải vội, từ từ ăn cũng được.”

“Kế tiếp, chúng ta sẽ làm một đoạn nghe viết.” Thịnh Minh đứng trước bảng đen nhoẻn miệng cười, tiện tay đẩy đẩy chiếc kính gọng đen trên mũi. Hắn đi tới trước mặt một nữ sinh rồi đứng lại, “Juliana, không mang vở nghe viết? Vay lên bảng viết nhé, bảng lớn lắm.”

Nữ sinh mặt dày đi lên, bạn học xung quanh trộm cười.

Khi hắn dạy học, dường như hài hước hơn bình thường một chút, cũng cười nhiều hơn một chút.

Có thể là vì trẻ tuổi, cho nên nói chuyện khá hợp với các học sinh. Cũng có thể là bởi một khuôn mặt được cho là đoan chính thanh tú, nên đã dẫn đến không ít hảo cảm từ các nữ sinh viên. Những học sinh mà hắn từng dạy qua, đều khen hắn không dứt lời. Không chỉ bởi vì khả năng phát âm tiếng Đức tiêu chuẩn rõ ràng của hắn, càng bởi hắn giảng bài hài hước mà tính tình lại hiền lành.

Đưa tay nhìn xem đồng hồ, cách giờ tan học buổi sáng còn năm phút.

“Hôm nay đến đây nhé, tan học.” Đó là quy củ từ lâu của hắn. Thấy rằng khoa tiếng Đức cách căn tin quá xa, để khỏi phải nghe mọi người oán thán, mỗi lần hắn đều ngừng sớm năm phút đồng hồ.

“Thầy Thịnh, em có một câu hỏi, ab với seit khác nhau ở chỗ nào ạ?”

“Còn nữa ạ, lúc làm trạng ngữ thời gian theo câu, wann, wenn với als có gì khác biệt sao?”

...

Hắn sẽ kiên trì nắm bắt, không ngại phiền phức mà giải đáp xong từng câu hỏi, sau đó mới về văn phòng.

Tính kiên trì, có lẽ đó coi như là một ưu điểm. Trên đường đi về văn phòng, hắn bất chợt nghĩ đến thật lâu trước đây, dường như có người từng khen hắn như thế này còn rất chi là tử tế.

“Thầy, đây là thư mời của thầy. Chiều nay khoa chúng ta và khoa tiếng Pháp có một trận đá bóng hữu nghị, họ còn mời giáo viên nước ngoài đến từ Paris nữa. Mời thầy nhất định phải tới xem nhé.”

Paris ư?

Hắn mở thư mời ra nhìn xem. Thời gian: bốn giờ chiều.

“Xin lỗi, chiều nay thầy vẫn còn chuyện, chắc là đi không được.”

“Vay ạ...” Học sinh không khỏi tỏ ra hơi thất vọng.

“Các em cố gắng nhiều vào nhé.” Hắn cười xoay người.

Thịnh Minh đẩy ra cửa phòng làm việc, thì thấy người đàn ông ngồi đối diện bàn đang vắt chân oán thán, “Ê, cậu chậm quá à.”

Hắn đặt sách lên bàn, đáp rằng: “Có mấy sinh viên hỏi bài.”

“Đi thôi, ăn cơm!” Người đàn ông đứng lên, vươn vươn người, nhìn thấy tờ giấy mời quen mắt trên sách Thịnh Minh, lại hỏi hắn: “Ồ? Có thể cùng đi ha.”

Thịnh Minh cười cười, “Không đi, buổi chiều không rảnh.”

Gã đàn ông cùng dùng chung một văn phòng với hần tên là Trình Giang Đào, mới ba mươi tuổi và chỉ vừa bước ra xã hội, đã thăng chức làm phó giáo sư trong khoa.

“Ày, cậu thật đúng là nhật a... Một sách một con.” Trình Giang Đào dứt hai tay trong túi quần, đi lẻ rề phía sau Thịnh Minh.

Một sách. Từ bé đến lớn luôn có người gọi hần như vậy.

Từ thời thiếu niên thì bắt đầu đam mê đọc sách. Thích văn học Đức và Nhật hơn cả, vô luận là Shearer, Franz Kafka, hay là Matsuo Basho, Yasunari Kawabata, đều là yêu nhất. Cũng thường viết cái này cái nọ, đăng lên tuần san báo chí trong thầm lặng. Đọc sách chính là niềm ham thích không biết chán xưa nay, thế cho nên cuối cùng ngành thi nghiên cứu sinh cũng là văn học.

Thịnh Minh cũng tự biết, nhưng hần có vẻ như cũng không thêm để tâm.

Thời đại học là thi đại học S, sau đó thi lên nghiên cứu sinh, lưu lại trường. Mọi chuyện đều diễn ra một cách tự nhiên.

3. Chương 2: Cậu Giống Như Sao Kim, Sinh Động Sáng Ngời. Ngay Cả Khi Đứng Ở Xa Xa Cũng Chỉ Cần Nhìn Một Cái Thôi Đã Có Thể Nhìn T

Giữa một mảnh sóng người đông nghịt tuôn ra, cậu giống như sao kim, sinh động sáng ngời. Ngay cả khi đứng ở xa xa cũng chỉ cần nhìn một cái thôi đã có thể nhìn thấy.

Cậu đi về phía tôi, mang theo một thân bụi bặm sau cuộc hành trình.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Lúc đến sân bay, là bốn giờ chiều, đến sớm một giờ so với dự kiến.

Thịnh Minh tìm một vị trí không bắt mắt rồi ngồi xuống ở đại sảnh chờ máy bay, lấy điện thoại di động, mở hộp thư đến ra xác nhận.

Dự tính năm giờ chiều ngày kia bay đến. Trạm B.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 13: 36: 20, 2009-4-20

Thuận lợi đăng ký rồi, sắp bay rồi. Chờ mình.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 17: 48: 02, 2009-4-21

Cuối cùng đường nhìn dừng lại ở hai chữ “chờ mình” này. Ngừng một chút, rồi bỏ điện thoại di động vào lại trong túi quần.

Nhìn cảnh người đến người đi trong sảnh chờ máy bay, trên mặt mỗi người đều tràn ngập sắc thái bận rộn. Thấy hơi chán, thế là lấy sách trong cặp ra đọc tiêu khiển.

Sagan là tác giả hần đọc gần đây.

Ở sảnh chờ máy bay ồn ào, hần nhớ lại từng đọc được lời bình thế này: “Cho dù được sự si tình nhiệt liệt của hần bao vây, tôi vẫn đang không cách nào thoát khỏi loại đau đớn tê tâm liệt phế khi nhớ tới anh. Sáu năm của chúng ta, tràn ngập vui vẻ và hoài nghi, nhiệt luyện và thống khổ, bởi vì cả hai chúng ta đều cho đi, mới có thể mang theo cảm giác đau đớn day dứt trong tim như thế này. Tôi biết rõ tất cả của anh, bao gồm tính cầu thả của anh, sự trẻ con, nếp nhăn nơi khóe miệng, áo khoác cũ màu xám... Chỉ có đặt tay vào trong tay anh, mới là an toàn. Cho nên, hết thấy quyết định tùy do anh. Tôi muốn tỉnh lại khỏi cơn ảo

mộng đang cùng Simon ở bên nhau, thấy trong hiện thực anh vẫn đang ở cạnh tôi. Anh vẫn là không hoàn hảo như vậy, và chỉ cần mùi vị quen thuộc này của anh ở bên tôi mà thôi.”

Hắn nhớ tới tám năm của mình, tám năm cùng người kia trải qua.

Người kia cũng như vậy. Cầu thả, mà lại trẻ con. Một khuôn mặt anh tuấn như dao khắc rìu đục, nhưng khi cười lên bên má lại có lúm đồng tiền mờ mờ.

Gặp gỡ nhau năm mười chín tuổi khi ấy, dường như quá muộn màng.

Giờ đây đi đến cái tuổi hai mươi bảy này rồi, trong lòng hiểu rõ, thời gian tương lai có thể một mực đi nhau đi còn có thể có rất nhiều, nhưng những năm tháng đã qua của ngày xưa, tuy không có sóng gió kinh thiên động địa, nhưng cũng đã như là cả cuộc đời.

“Nhìn bề ngoài rõ ràng vẫn là một thằng nhóc hai mươi tuổi, thế mà cứ viết lách lên thì tư tưởng lại y như lão già tuổi xế chiều. Cũng thật không biết cậu nghĩ đông nghĩ tây nghĩ ngợi cái gì. Mình vẫn là thích thần sắc cậu lúc không viết gì hơn, giống như lần đầu tiên mình nhìn thấy cậu ấy.”

Người kia từng vuốt tóc hắn và trêu hắn như vậy.

Nói về người kia, dường như có thể nói thật nhiều.

Chàng ta cứ như là từ lúc bé đã không giống người thường rồi vậy. Tóc là màu nâu đậm, đường chân tóc không hề dày đặc; sống mũi đặc biệt cao, sườn mặt nhìn qua có phần anh tuấn; lông mi rất dày, ánh mắt hữu thần. Màu sắc con người có phần thần bí, là màu nâu nhạt khác hẳn với người châu Á.

Khi Thịnh Minh lần đầu tiên nhìn thấy chàng trai, đã biết ngay hắn với mình không giống nhau.

Trong cơ thể hắn, chảy một nửa dòng máu Pháp. Vẫn nghe nói, mẹ hắn là một phụ nữ Pháp xinh đẹp. Nhưng thật lâu sau đó, mới có thể nhìn tận mắt. Chẳng qua, chuyện đó nói sau.

Thịnh Minh gấp sách lại, liếc nhìn màn hình lớn đã nhìn bao nhiêu lần thêm một cái nữa. Hắn thấy ở giữa có một dòng thông báo, số chuyến bay quen thuộc, xuất phát: Paris —— đến.

Hắn lặng lẽ đứng ở chỗ cửa ra. Phần đông người bên cạnh đều giờ bằng viết tên người xuống máy và lo lắng chờ đợi, duy chỉ có hắn, đậm mặt đứng ở nơi đó.

Hành khách mang theo vali lớn từng tốp một đi ra từ trong lối đi.

Trong đám người chuyển động, hắn nhìn một cái đã nhận ra người kia.

Chàng trai xách theo vali với một thân áo phông đậm màu đơn giản, cổ áo thắt một cái cà vạt màu nhạt. Vóc người cao gầy và màu tóc nâu vô cùng nổi bật trong đám người. Chàng trai ngoái nhìn xung quanh, cũng như là đang tìm kiếm ai đó. Khi nhìn thấy Thịnh Minh đứng bên ngoài, con người màu nâu nhạt cuối cùng cũng dừng lại. Anh ta cười.

Thịnh Minh hướng về phía chàng trai thoáng vẫy vẫy tay, anh ta thì kéo tay cầm vali đi qua.

Quá trình này ở trong mắt Thịnh Minh, tựa như vô cùng chậm chạp. Chàng trai mang theo một thân bụi bặm của chuyến hành trình, cười đi về phía hắn.

Cậu ấy về rồi.

Thịnh Minh cũng chỉ là cười, “Thật đúng giờ.” Lời nói không nóng không lạnh, cũng cực kỳ giống tính cách của hắn.

Chàng trai cười, hai bên má nổi lên lúm đồng tiền mờ mờ.

“Này.” Anh chàng nói. Duy nhất một chữ mà thôi, nhưng tựa như nước biển, thâm trầm vô hạn, lại hàm chứa thâm tình.

Lúc Châu Tử Bùi buông xuống vali trong tay ôm lấy hắn, Thịnh Minh cảm giác bản thân đã rơi vào trong một vòng tay quen thuộc bởi vì chia xa mà nhung nhớ lạ thường, hơi thở ấm áp ẩm ướt giống như nước biển bốc hơi ào ạt tràn đến.

Bên tai Châu Tử Bùi thấp giọng nói một câu, “Nhớ cậu sắp chết.”

4. Chương 3: Cậu Giống Như Sao Kim, Sinh Động Sáng Ngời. Ngay Cả Khi Đứng Ở Xa Xa Cũng Chỉ Cần Nhìn Một Cái Thôi Đã Có Thể Nhìn T

Có lẽ nó có thể được xem như một tập hồi ký.

Mấy năm đó đối với trọn vẹn một đời người mà nói cũng chẳng tính là gì, nhưng chính là một luồng ánh sáng sáng nhất. Nó nhất định sẽ là chói mắt nhất, là ấm áp nhất. Giống như một vì sao màu kim của trung tâm vũ trụ vậy.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Một tháng, Châu Tử Bùi rốt cục trở về từ chuyến công tác Paris xa nhà.

Sau khi hoàn thành việc học, trực tiếp vào làm việc tại một công ty Trung Pháp hợp doanh rất lớn. Nhờ bằng thành tích công tác đẹp đẽ và khả năng tiếng Pháp lưu loát, những công việc như đi tổng công ty ở Pháp đảm hạng mục tự nhiên không thể thiếu hẳn. Đây sớm đã không phải lần đầu tiên hẳn đi Paris.

Cha mẹ đều sinh sống ở Paris, sau khi công tác cũng sẽ đến thăm cha mẹ.

Từ thời đại học đã là như vậy, đã quen với cách sống xa cha mẹ.

“Ba mẹ cậu đều khỏe chứ?” Thịnh Minh khẳng khẳng thay Châu Tử Bùi cầm một cái túi xách, thản nhiên hỏi.

Châu Tử Bùi kéo vali đi bên trái hẳn, cười nói: “Ha ha, khỏe. Mẹ còn hỏi cậu đó.”

Tuy rằng trong lòng giật thót, nhưng ngoài mặt vẫn là một vẻ thản nhiên, Thịnh Minh tiếp lời, “Hỏi mình cái gì?”

Châu Tử Bùi với một khuôn mặt cười xấu xa, khẽ sát qua nhẹ giọng nói: “Hỏi chuyện của chúng ta chừng nào mới thành, người lớn tuổi đợi cậu đi thăm nhà.”

Thối xấu không đổi.

Thịnh Minh liếc xéo chàng một cái, “Vớ vẩn.”

“Thực ra cũng không nói cái gì, chỉ nói lâu quá không gặp cậu, còn nói có cơ hội muốn cùng ba qua thăm.”

“Ừm.”

Ngăn xe taxi, Châu Tử Bùi đẩy vali lớn vào trong cốp xe. Mở cửa xe, để Thịnh Minh đi vào trước, sau đó cũng cúi đầu chui vào trong xe.

Xe bắt đầu chạy, nhìn thấy phong cảnh thành phố quen thuộc bấy lâu.

“Mệt không?”

Châu Tử Bùi lắc lắc đầu, duỗi tay trái qua cầm tay phải Thịnh Minh, nhẹ nhàng phủ lên. Động tác rất khẽ, lòng bàn tay rất ấm.

Thịnh Minh không nói gì nữa, chỉ nghiêng đầu nhìn cảnh sắc không ngừng lùi lại ngoài cửa sổ xe.

Chàng trai dường như đặc biệt thích nắm tay hẳn, rất lâu trước đây đã là như vậy. Có đôi khi nắm tay thật lâu, không cần ngôn ngữ. Chàng trai sẽ vừa nghiêm túc mà lại rất chi là trẻ con năn nỉ rằng, “Để mình nắm một hồi.”

Trên đường, Thịnh Minh nhận được một cuộc điện thoại, là đến từ người biên tập của nhà xuất bản. Không lâu trước đây nhà xuất bản phát hành “Ngủ ngon, Paris” bởi vì số lượng tiêu thụ quá tốt, lần in đầu đã hết sạch toàn bộ, yêu cầu in thêm.

Lúc sách mới phát hành, là một tháng trước, khi đó Châu Tử Bùi đang ở Paris. Biết rằng Thịnh Minh có đang chuẩn bị cho một quyển sách, nhưng về nội dung sách thì lại hoàn toàn chẳng biết gì cả. Khi Thịnh Minh sáng tác, chàng ta cũng không hỏi đến. Vô tâm cũng vô lực, đối với văn học, anh chàng chẳng biết gì ráo. Chỉ là những gì Thịnh Minh phát biểu, sẽ lưu tâm cất xuống từ trên báo chí.

Một quyển “Ngủ ngon, Paris”, kỳ thực tổn hao rất nhiều thời gian và sức lực của Thịnh Minh.

Nhật ký từ mười chín tuổi bắt đầu, tùy bút, rất nhiều rất nhiều văn tự, phụ họa thêm lượng hồi ức phong phú, cuối cùng lấy hình thức của một quyển sách để ký thác ra toàn bộ.

Đó là một câu chuyện gần gũi kể về Châu Tử Bùi và chính bản thân hắn. Bắt đầu câu chuyện là thời thiếu niên mười chín tuổi, kết thúc câu chuyện, là tương lai xa vô cùng.

“Ê, phát gốc cái gì đó, đầu gỗ.”

Cảm thấy bàn tay nắm tay mình đang xiết chặt, mới nghe thấy giọng nói của chàng trai. Thịnh Minh hồi thần, “Không có gì.” Tay phải buông lỏng, đổi cái tư thế, lại vững vàng nắm lấy tay trái chàng trai.

“Ày, đã nói mình không phải đầu gỗ...” Thịnh Minh bất đắc dĩ thở dài, nhưng bên miệng lại không nén được nổi lên một chút ý cười.

“Cậu còn không tính là đầu gỗ?” Chàng trai cười khiến đôi mắt màu nhạt cũng sắp cong cả lên, “Toàn thế giới xem như cậu gỗ nhất ngốc nhất, hiền lành nhất nhạt nhất là cậu, bất giải phong tình nhất cũng là cậu, cậu không phải đầu gỗ ai là?”

Từ trong kính chiếu hậu thấy được ánh mắt khó hiểu của tài xế taxi, Thịnh Minh bị Châu Tử Bùi nói đến độ xấu hổ, lại có chút buồn bực, đành phải nén giọng, “Châu Tử Bùi!”

Châu Tử Bùi dường như luôn luôn lấy việc đùa hắn xem như là lạc thú lớn nhất, sắp đến bên tai hắn nói nhỏ, “Vây hôn một cái.”

Thịnh Minh bất an nhìn xem tài xế phía trước, hướng bụng dưới Châu Tử Bùi cho một cú, “An phận chút cho tôi.”

Chàng trai bên cạnh bày ra một bộ mặt khổ qua, giả vờ đáng thương khiêu nại: “... Đã bảo đầu gỗ bất giải phong tình rồi mà.”

Vừa về đến nhà, Châu Tử Bùi thấy trên giá sách bản sách mẫu “Ngủ ngon, Paris” mà ban biên tập gửi tới nọ, bèn hưng phấn lấy đến xem.

Đại khái là vì nhìn thấy tên sách, mơ hồ cảm thấy quyển sách này không thường.

“Viết gì vậy?” Quả nhiên, chàng trai hiếu kỳ hỏi dò.

Thịnh Minh chộp sách lại, “Việc tiếp theo cậu phải làm chính là: đi tắm —— đi ngủ —— sau đó cùng nhau ra ngoài ăn cơm.”

Thấy hai mắt Châu Tử Bùi còn nhìn chăm chăm bản sách mới toanh kia không tha, Thịnh Minh cất nó về lại giá sách, trực tiếp đi đẩy anh chàng cao hơn hắn một cái đầu, “... Nhanh đi, ngoan nào. Lần sau lại xem.”

Nghe được cửa phòng tắm đóng lại kêu “soạt”, tiếp đó là tiếng nước từ bên trong truyền ra.

Thịnh Minh ngồi xuống trước bàn sách, ngẩng đầu nhìn bản “Ngủ ngon, Paris” nọ trên giá sách, thông dong bình thản. Trong nháy mắt có một loại ảo giác, cảm giác như quá khứ đang rõ ràng trước mắt, tất cả tựa hồ chỉ mới là ngày hôm qua.

5. Chương 4: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 1

Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, trong lòng tràn ngập nỗi xem thường. Thái độ, biểu tình, thậm chí là động tác rất nhỏ của cậu, cũng đều khiến người ta cảm thấy cầu thả và thiếu nhân nại. Trước nay tôi rất ghét những người có tính cách như vậy, nhưng mà tất cả của sau này đều là chuyện không thể ngờ.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mười chín tuổi, vừa mới bước vào ngôi trường này. Tỷ lệ nữ sinh ở đây chiếm tuyệt đại đa số trong các lớp ngôn ngữ, nam sinh có tướng mạo thanh tú, tâm tư lại tốt như Thịnh Minh tự nhiên là phong quang vô hạn.

Nói không nhiều lắm, nhưng lại không phải khó để thân cận. Lúc nhàn rỗi, so với việc ra ngoài chơi bóng rổ, càng thích ở lại đọc sách trong lớp học hơn. Có khoảng thời gian liên tục đọc Yasunari Kawabata, trong ngăn bàn đặt quyển “Xứ tuyết” của ông.

Các nữ sinh biết hẳn thích văn học và chụp ảnh, hay là bị loại khí chất văn nhả ấy hấp dẫn, hiếu kỳ không ngớt về hắn.

Nói đến bản “Xứ tuyết” nọ, đã là đọc nhiều lần rồi. Nhưng vẫn luôn thấy thích, sách cũng giữ gìn rất tốt.

Trong lớp có một nữ sinh tên Cát Giai thấy vậy mới hỏi mượn đọc. Đợi đến khi trả về, lại là một quyển mới toanh với bản dịch khác.

Cô gái xấu hổ giải thích: “... Chuyện này, Thịnh Minh, thật có lỗi. Sau khi cầm đi đọc, chẳng biết thế nào mà, lại tìm không được... Bản dịch đó của cậu, trong nhà sách tìm không thấy nữa... Cho nên mua phiên bản này. Nhưng mà nhân viên cửa hàng đều nói bản dịch này tốt hơn!... Xin lỗi.”

Thịnh Minh nhận sách, “Cảm ơn, đừng để ý.”

Cát Giai cười có chút lúng túng, “... Vậy trưa nay mời cậu ăn cơm nhé! Xem như là bồi thường.”

“Vậy không khách sáo.”

Đó là một nhà hàng kiểu Ý ở gần trường học.

Trong bữa cơm, hai người hàn huyên rất nhiều chuyện thượng vàng hạ cám. Bàn văn học, bàn chụp ảnh, cơ hồ cái gì đều có, Cát Giai cũng khá cảm thấy hứng thú đối với những thứ đó, thích đọc Virginia Woolf, Montaigne, còn yêu thích nhất Cố Thành, Tịch Mộ Dung.

Nói đến chụp ảnh, Cát Giai lấy từ trong cặp ra một cái máy DC đơn giản, “Cậu hẳn rất am hiểu về chụp ảnh, có thể chỉ tớ không?... Sơ sơ một ít là được rồi.”

Thịnh Minh nhìn xem, là một cái Canon.

Cùng trong CLB nhiếp ảnh, còn nhớ trước đây từng nhìn thấy một vài tác phẩm của Cát Giai. Tuy rằng chỉ dùng DC, thế nhưng năng lực nắm bắt đối với khung cảnh rất tốt, kết cấu cảm cũng rất mạnh.

Cô gái lại tiếp tục hỏi: “Giờ cậu đang dùng máy gì? SLR à?”

Thịnh Minh ừ một tiếng.

Hắn vừa mới sở hữu được bộ máy chụp hình SLR đầu tiên của mình, góp tiền rất lâu mới mua được. Trước đó, vẫn luôn dùng DC để chụp.

Họ nói đến đại hội thể thao sắp sửa bắt đầu ở trường. Cùng đồng thời tổ chức trong dịp đó, có cuộc thi nhiếp ảnh.

Ngày đầu tiên có trận bóng đá khoa tiếng Đức đấu với khoa kinh tế tài chính. Lúc Thịnh Minh vội vội vàng vàng chạy tới sân bóng, trận bóng đã bắt đầu rồi, Cát Giai ở chỗ xa xa sau cầu môn vẫy hắn, “Thịnh Minh! Bên này!”

Hắn chạy tới, “Thế nào rồi?”

“Vừa mới bắt đầu, không – không.”

Nhìn xem tình huống trên sân, Thịnh Minh cầm lấy máy ảnh. Ống kính đi quanh và chụp lại cầu thủ đang chạy nhanh trên sân.

Hắn nhanh chóng chú ý tới người kia. Vóc dáng rất cao, khi dẫn bóng chạy động tác rất nhanh, đoạt bóng cũng tương đối lưu loát.

Nhìn từ ống kính, người nọ tựa hồ có chút không giống người thường. Tóc màu nâu, đôi mắt mang theo chút sắc thái ngoại quốc. Nhìn rất anh tuấn.

Cách chuyền bóng xa cho đồng đội rất chuẩn, đồng đội phía trước đón bóng, nhìn chuẩn một quả bóng cao vượt đầu từ phía trước chuyền tới, tiền đạo phía trước nhảy người lên với một cái đánh đầu, bóng vào.

Đội cổ động viên bên sân đối phương đồng loạt bắt đầu nhảy nhót.

“A, bị vào bóng rồi a...” Cát Giai ở một bên nhỏ giọng coi thường.

Thịnh Minh nhìn lại tấm ảnh vừa mới chụp được, là tiền đạo trung tâm cao lớn kia. Tư thái phóng khoáng nhảy lên giữa không trung đánh đầu được lưu trên tấm ảnh chụp, biểu tình và góc độ đều vừa vặn đẹp. Thế nhưng trước đó, tấm chân dung người này mà hắn chụp được, lại bởi vì không nắm bắt đúng thời cơ mà bị mờ mất.

Thịnh Minh cầm máy ảnh tiếp tục chụp.

Đội bóng khoa hấn đá cũng không tốt, bóng đá không phải sở trường. Thi đấu đến nửa trận sau thậm chí hình thành xu thế nghiêng về một phía. Khoa kinh tế tài chính vẫn cứ thế chuyền bóng xuyên suốt, thế tiến công biến đổi hết lần này đến lần khác.

Qua màn ảnh hắn lần nữa nhìn rõ nam sinh anh tuấn cao lớn nọ, anh chàng mang theo quả bóng, cứ thế xông lên phía trước. Khi cách cầu môn chừng ba mươi mét, cậu ta thành linh triển khai một cú sút xa như mũi tên bắn lên. Tốc độ bóng đi rất nhanh, quả bóng cao su vẽ ra một đường vòng cung giữa không trung, sau khi Thịnh Minh nhấn nút Shutter, chỉ thấy quả bóng bay rất nhanh về phía bên này. Cuối cùng sượt qua khung thành, thẳng tắp bay đến đây.

“Á!” Cát Giai thấy vậy vội vã né đi trong sợ hãi.

Thịnh Minh dời ống kính, vội vã lánh người. Trong lúc vội vàng, máy ảnh “cạch” một tiếng rơi xuống đất. Quả bóng lăn hai cái, dừng lại ở xa xa phía sau hắn.

Cát Giai thấy vậy, lại vội vàng qua đây, “Không bị sao chứ?”

Thịnh Minh nhìn cô, khẽ cười: “Ừ, không sao cả.” Dứt lời, liền cúi người xuống nhặt máy ảnh lên —— hình như, hư rồi.

Trong sân đã có một nam sinh chạy tới nhặt bóng.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Một giọng nói hào sảng vang lên trên đỉnh đầu, nam sinh xa lạ nọ ôm bóng hỏi.

Thịnh Minh đứng lên, “Không có việc gì.”

Nam sinh nhìn xem máy ảnh trong tay hắn, lại cười cười hỏi hắn: “Máy ảnh không rơi hư chứ?”

... Mờ không được rồi. Nhưng không sao, tôi xem lại đã... Lời còn chưa nói ra miệng, chợt nghe thấy có người trong sân bóng lỡ mồm la một câu: “Ê! Bành Tĩnh Vũ! Nhanh lên một chút đi.”

Phóng tầm mắt nhìn qua, là cậu ta. Người vừa mới sút xa. Cậu ta nhíu mi đầu, khuôn mặt có vẻ không kiên nhẫn.

“Người kia là cái thái độ gì chứ!?” Cát Giai đứng bên cầu kính, “Thiếu chút nữa là đá đến người rồi!”

Nghe thấy đồng đội hỏi mình, nam sinh gọi Bành Tĩnh Vũ nọ liền dẫn bóng chạy chậm về lại trong hội trường.

Thịnh Minh nhìn người đứng ở vòng tròn trung tâm phía xa kia một cái, không nói gì.

6. Chương 5: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 2

Rất nhiều năm sau này, tôi tự hỏi bản thân mình, khoảng thời gian cùng cậu đó, phải chăng chỉ là bởi vì tuổi trẻ khinh suất mà lạc lối đi lầm một đoạn. Bởi vì trẻ tuổi ngông cuồng, cho nên có rất nhiều ảo tưởng đối với yêu và tương lai. Sau này, tôi phủ định chính bản thân mình là bởi vì đã sâu sắc cảm nhận được rằng: bất luận cậu ở, hay là không ở, đối với tôi mà nói đều là như nhau, sự tồn tại như là tín ngưỡng vậy. Cho nên, tôi không hoài nghi nữa.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Chín giờ tối, lúc Thịnh Minh đi ra thư viện, bên ngoài trời đang mưa tầm tã. Mưa thu rơi xuống cảm giác lại càng lạnh thêm gấp bội, mỗi ngõ ngách trên thế giới đều là ẩm ướt.

Hắn nắm thật chặt hai quyển sách trong tay, xông vào trong màn mưa.

Hắn mặc một chiếc áo kẻ vuông tối màu, phía dưới là quần jean hơi bó. Trong cơn mưa to, mỗi một bước chân chạy nhanh đều làm vệt nước bắn bắn tung tóe lên, dính ướt ống quần. Mái tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng dính bết lại, tóc mái hơi dài, áp sát vào trán. Trên mắt kính gọng đen cũng toàn là nước mưa, chặt vật vô cùng.

Đi tới ngoài cửa phòng, tìm tìm trong túi quần, trống không.

Thấy trong phòng đèn sáng, bèn gõ gõ cửa. Đợi một hồi, thấy không ai đáp, lại gọi một tiếng, “Thẩm Dao, cậu ở nhà không?”

Bên trong truyền đến tiếng bước chân bịch bịch, không bao lâu, cửa mở ra kêu “kẹt”.

Nhìn thấy hắn ướt nhẹp như một con chuột lột, cậu trai gọi Thẩm Dao hỏi: “Đã nói buổi tối có mưa to, không phải còn bảo cậu trước khi ra ngoài nhớ mang dù sao?” Nói, rồi đưa cho hắn một cái khăn mặt khô, “Này, lau đi.”

“Ừm, cảm ơn.”

Thịnh Minh nhận lấy khăn mặt, cởi kính mắt xuống lau lau hai má ướt nước, rồi phủ cả cái khăn mặt lên đầu, dùng sức lau đầu tóc đọng nước.

“Nào nào, bọn mình chơi tiếp.” Hắn che mặt lau tóc, chỉ nghe thấy Thẩm Dao nói một câu như thế.

Kéo khăn mặt xuống nhìn, thấy có hai người ngồi trước máy vi tính của Thẩm Dao. Một người là Thẩm Dao, một người khác, cho dù là thân hình hay là động tác, đều rất là xa lạ. Bởi vì không có kính mắt, cho nên chỉ có thể cố híp mắt nhìn.

Thẩm Dao thấy vẻ mặt lơ mơ của Thịnh Minh, lại bồi thêm một câu, “À, đây là bạn học trung học trước đây của tớ, kinh tế tài chính.”

Theo đó người xa lạ ngồi trước bàn cũng chào hắn, “Hây.”

“Hây.” Tuy rằng nhìn ra thế giới vẫn là một mảnh mờ mịt, nhưng hắn vẫn lễ phép cười đáp lại.

Hai người bên này tiếp tục chơi game trực tuyến. Thịnh Minh không nhanh không chậm lau khô tóc, lại mang kính mắt vào, tìm quần áo trong tủ, chuẩn bị xuống lầu đi tắm.

Khi thế giới khôi phục rõ ràng trở lại, hắn vô ý liếc nhìn nam sinh ngồi bên cạnh Thẩm Dao một cái. Bởi vì ngồi ở phía trong Thẩm Dao, cho nên nhìn thấy không rõ ràng. Chỉ có thể thấy đại khái người nọ mặc một cái áo liền mũ màu trắng, mái tóc mềm mại nhìn dưới ánh đèn huỳnh quang, hình như là màu nâu.

Thịnh Minh không có nghĩ nhiều, cầm khăn tắm và chậu rửa mặt đi ra.

“Tớ xuống đi tắm.”

Bên kia Thắm Dao cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục chuyên chú chơi game, “Mang theo chìa khóa.”
“Ừ.”

Khi Thịnh Minh vận một cái áo T-shirt mỏng ngắn tay và quần lửng đậm màu rộng rãi, xỏ dép lười, xoay cửa phòng ngủ vào, thì thấy trong phòng chỉ còn lại nam sinh xa lạ nọ. Nhìn kỹ lại một cái, lòng chùng xuống — a, ra là cậu ta. Là nam sinh đã thấy ở trận bóng đá lúc trước, kinh tế tài chính, không sai. Thịnh Minh đứng ngoài cửa, ngẩn người, trong đầu chợt lách qua, là cái máy ảnh sửa không được của mình.

Nam sinh thấy Thịnh Minh trở về, quay đầu qua nói: “Thắm Dao xuống lầu mua bia rồi.”

Cậu ta hình như đã không nhớ rõ Thịnh Minh nữa.

Thịnh Minh gật đầu, xoay người đóng cửa lại, ngồi xuống trên ghế của mình.

Nam sinh không nói gì nữa, chuyên chú nhìn máy vi tính, có lẽ là đang lướt mạng. Thịnh Minh có thể nghe được âm thanh máy vi tính truyền tới, hình như là tin tức bóng đá, hay là thông báo sự kiện gì đó.

Hắn nghiêng người một chút, nhìn xem người ngồi trước máy vi tính. Cậu ta hình như không hề chú ý tới ánh mắt đến từ bên này, chỉ chuyên tâm nhìn màn hình máy vi tính. Từ đây nhìn qua, có thể thấy mũi anh chàng rất cao, tóc quả thực là màu nâu. Cậu ta không có biểu tình gì, Thịnh Minh nhớ tới ánh mắt không kiên nhẫn của cậu ta ngày đó, trong lòng lại thấy có chút xem thường. Thế là lại nghiêng đi, không nhìn nữa, mặc kệ một mình anh chàng luôn.

Không bao lâu, Thắm Dao đã mang theo một túi bia trở về.

Thấy Thịnh Minh ngồi trên ghế, “Về rồi nè, uống không?” Nói, lại lấy hai lon bia từ trong túi ra, đặt lên bàn Thịnh Minh, “Nè.”

Là Heineken.

“Đủ không?” Thịnh Minh nghe được Thắm Dao hỏi người kia như vậy, người kia hướng đầu về phía miệng túi xem thử, liếc nhìn một cái rồi ừ một tiếng, tiếp đó lại trêu tức Thắm Dao rằng: “Cậu đừng có trận bóng chưa xong đã té rồi nha.”

“Xéo.” Thắm Dao cười đập cậu chàng một cước.

...

Thịnh Minh và Thắm Dao cùng ở một căn phòng, bốn cái giường ngủ thì có hai cái không ai ở. Thịnh Minh thường có thói quen ngủ nghiêng bên trái, vừa mở mắt sẽ nhìn thấy giường ngủ trống không ở đối diện. Mà hừng đông hôm ấy, hắn đã thấy người nọ ngủ trên chiếc giường đối diện kia.

Sau đó mới biết, sáng sớm hai giờ kém, người nọ và Thắm Dao cùng xem đá bóng. Sau đó mượn Thắm Dao một cái ra trải giường, lót lên trên chiếc giường trống, trên người phủ một cái áo khoác, rồi cứ thế ngủ một cách qua loa.

Trên bàn và mặt đất lon Heineken rỗng tứ tán.

Sáng sớm hôm sau, đến khi Thịnh Minh sắp đi học rồi, hai người vẫn còn đang ngủ. Thắm Dao thế nào cũng cúp học, trước đây cậu chàng thức đêm xem đá bóng một mình cũng là vậy.

Trước khi Thịnh Minh ra khỏi cửa, thấy người nọ cuộn tròn trên giường, ngủ rất sâu. Cậu ta quần cái áo liền mũ không dây kia, hình như hơi lạnh.

Hắn nhìn tấm chăn của mình, đứng ngoài cửa ngơ một hồi, nhẹ nhàng đóng cửa lại đi mất.

7. Chương 6: Bởi Vì Tuổi Trẻ Khí Thịnh, Cho Nên Có Rất Nhiều Huyền Tưởng Đối Với Tình Yêu Và Tương Lai. 3

Hồi tưởng lại sự chất phác của mình năm đó, tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Tôi vẫn luôn không biết biểu đạt bản thân như thế nào, chắc hẳn điểm này cậu cũng là hiểu được. Nhưng tôi nghĩ, nếu như không phải chính mình bước không ra bước ấy, nếu bản thân thẳng thắn một chút, có lẽ chúng ta khi ấy đã hiểu nhau hơn. Nhưng điều đó giờ đây nói đến, đã không còn quan trọng cho lắm.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Châu Tử Bùi là chân chủ lực của đội bóng đá, có lẽ bởi vì anh tuấn, nên đã nhanh chóng trở thành tiêu điểm chú ý của các nữ sinh. Mỗi lần ở sân thể dục, dù chỉ là luyện tập, cũng sẽ khiến không ít nữ sinh đến vây xem.

“Hôm nay tớ thấy Châu Tử Bùi rồi, thực sự quá đẹp trai luôn.”

“Cậu nói anh chàng con lai Pháp khoa kinh tế?”

“Giữa trưa thấy cậu ấy đá bóng, nghe nói tuần này có thi đấu mà, hay cùng đi đi!”

Từ cuộc trò chuyện giữa các nữ sinh, Thịnh Minh biết được tên anh chàng.

Châu — Tử — Bùi, trong lòng hần thắm thì thắm thì mấy tiếng. Tên này nghe văn nhã, lại tuyệt đối tương phản với cá tính lỗ mãng của người nọ. Hần chẳng hiểu các cô gái mê luyến cái gì ở cậu ta, có khi vồn vện chỉ là một khuôn mặt cũng nên.

Sau lần kia, hẳn có trận bóng, cậu ta sẽ lại đến. Nói như lời Thẩm Dao thì, hai người cùng nhau xem đá bóng uống bia càng hăng.

Nhưng mà giữa họ, vẫn không có đối thoại gì. Như là những người sống ở hai thế giới, khi người nọ ừng ục ừng ục uống Heineken, Thịnh Minh thường sáng đèn đọc sách. Thịnh Minh chẳng có chút hứng thú nào với bóng đá, người nọ đối với văn học cũng dốt đặc cán mai.

Đêm đó, Thịnh Minh mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ nghe được tiếng lon bia rỗng ngã trên đất. Trong trẻo, còn có phần chói tai. Hần nhích người, tiếp tục ngủ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy có người nói chuyện, như là giọng Thẩm Dao. Cậu chàng thoáng cười và nói, “Cậu ta ấy à, tựa như ly nước nguội vậy, chẳng qua người lại rất là tốt.” Vừa dứt lời, đầu kia lại có tiếng cười truyền đến, “Rất thú vị.”

...

Sáng sớm ngủ dậy, vô tình trông thấy một bao Marlboro ló ra trong cặp người nọ.

Cậu ta hút thuốc.

Thịnh Minh vô thức mở cửa sổ đã đóng một đêm ra. Nhìn nhìn người còn đang ngủ say trên một cái giường khác, đi phòng vệ sinh rửa mặt. Nước lạnh vỗ hai gò má, tóc trên trán hơi ướt vài sợi. Nghe tiếng nước róc rách, Thịnh Minh vịn chặt vòi nước lại.

Tiết đọc hiểu sáng sớm, lạ thay Thẩm Dao không có cúp. Giẫm lên tiếng chuông bước vào cửa phòng học, vung tay quăng cặp xuống, kéo cái ghế ra ngồi xuống bên cạnh Thịnh Minh.

“Hôm nay sao lại đến rồi?”

“Còn không đến nữa, cũng sắp không nhớ rõ chữ cái viết làm sao rồi.” Thẩm Dao lấy sách giáo khoa trong cặp ra, nghịch nghịch nói đùa.

Vào tiết, chiếu một bộ phim điện ảnh. Tuy là do Anh sản xuất, nhưng xác thực là kể về câu chuyện xảy ra ở Berlin nước Đức, do giáo viên chọn, cũng là phiên bản phát âm tiếng Đức phụ đề tiếng Đức.

Phim chiếu tới phân nửa, Thẩm Dao liền mơ màng đi vào giấc ngủ. Lời thoại khó hiểu, khiến đầu não anh chàng cảm không được. Cậu úp sấp lên bàn ngủ mê man, lông mi rũ trên mí mắt, y như một chú mèo già lười biếng.

Thịnh Minh nhìn nhìn cậu ta, lại tiếp tục xem phim.

Cuối phim, trong bức di thư mà nữ vai chính đã tự sát gửi cho vai nam chính, cuối cùng viết rằng: “Michael, chúc anh khỏe mạnh.”

Cát Giai thấy có chút khó hiểu bèn hỏi Thịnh Minh về mẩu chuyện liên quan bộ phim, hẳn kiên trì giải thích từng điểm một.

Đó là một câu chuyện cảm động. Phương pháp tự thuật chuyện của đạo diễn khá là cao tay, Thịnh Minh chỉ cảm thấy, ngôn ngữ của bản thân lúc này cần cỗi nhường nào, không đạt được hiệu quả khiến người cảm động như vậy.

Đây cũng là lần mà Thịnh Minh cảm thấy đến gần với Berlin nhất. Quốc gia ở vùng đồng bằng Trung Âu ấy, thủ đô vừa lãng mạn mà lại nghiêm cẩn ấy. Nơi đó vừa có quảng trường Friedrich xán lạn hoa mỹ theo phong cách Baroque, cũng có nhà hát Schenker với phong cách chủ nghĩa tân cổ điển, vừa có cung điện tráng lệ, vừa có những tác phẩm trường phái kiến trúc hiện đại vang danh thế giới.

Nó hiện đại mà lại cổ kính, tràn ngập sức tưởng tượng và lực hấp dẫn, giống như rất nhiều tác phẩm văn học đã đề cập.

Giữa buổi Thắm Dao tỉnh lại một lần, chuồn ra cửa sau đi vệ sinh. Chờ khi cậu chàng trở lại, ngồi xuống bên cạnh Thịnh Minh, Thịnh Minh nghe thấy một mùi thuốc lá vẫn chưa phai hết.

Hắn thấy khó hiểu nhìn Thắm Dao, Thắm Dao chỉ híp mắt, đặt ngón trỏ bên môi, bảo hắn đừng lên tiếng.

Nhưng hắn biết, trước giờ Thắm Dao không hút thuốc lá.

“Mao Đặng Tam buổi chiều tớ không đi đâu, điểm danh giúp tớ đáp một tiếng.” Thắm Dao vừa nhắn tin dưới bàn, vừa nhắc Thịnh Minh như vậy.

“Cậu đi đâu?”

Tin nhắn trên tay Thắm Dao không dừng, “Mạch Tử bị bệnh, tớ đi thăm cô ấy.”

Mạch Tử.

Thịnh Minh suy nghĩ một chút, à, phải rồi, Mạch Tử. Là cô bé mà Thắm Dao đang theo đuổi.

Bởi vì không cùng trường, mỗi lần gặp mặt, Thắm Dao nhất định phải ngồi xe, cơ hồ vượt qua nửa thành phố.

Nhưng bởi vì thích, cho nên chẳng biết mệt.

“Khi nào về?”

“Ừm, chắc tối.” Thắm Dao cắt điện thoại di động vào túi quần, trả lời.

“Ừm.”

Thịnh Minh nhìn thần tình nghiêm túc của Thắm Dao lúc này, trong bụng không khỏi cười lên.

Cu cậu cũng không phải mỗi thời mỗi khắc đều hi hi ha ha, không biết đúng mực. Lúc nghiêm túc lên, lại giống y như đứa nhỏ vậy. Chàng len lén giấu một tấm hình của Mạch Tử trong ví tiền, cũng không biết là kiếm ở đâu ra, làm như của báu suốt ngày cất trên người.

Khi đó, còn dương dương tự đắc lấy ra cho Thịnh Minh xem, hỏi: “Đẹp chưa? Có phải đẹp hết xẩy không?” giống như đang khoe khoang.

Thịnh Minh liếc nhìn tấm hình một cái, cô bé có ngũ quan thanh tú, một mái tóc dài rối bù màu đen, vận một chiếc váy hoa rơi, nụ cười ngọt ngào.

Hắn có lúc cũng nhịn khôngặng muốn trêu chọc Thắm Dao: “Cậu đợi theo được rồi hãy đắc ý đi nha.”

Thắm Dao giậm chân, “Xí, ông đây là ai! Cậu chờ đó, ông đây liền theo cho cậu xem.”

Thịnh Minh cười cười, gật đầu, ờ ờ, tớ đợi.

* Mao Đặng Tam: gọi tắt của tư tưởng Mao Trạch Đông, lý luận Đặng Tiểu Bình, ba tư tưởng đại biểu quan trọng nhất.

8. Chương 7: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Làm Mình Rung Động Không Ngớt.

Hắn từng nói, mình yêu cậu, không có mục đích gì, chính là yêu cậu mà thôi, cũng không biết bởi vì sao yêu. Mình nhìn thấy cậu rồi, liền cảm thấy có thứ tình cảm đang dần dần bành trướng. Mình nói không rõ, này phải do chính cậu đến thể hội. Sau bao nhiêu năm, gặp lại cậu, cậu vẫn là làm mình tâm động không ngớt.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Nguyên một buổi tối, Thịnh Minh cứ nhìn đồng hồ mãi.

Quản lý của từng ký túc xá mỗi đêm cứ 11 giờ là sẽ đúng hạn khóa cửa lớn, chỉ lo muộn giờ, Thẩm Dao bị nhốt ở bên ngoài.

Sắp 11 giờ, điện thoại đánh vài cuộc, đều không có người tiếp.

Cửa bị gõ vang thùng thùng, Thịnh Minh thở phào nhẹ nhõm, vịn mở tay nắm cửa, nhưng lại nhìn thấy Châu Tử Bùi.

“Này, ” người nọ hướng phía bên trong cửa ngó xem, hỏi, “Thẩm Dao đâu?”

Thịnh Minh đứng ngay cửa, “Cậu ấy có việc, vẫn chưa về đâu... Đêm nay lại có bóng?”

Người nọ cười tủm tỉm dựa vào cạnh cửa, “Tôi vào chờ nó nhé?”

Thịnh Minh lúc này mới ý thức được mình đang chặn nguyên cửa đi, thế là ừ một tiếng, xoay người tránh ra.

Châu Tử Bùi nhanh như chớp tót vào nhà, kéo ghế của Thẩm Dao qua ngồi xuống, “Thằng nhóc đi đâu rồi? Chẳng phải cũng sắp tắt đèn rồi sao?”

“Cậu ấy ở bên ngoài, nói là buổi tối về...” Thịnh Minh trở lại trước bàn, nhìn quyển sách tiếng Đức trước mắt trả lời.

“Í —— thằng nhóc kia chắc không phải ra ngoài tán gái rồi chứ?”

Thịnh Minh không đáp, cười băng quơ.

“Ế? Cậu không thích xem đá bóng sao?”

Châu Tử Bùi nói không ngừng, Thịnh Minh rút cục ngừng bút trong tay.

“Ấy, ồn đến cậu rồi? Xin lỗi xin lỗi ——” Châu Tử Bùi cười, một khuôn mặt thực lòng áy náy, “Đừng để ý đến tôi, cậu tiếp tục đọc sách.”

Thịnh Minh cúi đầu tiếp tục ôn tập tiếng Đức.

Mười phút, năm phút, mười phút... Cứ có cảm giác ánh mắt đến từ bên kia chưa từng dời đi, sách cũng vẫn đang dừng trên trang 190. Rút cục nhin hết nổi, ngẩng đầu nhìn anh chàng. Châu Tử Bùi làm bộ ánh mắt vừa dời đi lại quay trở về, “Vẫn không có cách nào chuyên tâm hả? Vậy... không thì tôi ra hàng hiên đi bộ một vòng?”

Tựa hồ là bị nhìn một cái nhìn thấu, Thịnh Minh có chút bối rối, “Không cần... Tôi lại gọi điện thoại cho Thẩm Dao...”

Vừa mới cầm lấy di động, điện thoại của Thẩm Dao đã đến.

“Alô?”

“Thịnh Minh à, tớ không về kịp rồi. Mạch Tử còn ở đây truyền nước biển —— ”

“Vậy sao, vậy lúc này tớ gọi cho cậu, không thấy được ư?”

“Ồ, trong bệnh viện ồn ghê lắm. Thôi tớ cúp máy nha —— ”

Thịnh Minh liếc nhìn Châu Tử Bùi ngồi ở chỗ kia một cái, lại nói: “Mà này, bạn cậu đến rồi... Nói là muốn cùng xem đá bóng kìa.”

“Ếc, quên mất tiêu —— ”

Trong điện thoại Thẩm Dao nói còn chưa nói xong, hai ngọn đèn huỳnh quang trong phòng thành linh tắt phụt —— tắt đèn rồi.

“Được rồi, tớ nói cho cậu ta, cậu đi đi.”

“Vậy nha, treo. Bai bai a.”

Trong phòng tối om, chỉ có thể nhìn được bóng người thấp thoáng.

“Thẩm Dao cậu ấy —— ”

“Tối quá à, bật cái đèn trũ điện đi?” Người nọ cướp lời.

Thịnh Minh bật đèn trũ điện trên bàn của mình, sáng non nửa căn phòng, cũng có thể thấy Châu Tử Bùi ngồi ở trên ghế.

“Thẩm Dao cậu ấy đêm nay không kịp về xem đá bóng. Hay thôi, cậu về trước đi.”

Vừa nói xong câu này, Thịnh Minh đã thấy khuôn mặt đẹp trai của Châu Tử Bùi rũ thành một quả khổ qua chibi ngay tắp lự, “Giờ này đã 11 giờ, quản lí cũng khóa cửa mất rồi... Tôi...”

“Việc này —— ”

Châu Tử Bùi giả vờ hút hút mũi, “Khóa cửa rồi còn ra vào, sắp bị ghi tội rồi, hức. Tôi ngủ chỗ Thẩm Dao không được sao, lát nữa tôi tự nói với nó, tôi —— ”

“Được rồi. Vậy, vậy cứ như vậy đi.” Thôi thì tùy, cũng chỉ có thể như vậy. Thịnh Minh bất đắc dĩ thở dài.

“Cảm ơn nhen.” Châu Tử Bùi lại cười lên, một hàm răng trắng tinh lộ ra ngoài. Dưới ánh đèn trũ điện 11W, Thịnh Minh chợt để ý thấy, thì ra cậu ta cười lên còn có lúm đồng tiền mờ mờ, như trẻ con.

“A đúng rồi, cậu tên gì?”

“Thịnh Minh, mình của khắc ghi.”

“Thịnh Minh —— ừm, Thịnh Minh...” Châu Tử Bùi nói thăm một đổi, “Tôi gọi Châu Tử Bùi, học viện kinh tế.”

Thịnh Minh thản nhiên ừ một tiếng, nghĩ thăm, tôi biết cậu là Châu Tử Bùi.

Đây chính là lời đạo đầu của họ, giản đơn đến không thể giản đơn hơn.

Ở trước mặt Thịnh Minh ít nói, anh chàng tựa như cái máy hát. Bô bô nói thì cứ mặc cu cậu nói một mình, Thịnh Minh chỉ là nằm trên giường mình lẳng lặng nghe.

Châu Tử Bùi nói một chút về chuyện của bản thân.

Mẹ là người nước Pháp, cha là người Trung Quốc. Cha mẹ định cư tại Paris. Thời trung học hấn từ nước Pháp trở lại quốc nội học, khi đó quen biết Thẩm Dao.

“Từ trung học trở đi, vẫn luôn sống một mình ư?” Thịnh Minh ngửa mặt nằm trên giường, mắt kính thẳng tắp nhìn trần nhà.

“Ừm, giờ cũng quen rồi.”

Ngũ điệu của chàng trai dường như thấp xuống, Thịnh Minh chú ý tới điểm này, nghiêng đầu qua nhìn hắn.

Châu Tử Bùi ở trần, ngồi dựa vào bức tường trên giường Thẩm Dao, một tấm chăn mỏng che khuất thân dưới. Tuy rằng không có đèn, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong thân trên của anh chàng, rất hoàn mỹ. Nửa khuôn mặt khuất bóng, màu tóc nâu trong bóng đêm nhìn không rõ ràng, cũng rất thần bí.

Thịnh Minh nhìn hai lượt, rồi dời mắt mắt về lại trần nhà trắng xóa.

Hắn quên mất mình đã ngủ tự bao giờ, có lẽ khi hắn ngủ mất rồi, Châu Tử Bùi vẫn còn đang nói cái gì đó.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, vừa lúc nhìn thấy Châu Tử Bùi mặc một cái áo ngắn tay, cầm bàn chải ly và khăn mặt đẩy cửa đi vào. Cậu ta dậy rồi. Tóc nâu trong ánh nắng buổi sớm có vẻ mềm mại vô cùng, con ngươi màu nhạt dường như cũng mang theo tia sáng ấm áp.

Chàng trai nói, “Chào buổi sáng.”

Khi Châu Tử Bùi cười đi ngang qua bên giường Thịnh Minh, Thịnh Minh nhìn thấy lúm đồng tiền hai bên má hắn. Đêm qua nhìn thấy trong lúc tờ mờ, thì ra không phải ảo giác.

Thịnh Minh dụi dụi mắt, ngồi trên giường, vài sợi tóc dính đầu rối bời. Châu Tử Bùi thấy rồi, hào sảng cười hai tiếng.

9. Chương 8: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Là Mình Rung Động Không Ngớt.

Cậu nói tôi có hơi thở đặc hữu của phương nam, ấm áp, ẩm ướt, khiến người ta muốn tiếp cận; tôi chỉ cười, nghĩ thầm, vậy cậu chính là cơn bão khởi nguồn từ phương bắc, trong nháy mắt càn quét nguyên cả vùng trời của tôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Thư viện của ngôi trường này được mệnh danh là tòa kiến trúc có diện tích lớn nhất các trường đại học danh tiếng của thành phố S, lưu trữ nhiều sách nhất. Vì là trường ngôn ngữ, nên ngoài sưu tầm bản dịch tiếng Trung của tác phẩm văn học nổi tiếng từ các quốc gia ra, thì còn lưu giữ rất nhiều bản sách gốc.

Thịnh Minh quanh quẩn rất lâu trước giá sách văn học Anh ở lầu ba, tìm một quyển sách tên là “Orlando”, được viết bởi Virginia Woolf – một ý thức lưu tác gia người Anh.

Đó là một vị nữ tác giả mà Cát Giai đã nhiệt liệt đề cử. Bà là một thiên tài, cuối cùng đã chết dưới sự thác loạn của giới tính, cùng với bị huyền thính và huyền tưởng dẫn dắt. Cát Giai đã dành rất nhiều thì giờ để giới thiệu câu chuyện của Virginia Woolf cho Thịnh Minh: Vào một buổi trưa ánh nắng tươi sáng ở Anh quốc, người phụ nữ đang sáng tác trong căn phòng trống trải mà cô độc. Trong phòng là âm thanh dễ nghe do bút lông gõ gõ và trang giấy dày ma sát phát ra, ngoài cửa sổ tràn ngập hương hoa xạ cúc nở...

Thịnh Minh ngẩng đầu cẩn thận lần tìm trên giá sách. Đường nhìn đảo qua từng quyển sách một cách kiên trì. Phần lớn sách vở của thư viện đều đã trải qua rất nhiều năm tháng, nhiều quyển thậm chí đã ố vàng.

Hắn tìm được rồi. Là bản dịch cuối thập niên tám mươi. Sách không dày, cầm trong tay cảm giác rất nhẹ.

Khi Thịnh Minh cầm sách đi tới trước quầy quản lý quét thẻ đăng ký, lại ngoài ý muốn gặp mặt Châu Tử Bùi. Bên cạnh anh chàng còn có một nam sinh đi cùng, là nam sinh đến nhật bóng ngày đó, nếu như nhớ không lầm, hình như tên Bành Tĩnh Vũ.

“Hãy, trùng hợp ghê ha.” Người mở miệng trước chính là Châu Tử Bùi, Bành Tĩnh Vũ đứng bên cạnh rút bàn tay đang rút trong túi quần ra, vẫy vẫy Thịnh Minh.

“Hãy.”

“Mượn sách à?”

“Ừm. Các cậu sao cũng ở đây?” Tên Châu Tử Bùi này lẽ nào cũng sẽ đọc sách sao.

“À, tôi theo nó đến mượn quyển sách.” Bành Tĩnh Vũ cười cười, trả lời.

Thịnh Minh cúi đầu nhìn thoáng qua quyển sách Châu Tử Bùi đang cầm trong tay, kiểu dáng và mặt bìa quen thuộc, đúng là “Xứ tuyết” của Yasunari Kawabata.

“Cậu thích Yasunari Kawabata ư?” Trong lòng không khỏi có một chút mừng rỡ, cũng có kinh ngạc, còn tưởng rằng đối với văn học người này là ù ù cạc cạc, huống chi cũng từng có người nhận định, nam thiếu niên trẻ tuổi thích đọc loại sách này, cũng không thấy nhiều.

“Cảm thấy khá là hứng thú, mượn về đọc xem.” Châu Tử Bùi cười băng quơ, lúm đồng tiền hai bên cũng lộ ra. Sau khi đăng ký, cất thẻ lại rồi nói: “Đi trước nha, bai bai.”

“À ừ, bai bai.” Thịnh Minh gật đầu chào. Hắn nhìn Châu Tử Bùi đi khỏi. Mái tóc ngắn màu nâu dưới chiếc áo chui đầu màu trắng gạo có vẻ mềm mại lắm. Chàng trai rất cao, áo jean tối màu khoác trên người rất thẳng rất đẹp. Hắn chợt nhớ tới một vài nữ sinh nói, “Châu Tử Bùi bên học viện kinh tế đẹp trai kinh, nhưng mà nghe nói tính tình tệ lắm.” —— Có sao? Nếu nói tính tình, dường như, cũng không đến nỗi...

“Ê, ề! Đồng học! Thẻ của cậu!” Người phụ nữ ngồi trước quầy quản lý không kiên nhẫn thúc giục, khớp ngón tay gõ bàn phát ra tiếng “cọc cọc” làm cho Thịnh Minh hồi thần.

“A xin lỗi, mang mang...” Vội vội vàng vàng rút thẻ mượn sách trong bóp tiền đưa qua, “Đây ạ.”

Đi ra khỏi thư viện, cũng là lúc phải vội vàng đến giảng đường học một tiết buổi chiều cuối cùng.

Ngồi mơ mơ màng màng trong phòng học, giải thích về Mao Đặng Mac triết vân vân bắn ra từ trong miệng thầy bộ môn trung niên, hết như là một loại thuật thôi miên.

Thịnh Minh mở “Orlando” ra đọc, trọn vẹn nửa tiếng đồng hồ, muốn ngừng mà không được.

Vai chính Orlando tự hào nhất là một đôi chân dài duyên dáng thon thả của mình, khó trách sau khi trở thành phụ nữ lại trông bắt mắt vô cùng. Quân trang đổi thành váy, chẳng qua là cởi đi một tầng biểu tượng. Thì ra Virginia Woolf đã sớm hiểu rõ, “Nam nữ nếu muốn bình đẳng thì cần phải cởi quần áo và lớp da đi, giá trị rất là cốt lõi.”

Thịnh Minh đọc được trong sách rằng: một ngày nọ Orlando tỉnh lại, đứng trước thân thể nữ giới trong gương và nói rằng: “Ngoại trừ giới tính, những thứ khác đều như cũ, mình vẫn là mình.” Trong lòng rất chấn động —— nhưng cẩn thận ngẫm lại, quả thực là như vậy. Giống như tất cả biểu tượng của vật chất trên thế giới này nếu so sánh với hạt nhân, căn bản chẳng đáng nhắc tới.

Tiếng chuông vang lên, Thịnh Minh thở ra thật dài. Lúc Cát Giai ngang qua bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn nằm úp sấp lên quyển “Orlando” trên bàn, “Mượn được rồi à?”

“Ừ, còn đang đọc, nhưng mà thực sự rất đặc sắc.”

Cát Giai vén vén tóc về phía sau, lộ ra lỗ tai nhỏ nhắn sạch sẽ, “Thích thì tốt. Được rồi, 9 giờ tối dưới lầu ký túc xá các cậu có buổi lễ nhỏ của cán sự chi đoàn, nhớ nha không là mượn đó.”

“Tớ biết mà, cảm ơn.” Hắn đứng lên, gấp sách lại, nhẹ nhàng bỏ vào trong cặp.

Cát Giai nhìn Thịnh Minh – một người luôn luôn tao nhã đang ở trước mặt mình, cười và bước đi. Dường như trước giờ hắn luôn là như vậy, mỉm cười giao tiếp với mỗi người bên cạnh, luôn là nét mặt vô cùng hoà nhã, mang theo hơi thở ấm áp đặc trưng của phương nam.

---

* Ý thức lưu (dòng ý thức): Ý thức lưu văn học phẩm chỉ tác phẩm văn học chú trọng miêu tả nhân vật có trạng thái ý thức lưu động, bao gồm ý chí thanh tỉnh, vô ý thức, ý chí mộng ảo và ngôn ngữ trước ý thức. “Ý thức lưu” là từ ngữ tâm lý học. Nhà tâm lý học nước Mỹ William James đưa ra khái niệm “Ý thức lưu”: “Ý thức lưu không phải sự liên tiếp ngắt quãng, mà là không ngừng chảy. Dùng một con “sông” hoặc là một dòng “nước chảy” làm tỉ dụ để biểu đạt nó là tự nhiên nhất.

* Hoa xạ cúc

10. Chương 9: Mình Yêu Cậu, Không Có Mục Đích Gì. Cho Dù Đã Bao Năm Qua Đi Rồi Gặp Lại, Cậu Vẫn Là Làm Mình Rung Động Không Ngớt.

“Đã từng đọc được một câu thể này: Trên đời này luôn có hai con người đã được an bài trước rồi. Và khi người kia xuất hiện, bạn sẽ biết, sẽ biết chính là người đó.

Lúc đầu tôi không tin, cười nhạt, nhưng sau này tôi tin, bởi vì quả thật chính vào lúc gặp gỡ, trong lòng quả thực sẽ có chấn động, như là mệnh.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Tớ và Mạch Tử thành rồi ——!”

Đó là câu nói với âm vực cao nhất vang lên bên tai Thịnh Minh lúc hần bước vào phòng, tiếp đó Thẩm Dao liền nhào qua đây giống như một con sói dữ, dính lên người Thịnh Minh, hết như chú gấu koala không chịu buông tay, vừa dùng sức đu đưa, “Ông trẻ đây mẹ nó rốt cục thành công rồi!”

Thịnh Minh nhếch nhếch góc miệng, “... Cậu, cũng sắp bị cậu ghim chết rồi...”

Thẩm Dao buông tay ra trong tiếc nuối vô hạn, trên mặt vẫn là biểu tình mừng như điên. Thịnh Minh thâm cảm thấy buồn cười, nghiêm mặt hỏi: “Cậu trúng cử rồi chắc?”

Thẩm Dao vỗ vỗ đầu Thịnh Minh, “Ông trẻ đây là hưng phấn!” Cậu chàng kéo ghế đến ngồi, một cái miệng bô lô ba la nói không ngừng.

Thịnh Minh dựa vào bên trụ giường nghe, uống vài hớp trong ly nước trên tay, đợi đến lúc Thẩm Dao nói gần xong rồi, đưa cái ly tới với khuôn mặt giễu cợt: “Khát chứ?”

Thẩm Dao bĩu môi nhận cái ly uống.

“Tối nay cậu đã báo cáo với bao nhiêu người rồi?”

Thẩm Dao uống một hơi cạn sạch nước trong ly, hả hê tràn trề, “Xí! Trừ cậu ra, tớ cũng chỉ nói với Tử Bùi thôi. Hê hê, thằng nhóc kia nghe tin vậy mà xốn con mắt, còn nói một hồi muốn tới lĩnh giáo tớ tán gái đại toàn nữa đây.”

Thịnh Minh vòng hai tay lại, lắc lắc đầu bó phép. Nhìn xem thời gian, “Tớ đi xuống đây, có cuộc họp.”

“Ê, cậu đi nhanh về nhanh ghen, đoạn sau tớ còn có vài chuyện chưa kể đâu!”

“... Tử tướng.” Thịnh Minh đóng cửa lại đi mất.

Lúc ở dưới lầu họp hần có chút không tập trung. Chín giờ, sắc trời đã tối hẳn, tối tăm như màu hoa hắc ti nhung, tìm không thấy một chút sắc sáng nào điểm xuyết, chẳng có lấy một ngôi sao.

Hội trưởng thông báo một số kế hoạch công tác tiếp theo. Thịnh Minh đứng đó hơi ngẩn người. Cát Giai thấy vậy, đẩy đẩy hần, nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm gì mà đờ ra vậy?”

Hần hồi thần, chỉ cười, “Không có gì.”

Cửa lớn ký túc xá bị đẩy ra, xuyên thấu qua cửa thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy người đẩy cửa bước vào.

Châu Tử Bùi. Cậu ta đến rồi.

Cát Giai mắt tinh nhận ra anh chàng, đứng bên cạnh Thịnh Minh thấp giọng hỏi: “Đó chẳng phải gã con lai bên kinh tế viện sao?”

Thịnh Minh không có trả lời, chỉ nhìn Châu Tử Bùi đi lên lầu. Rồi quay đầu về, nghiêm túc nghe nói.

Lúc trở lại phòng, hai người bên trong quả thực đang khí thế bừng bừng, thảo luận chút chuyện về cái gọi là theo đuổi con gái. Thẩm Dao chữ chữ châu ngọc, một hai ba bốn năm, mảnh khoé từng điều một.

“Muốn nói mảnh khoe theo đuổi sao, trời mưa rồi cậu đi đưa cây dù, trời lạnh cậu bèn cởi áo khoác, không có việc gì cũng cứ liên lạc cứ gặp mặt nhiều vào, ngày nghỉ ngày lễ hẹn ra ngoài ăn một bữa cơm xem phim điện ảnh... Đó có cái gì khó đâu?...”

Châu Tử Bùi nghe rồi cứ thế gật gù, dằng dấp nọ quả thực có chút buồn cười.

Mảnh khoe tán gái, cái này còn cần Thẩm Dao dạy cho hần? Nhân vật tiêu điểm như hần đây, còn chỗ nào cần đến mấy mảnh khoe vật vãnh như này?

“Theo tớ thấy, muốn đối phó người nào đó, trước hết cần đối phó bạn bè bên cạnh họ đã,” Châu Tử Bùi làm bộ làm tịch tỏ vẻ khiêm tốn, “Thẩm Dao tớ nói đúng không?”

Thẩm Dao cũng nghiêm nhiên một bộ “đại sư”, đập bàn nói, “Đúng, đúng! Cái này là rất then chốt.”

...

Hai người nói đến khí thế ngất trời, Thịnh Minh vào nhà cả buổi, hai người mới phản ứng lại.

“Các cậu tiếp tục bàn.” Thịnh Minh phát phát tay, lộ ra nụ cười mỉm thường thấy. Nói rồi, liền ngồi xuống trước bàn mình, mở máy vi tính ra bắt đầu gõ chữ. Gần đây việc học và công tác ở trường đều bận, chuyện báo chí bên kia biên tập viên hồi rất căng, nhân tối nay còn có chút thời gian rảnh phải soạn bản thảo cho kịp.

Hần đeo nút tai, loạt xoạt loạt xoạt bắt đầu đánh chữ. Cũng không biết qua bao lâu, nghe hai người bên kia còn đang thầm thì to nhỏ. Khi thì thấp giọng, khi thì lại có nói cười, ngay cả đã đeo nút tai, âm thanh ít nhiều vẫn truyền vào màng nhĩ. Ý nghĩ bị quấy rầy, đầu óc luôn không cách nào tập trung, Thịnh Minh ngẩn ngơ nhìn câu chuyện viết đến phân nửa, nghên rồi nghên rồi nghên rồi — cũng chỉ có khi đang viết gì đó mà không cách nào tiếp tục được, tên gia hỏa Thịnh Minh bị nói là nước nguội này mới có chút cái kỉnh nho nhỏ.

Trước mắt dù sao cũng viết không nổi nữa, Thịnh Minh bất đắc dĩ tựa lưng vào ghế, nghỉ ngơi một lát cũng tốt.

Nghĩ như vậy, hần ngửa đầu nhắm mắt lại. Bên tai quanh quẩn không đi, vẫn là những đối thoại của Thẩm Dao và Châu Tử Bùi. Nói chuyện lâu như vậy, đề tài hình như đã thay đổi, hình như là đang tâm sự nghiêm túc.

Lúc Thẩm Dao đứng dậy đến rót nước, thấy Thịnh Minh ngửa đầu nhắm mắt tựa vào ghế dựa. Chần chừ đập một tay lên vai hần, “Sao rồi, đại tác gia? Viết một rồi?”

Thịnh Minh mở mắt ra, “Ngừng một lát.”

“Nào nào, mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút,” Thẩm Dao thu nhỏ document của Thịnh Minh, mở player ra, “Nghe bài hát thư giãn đầu óc một chút đi.”

Tiếng hát nhanh chóng phát ra, là một bản slow roll: “Cho anh một chút ánh lửa / Anh sẽ thiêu đốt cho em xem / Sự ra đi của anh rất đơn giản / Ở giao lộ đó một lần nữa gặp gỡ em / Em gọi anh một tiếng / Trong mắt sáng lên yêu...”

Thẩm Dao nghe nhạc, nhìn xem thông tin ca khúc hiện trên player, “Đảo”, “Ánh lửa”... Underground rock ư? Này này, cậu quả thật là một gã văn thanh đấy.”

“Đảo?” Đầu kia vang lên giọng Châu Tử Bùi, “Tớ cũng từng nghe bài hát của họ, người hát chính tên Tiểu Quang rất tuyệt đó.”

Thịnh Minh ngẩng đầu nhìn Châu Tử Bùi, vẻ mặt người nọ trông như thật hiền hòa, mà đường nét cũng rõ ràng, “... Tớ rất thích bài hát của họ.”

Thẩm Dao “xoẹt xoẹt” quăng cho Châu Tử Bùi vô số ánh mắt xem thường: “... Cậu trang B cái gì chứ?”

Châu Tử Bùi đi tới, xoa xoa đầu tóc lộn xộn của Thẩm Dao với vẻ thân thiết, “Ít nói xàm, cổ mà giữ Mạch Tử của ấy đi rồi hãy nói. Tớ về đây.”

“Cút cút cút, bạch nhãn lang chết tiệt — ”

Châu Tử Bùi đâu còn cách nào, bị Thẩm Dao đẩy thẳng ra ngoài cửa, “À đúng rồi, ” có vẻ như nhớ tới cái gì đó, anh chàng lại ngoảnh đầu bảo: “Tuần sau tớ có thi đấu, ấy có muốn qua đó không?”

“Cậu cút đi, ai muốn coi.”

“Vây chuyện này cứ thế nhé, ” Châu Tử Bùi căn bản không thèm nhìn chống cự yếu ớt của Thẩm Dao, “12 giờ trưa thứ tư tuần sau, ở sân thể dục. À, lúc đó, Thịnh Minh, nếu như rảnh rỗi, cậu cũng đến nhé?”

“...?”

“Tôi muốn chụp vài tấm ảnh lưu niệm, nghe Thẩm Dao nói cậu rất rành chụp ảnh.”

“À, ừ... Rảnh tôi qua.” Giọng không lớn, nhưng đồng ý lại nhanh.

Dường như hẳn có chút mơ hồ, kiểu người không có lấy một chút hứng thú với bóng đá như mình đây, vì sao lại muốn đi.

---

* trùng cử: Khoa cử thời xưa gọi đậu khoa thi hương là trùng cử

* tử tướng: một loại khẩu ngữ, thường dùng giữa hai người có quan hệ khá thân thiết, có chứa ý làm nũng. Ý chỉ bộ dạng đã chết (tử dạng).

* văn thanh: là một danh từ, ý chỉ tất cả suy nghĩ của bản thân nhờ văn bản diễn đạt, hay những ảo tưởng và ảo giác biến đổi thành cảm thụ chân thực của thân thể.

* trang B: (zhuāng bī), hành vi khoe khoang này nọ để tự mình thỏa mãn thói ưa hư vinh, thậm chí có tính chất lừa dối.

* bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

* hoa hắc ti nhung: Do một công ty gây giống hoa cỏ của Anh tạo ra từ hoa khiên ngư màu đen. Trên ảnh chụp, màu đen đó tôn vinh lên ánh sáng của ban ngày, cho nên người ta tặng một cái tên thập phần trang nhã cho loại thực vật biến dị đặc biệt này —— “hắc ti nhung” (tấm lưới đen/mảnh ren đen).

11. Chương 10: Cuối Thư, Là Dừng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trục Mà Lãng Mạn. 1

“Lúc ấy tôi thật khờ, nào biết những điều đó đều là cậu làm trò mà thôi. Ngày sau nói đến, cậu đặc ý bảo rằng tôi là bị cậu gạt vào, tôi cũng chỉ lắc đầu, phàm nếu như không phải cam nguyện, lại làm sao có thể đi đến hôm nay.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mùa đông đã đến gần, khí trời chậm chậm lạnh đi. Vườn trường phủ đầy lá ngô đồng và hương chương rụng, cả thành phố đều là một mảnh tro bụi.

Thịnh Minh đi trong vườn trường, luôn cảm thấy số lần gặp gỡ Châu Tử Bùi không hiểu sao lại bắt đầu nhiều lên.

Giờ cơm trưa gặp hẳn ở căn tin chen chúc, một mình hẳn bưng khay thức ăn tìm chỗ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống chỗ trống đối diện Thịnh Minh, trước khi ngồi lại lễ độ hỏi một câu, “Có thể ngồi ở đây chứ?” Vô cùng tương xứng với khí chất quý ngài có trong nửa dòng máu Pháp của anh chàng.

Hôm đó, Châu Tử Bùi mặc áo trắng. Thịnh Minh cứ cảm thấy, chàng ta mặc đồ màu trắng thật đẹp, trông rất ôn hòa. Mà mi nhãn của anh chàng thì lại không che lấp được cái ánh nhìn bên trong bình thản lại mang theo sắc bén.

Thịnh Minh đẩy đẩy gọng kính trên mũi, gấp từng miếng cà rốt trong món ăn ra, với vẻ lạnh nhạt. Nếu biết có cà rốt thì đã chẳng lấy món này. Châu Tử Bùi ngồi ở đối diện, vươn đôi đũa qua gấp cà rốt trong đồ ăn của Thịnh Minh, rồi đưa vào trong miệng, lại vùi đầu và miếng cơm.

Thấy ánh mắt hắn có chút kinh ngạc, Châu Tử Bùi ngẩng đầu, một ngụm cơm trong miệng còn chưa nuốt xong, trước hết cười với Thịnh Minh. “Tôi thích nhất cà rốt đó.”

Thịnh Minh cúi cúi đầu, im lìm không nói tiếp tục ăn cơm.

“Bình thường cậu thích làm những gì?” Châu Tử Bùi gấp lên một miếng vịt hoa hồng.

Thịnh Minh ngẩng đầu nhìn anh chàng một cái, bình thần đáp: “Cũng không có hứng thú gì đặc biệt, lúc chán cũng chỉ đọc sách, chơi máy ảnh mà thôi.”

“Không thích chơi bóng?”

Thịnh Minh lắc lắc đầu.

“Cũng không chơi game sao?” Các câu hỏi của Châu Tử Bùi bay đến như đạn, một viên tiếp một viên, “Ồ, mùi vị không tệ, cậu ném thử xem.” Nói, bèn gấp một miếng thịt vịt bỏ vào trong chén Thịnh Minh.

“A, a... Không cần không cần... Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo mà.” Thấy hắn thiếu điều nhảy dựng lên trên ghế, Châu Tử Bùi không khỏi cảm thấy buồn cười, con người trước mắt này quả đúng là có chút chất phác thật.

Có vẻ như ý thức được sự căng thẳng của mình có phần thất thố, Thịnh Minh lại đưa tay đẩy đẩy kính mắt, lấy lại bình tĩnh.

Tay trái Châu Tử Bùi không cầm đũa nâng cầm với vẻ nghiền ngẫm, có cần căng thẳng như vậy không chứ? Cái tên đầu gỗ ngốc nghếch nhà cậu.

“Nè, đầu gỗ ——” Thế rồi cứ như vậy gọi ra miệng.

Thịnh Minh cúi đầu và cơm vào miệng, Châu Tử Bùi lại gọi một tiếng, “Đầu gỗ.”

Lúc này hắn mới nghi hoặc ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Châu Tử Bùi, mới tin chắc vừa nãy gọi chính là gọi mình, “A?”

Châu Tử Bùi nhìn vào đôi mắt mở to tròn dưới cặp kính gọng đen kia, hai lúm đồng tiền lộ ra, “Đầu gỗ, tôi đang gọi cậu đó.”

Cái gì đầu gỗ... Vì sao là đầu gỗ... Thịnh Minh suy nghĩ một chút, không có được đáp án.

Châu Tử Bùi ăn sạch sành sanh cơm trong khay thức ăn xong thì buông đũa, hai con mắt cũng sắp híp lại rồi, “Đầu gỗ, buổi chiều cậu có tiết không?”

“Có một tiết tiếng Anh.” Thuận miệng đáp, đáp xong rồi mới ý thức được không thích hợp, vội vã thêm vào một câu, “... Không phải đầu gỗ.”

Thấy Thịnh Minh ăn cũng gần xong rồi, Châu Tử Bùi lại bảo: “Đi nào, tôi và cậu cùng đi sang giảng đường bên các cậu một chuyến.” Chàng trai đứng lên, thoáng chỉnh lại vạt áo, “Thằng cha Thẩm Dao kia chắc có nhà ha?”

Thịnh Minh ừ một tiếng, rồi bưng cái khay đi theo phía sau hắn.

Trừ lần đó ra thì “ngoài ý muốn” gặp nhau cũng nhiều không kể xiết.

Ở khắp mọi nơi trong vườn trường đều có thể nhìn thấy chàng, ở phòng ngủ có thể nhìn thấy, cuối tuần trên xe điện ngầm về nhà có thể nhìn thấy, ở thư viện cũng có thể nhìn thấy.

Kiểm tra giữa kì môn đọc hiểu đã sát ngay trước mắt, có đôi khi Thịnh Minh ngồi đến nguyên ngày ở thư viện, thứ nhất là đi ôn bài, mặt khác cũng có thể nhân cơ hội đó mà đọc thêm sách giải trí, điều này đối với hắn mà nói, tự tại hết biết.

Ngày đó vừa lúc gặp Cát Giai cũng đang ôn tập ở phòng tự học của thư viện, thấy cô bé cũng ngồi một mình, bèn ngồi xuống chỗ trống cạnh cô.

Mở sách tiếng Đức ra xem, khúc hát với giọng phát âm khỏe khoắn lặng lẽ âm vang trong lòng.

Khi nhướng mắt lên, phát hiện có người đã ngồi xuống chỗ ngồi đối diện.

“A, khéo ghê!” Châu Tử Bùi nén giọng xuống cảm thán, “Đang ôn tập hả? Không cần để ý mình, cậu tiếp tục xem đi.”

Thịnh Minh cũng khá kinh ngạc, nhìn thấy Châu Tử Bùi ôm hai quyển sách giáo khoa kinh tế học trong ngực.

Cát Giai ở bên cạnh cũng tò mò ngẩng đầu lên nhìn. Châu Tử Bùi lúc này mới ý thức được thì ra không phải chỉ có một mình Thịnh Minh. Anh chàng liếc liếc cô bé, “Bạn gái?”

“Không phải không phải...”

Châu Tử Bùi cười cười, chẳng biết là mang theo hàm ý gì, tiếp đó lại đẩy cái ghế vừa mới kéo ra về chỗ cũ: “Mình không làm phiền.”

Thịnh Minh còn chưa kịp nói câu chào, Châu Tử Bùi đã chỉ còn lại một cái bóng lưng. Hắn thấy chàng trai đi tới một đầu khác trong phòng tự học, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Cũng không biết qua bao lâu, khi lại nhướng mắt nhìn vị trí ở xa nọ, Châu Tử Bùi đã không còn nữa.

Đi rồi sao?

Nhìn xem đồng hồ, cũng đã giờ cơm trưa rồi. Buổi chiều Cát Giai còn có việc, cầm sách đi trước. Lúc Thịnh Minh đi ra thư viện, nhìn thấy một bóng người trên bãi cỏ lớn phía trước. Chàng trai nằm dưới vòm lá của một gốc cây hương chương. Lá cây rậm rạp che khuất ánh nắng mãnh liệt của buổi trưa. Chàng ta nghiêng nhiên ngủ, một quyển sách thật dày che trên mặt.

Lúc Thịnh Minh mang theo hai cái sandwich vừa mới mua đi tới bãi cỏ, Châu Tử Bùi vẫn đang ngủ.

Hắn đứng bên chân chàng trai, cúi đầu gọi một tiếng: “Ê.”

Thấy người nọ không có động tĩnh gì, thế là hắn ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy đẩy cậu chàng, “Châu Tử Bùi —— ”

Lần này xem như là tỉnh.

Đầu xê dịch, sách liền trượt xuống khỏi trán, lộ ra một đôi con ngươi màu nâu nhạt còn ngái ngủ.

“Sandwich.” Thịnh Minh đưa một cái qua cho chàng trai.

Châu Tử Bùi cũng không khách sáo, nhận lấy, phải đi cỏ vụn dính trên tóc, “Ừm —— cảm ơn nha.”

Mở ra cắn một miếng, bánh mì mềm dai, nhân kẹp đầy ắp, “Bạn gái đi rồi?” Chẳng nghe ra giọng điệu gì.

Sandwich của Thịnh Minh ăn đến phân nửa, ném cho anh chàng một cái liếc mắt, thản nhiên đáp: “Không phải bạn gái.”

---

* Hương chương và ngô đồng là những loại cây lớn, được trồng để làm cảnh và lấy bóng mát.

12. Chương 11: Cuối Thư, Là Dừng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trực Mà Lãng Mạn. 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu nói tôi là nước nguội, là đầu gỗ, kỳ thực hơn thế nữa còn là chất phác nhạt nhẽo, trong lòng vẫn tự biết. Nhớ lại khi đó, thực ra trong bụng là hiểu rõ. Làm đến bậc này rồi, nếu như còn không hiểu, vậy thì thật sự là chẳng ngốc.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Sau khi hoà hợp với Mạch Tử rồi, Thẩm Dao dù không có việc gì cũng chạy tới Mạch Tử bên ấy. Thời gian chưa qua nhiều lâu, cuống vé xe đã một đồng lớn.

Cu cậu có đôi khi nói đùa rằng, còn không bằng tìm một cô trước mắt cho rồi. Cách xa như vậy, so với “đất khách luyến” còn kém không có mấy.

Cũng chẳng biết là dạo rày Thẩm Dao định bày cái quẻ gì, len lén mua cái lò lẩu, nói là trời lạnh, ăn lẩu trong phòng ngủ cho ấm.

“Nồi này bao nhiêu W? Dây điện phòng này chắc chịu không nổi quá? Nếu bật lò không đúng thì đứt cầu dao mất.”

Thẩm Dao phát phát tay, “Không có việc gì không có việc gì, cùng lắm lúc bật nồi thì máy nấu nước gì đó tắt hết đi là được rồi.”

Thịnh Minh thấy hấn bận bịu hăng say, “Có hai người mà ăn lẩu cái gì?”

“Sao lại có hai người? Cậu ghét không đủ náo nhiệt ông đây lại gọi vài người cùng đến thôi!” Thịnh Minh xé bao ngoài đi, bưng cái nồi như ôm của bầu nhìn ngang ngó dọc, trong bụng thích thú cực kỳ.

“Nào nào, hôm nay thử nồi luôn!”

“Hôm nay?” Kính mắt trên mũi Thịnh Minh cơ hồ sắp rơi xuống đất.

Thẩm Dao đặt nồi xuống vững vàng, “Ồ đúng đó, tớ đã nói với bọn Tử Bùi rồi.”

“Bọn?”

“À, ” Thẩm Dao trả lời cứ như chuyện đương nhiên, “Còn có một người khác bên khoa đó nữa, Bành Tĩnh Vũ, cậu biết mà ha?”

“... Ừm, có biết.”

Nửa tiếng sau, hai người nọ quả thực đến rồi, mang theo hai gói thực phẩm tốc đông lớn.

“Xem còn thiếu cái gì không?” Châu Tử Bùi đặt một túi đồ ăn lớn lên bàn, “Không đủ tớ xuống lần nữa đi mua.”

Bành Tĩnh Vũ lấy từng thứ trong túi ra, cuối cùng lấp kín cả cái bàn, “Bia vẫn chưa mua, Thẩm Dao cậu uống gì?”

“Tùy tiện tùy tiện, ông trẻ chẳng kén.”

“Cậu thì sao?”

Thấy Bành Tĩnh Vũ hỏi đến mình, Thịnh Minh trả lời, “Tôi sao cũng được.”

“Vậy tớ xuống đây.” Bành Tĩnh Vũ cầm ví tiền trên bàn.

“Cậu với Thẩm Dao làm nồi này đi, tớ đi.” Châu Tử Bùi cướp lời, “Tớ với đầu gỗ cùng xuống, không cần thứ gì nữa phải không?”

Nghe thấy Châu Tử Bùi gọi mình là đầu gỗ, Thịnh Minh chỉ cảm thấy trong đầu “phụt” một tiếng, hấn ngẩng đầu lên nhìn xem hai người kia, Thẩm Dao loay hoay với cái nồi, còn Bành Tĩnh Vũ đang xé một túi thịt viên, hình như vốn đã không để ý.

“A! Đồ nấu lẩu đồ nấu lẩu!” Thẩm Dao la lên, “Không có gia vị!”

“Được rồi, biết rồi.” Châu Tử Bùi gật đầu, lại gọi Thịnh Minh một tiếng, “Ê, ngơ cái gì mà ngơ, đi thôi.”

Cửa hàng tiện lợi cách khu ký túc xá cũng không xa, đi bộ khoảng chừng năm phút thì đến.

Châu Tử Bùi đi bên trái Thịnh Minh, đồ mặc cũng không nhiều. Thịnh Minh sợ lạnh, thời gian lạnh nhất còn chưa tới, đã trùm cái áo khoác thật dày. Châu Tử Bùi lấy ra một gói thuốc lá từ túi quần jean mài. Lúc này Thịnh Minh mới nhớ đến, chàng ta hút thuốc.

Ngón tay thật dài của chàng trai kẹp điếu thuốc, hút một ngụm, mùi Marlboro nhanh chóng bay tới. Thịnh Minh không rành thuốc lá, chẳng qua là trước kia từng vô ý nhìn thấy một hộp Marlboro bên cặp hắt.

Thịnh Minh không thích mùi thuốc lá. Lúc nghe thấy, khục khục ho khan hai tiếng.

Châu Tử Bùi thấy vậy, hút mạnh thêm hai hơi, rồi đem nửa điếu thuốc còn thừa nghiền dưới chân.

Thịnh Minh đi đến trước tủ lạnh lớn kiểu đứng ở cửa hàng tiện lợi, nhìn đúng lon Heineken màu xanh, kéo cửa tủ lạnh ra suy nghĩ một chút, lấy tám lon xuống. Một lúc cầm không hết, đành phải chuyển cho Châu Tử Bùi vài lon.

Châu Tử Bùi đứng phía sau hắt đón lấy bốn lon bia, trong bụng mừng rỡ cười cười, đầu gối, cậu nhớ mình thích Heineken nha.

Cầm bia rồi đi khu gia vị lấy vài hộp đồ nấu lẩu.

Trên đường trở về, Thịnh Minh bị gió thổi cảm thấy hơi lạnh, mũi đỏ cả lên, ngón tay lộ lên khớp xương cũng hơi đỏ đỏ, túm túm lấy cái áo.

Châu Tử Bùi một tay xách túi, tay phải thò ra nắm lấy tay trái Thịnh Minh, “Lạnh hả? Giống cái kem vậy.”

Thịnh Minh bị chàng túm một phát như thế, có chút hoang mang ngẩng mặt lên nhìn. Châu Tử Bùi nhìn lại, cười sao mà tự nhiên. Tiếp đó lại buông tay trước khi hắt có thể giãy ra, “Đến rồi đến rồi, một hồi ăn cơm liền không lạnh.”

Đáy nồi lẩu sôi sủi tăm lên ùng ục ùng ục.

Châu Tử Bùi gấp lên một cái thịt viên bao tâm, cắn một miếng, nước canh bên trong liền trào ra, trong miệng “hít hà” hút khí lạnh, “Nóng nóng nóng!”

“Cậu kiểm chế chút đi.” Bành Tĩnh Vũ thấy cậu chàng như vậy thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thẩm Dao ra sức dùng mười tám thức võ nghệ để giành một cái thịt viên chín cuối cùng trong nồi với Châu Tử Bùi, vẫn không thể thành công. Châu Tử Bùi cười đến độ cặp mắt cũng cong rồi, đưa một viên cuối cùng vào trong chén Thịnh Minh, “Nóng thì nóng, nhưng mà mùi vị không tệ.”

Viên vừa vớt lên còn nóng hơi nóng hổi, tỏa ra hơi nóng.

Thịnh Minh liếc nhìn Châu Tử Bùi còn đang cùng Thẩm Dao vui cười đánh chửi một cái, cúi đầu nếm thịt viên.

---

* thực phẩm tốc đông: là thực phẩm thông qua nhiệt độ thấp cấp tốc (dưới -18 độ) gia công ra, lượng nước trong nó sẽ không khô cạn, với lại dưới nhiệt độ thấp thế này, vi sinh vật trên cơ bản sẽ không sinh sôi nảy nở.

* thịt viên:

* viên bao tâm:

13. Chương 12: Cuối Thư, Là Dừng Chữ Viết Hoa Kí Tên, Vincent Z. Bộc Trực Mà Lãng Mạn. 3

Je t'aime vraiment. Toujours.

Tôi nghĩ tôi sẽ không quên, câu tiếng Pháp đầu tiên cậu dạy tôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mắt cá chân Châu Tử Bùi bị thương, trong một trận bóng đá.

Đồng ý với anh chàng sẽ đi xem, còn phải chụp giúp vài tấm hình, Thịnh Minh mang theo một cái DC đứng bên ngoài đường biên xem thi đấu. Châu Tử Bùi sau khi dẫn bóng đột phá thì có một màn trực tiếp xông tới ngay chính diện cùng chân phòng thủ bên đối phương, sau đó bị đối phương giẫm trúng mắt cá chân phải ngồi xuống sân cỏ, hình như không đứng dậy được, có lẽ vì bị đau, cho nên mí mắt cũng nhắm lại.

“Dis!” Bành Tĩnh Vũ cũng đang ở trên sân, dường như nhận thấy một cú ấy không nhẹ, thấy Châu Tử Bùi ngồi im không động dậy, mới bước đến xem hằm.

Quả thực tình trạng không ổn cho lắm, không biết có tổn thương đến xương hay không.

Nhưng thi đấu vẫn là phải tiếp tục tiến hành.

Sau khi nhìn qua phòng y tế trường, Thịnh Minh đỡ Châu Tử Bùi ra ngoài cửa lớn đón xe đi bệnh viện.

Xếp hàng, đăng ký, chụp X quang... Tất cả thủ tục Thịnh Minh đều làm hết từng bước từng bước, hằm dẫn Châu Tử Bùi ngồi ở khu nghỉ ngơi dừng đi lung tung.

Châu Tử Bùi ngồi trên ghế ở dãy trước nhìn hằm xếp hàng đăng ký. Chiều cao một mét bảy lăm nói cao không cao nói thấp không thấp, chen vào trong đám người. Mặc dù vì sợ lạnh nên mặc thật nhiều, nhưng trông vẫn cứ gầy như thế. Mái tóc đen gọn gàng mềm mại che khuất, có thể thấp thoáng nhìn thấy sườn mặt mang kính gọng đen của hằm, trông rất thư sinh.

Sau khi kiểm tra được chẩn đoán là nứt xương. Cũng may không nghiêm trọng lắm, nếu như tiến triển tốt, sau hai mươi ngày có thể tháo thanh nẹp.

Rèm cửa sổ màu lam trong phòng hấp dẫn hoàn toàn ánh sáng, sàn nhà được quét dọn trông vừa trang nhã lại tự nhiên.

Thịnh Minh đi tới máy nấu nước rót một ly nước nóng, đưa cho Châu Tử Bùi. Chàng trai nằm trên ghế dựa, vươn tay đón cái ly, uống một ngụm.

“Sổ khám bệnh cậu giữ cho kỹ, ” Thịnh Minh đặt sổ khám bệnh xuống, lại cầm lấy hộp thuốc nghiêm túc đọc: “... Còn thuốc, một ngày hai lần, mỗi lần một viên, có thể tăng tốc độ liền xương.”

Châu Tử Bùi bưng cái ly nóng nóng, qua hồi lâu chỉ là đưa tay qua vuốt nhẹ tóc hần, hỏi có chút trẻ con, “Cậu đang lo lắng cho mình sao?” Đầu ngón tay hơi lạnh, lại mang theo chút ẩm, là vừa phải.

Thịnh Minh cúi đầu ngẩn người, rồi thì nghĩ đi hướng khác, “Tớ gọi cho Bành Tĩnh Vũ, bảo cậu ta đón cậu về nhé.”

Thấy hần đứng dậy, Châu Tử Bùi liền vội vàng kéo hần, cả người cũng muốn đứng lên theo. Chân phải vì còn cố định bởi thanh nẹp, cho nên lơ lửng.

“Cậu an phận một chút, ngồi xuống!” Dường như nhảy bén dự cảm được chàng trai muốn mở miệng nói cái gì đó, Thịnh Minh chẳng qua là chuyển hướng đề tài theo bản năng, đỡ người nọ ngồi xuống.

“Thịnh Minh, mình...”

Lời vừa mới ra khỏi miệng, cửa phòng đã xoay ra kêu “kẹt”.

“Đi bệnh viện về rồi?” Thẩm Dao rút chìa khóa ra khỏi mắt khóa, “Tử Bùi cậu không sao chứ? Sao lại buộc thành thế này? Gãy xương rồi!”

Châu Tử Bùi đen một cái mặt, nghĩ thầm Thẩm Dao thẳng nhóc mày sớm không về muộn không về, nhất định phải nhằm lúc này đến phá hư.

Bất cuồng gãi gãi đầu, “... Nứt xương!”

“Á á, vậy phải dưỡng bao lâu đây?”

“... Hai mươi ngày nữa.”

...

Ngày kế, Thịnh Minh cho rằng tất cả vậy là qua rồi, nhưng không ngờ lại nhận được một lá thư trong hộp thư dưới lầu ký túc xá. Phong thư một màu trắng, không có tem không có địa chỉ càng không có dấu bưu điện, trên phong thư không dính một hạt bụi chỉ viết tên hần bằng chữ cái tiếng Anh thể tròn đẹp đẽ.

Mở ra rồi, bên trong cũng chỉ là một tờ giấy viết thư không kẻ dòng màu trắng, lác đác vài dòng, chính là tiếng Pháp uyển ước động nhân.

Tuy rằng không thể đọc hiểu hoàn toàn, nhưng chỉ bằng thiên phú học ngôn ngữ cùng với những kiến thức có được từ trong phim ảnh và sách vở thường ngày, hắn vẫn có thể hiểu đại khái một ít hàm nghĩa trong câu từ, giống như bài thơ vậy.

“Je t’aime.” (Tôi yêu bạn.)

“Je t’aime vraiment. Toujours.” (Tôi thực lòng yêu bạn, cho đến mãi mãi.)

“M’aimes-tu?” (Bạn yêu tôi sao?)

Câu cú dài dòng rườm rà hắn đọc không hiểu. Thế nhưng chỉ dựa vào vài câu nói phiến tình có thể đọc hiểu kia, đã có thể hiểu rõ ý nghĩa của bức thư này. Là sự bộc trực và lãng mạn thuộc về người Pháp.

Cuối thư, là dùng chữ viết hoa kí tên, Vincent Z.

Cuối cùng, còn viết một dòng chữ tiếng Trung nhỏ mờ mờ: “Nếu như mai sau có cơ hội, mình càng muốn nói cho cậu nghe. Mình để cho cậu thời gian, không cần phải trả lời mình vội.”

Đã bảo tiếng Pháp là ngôn ngữ động lòng người nhất trên đời này.

Từng nét cẩn thận trên tờ giấy, đều là nghiêm túc luyện tập mà viết xuống. Sau khi dịch thành tiếng Trung, chữ nghĩa quá mức thẳng thừng cần cỗi, sẽ mất đi ý nghĩa vốn có. Có lẽ chàng trai đã dự tính đến nên mới chọn dùng tiếng Pháp để viết.

...

Ngày đó, Thẩm Dao đem cả đồng Heineken và mấy hộp thuốc lá vẫn giấu riêng ở tủ bát trong nhà ném cả lên bàn Thịnh Minh, còn kèm theo vài đĩa phim người lớn, “Hôm nay Mạch Tử muốn tới chơi, mấy thứ này giấu bên cậu trước đã!” Thẩm Dao cười gượng hai tiếng, lại nói, “... Cô ấy không thích tở hút thuốc uống rượu này kia...”

Thịnh Minh ừ một tiếng, bắt đầu cất đồ đi.

Lúc thấy Heineken và Marlboro, trong lòng động một cái —— đều là cậu ta thích.

Sau ngày nhận thư đó, Châu Tử Bùi thực sự không liên lạc với hắn nữa. Lẽ nào đây chính là cái gọi là, đợi câu trả lời ư?

Trong lòng như là có âm ỉ bắn khoản và nôn nao, nhưng khổ nỗi tìm không được lối để thoát ra.

Nhận được điện thoại của Châu Tử Bùi là vào hai tuần sau đó.

Trong điện thoại chàng trai chỉ thản nhiên hỏi, “Tối nay cậu có tiết không?”

“Không, sau hai giờ kém sẽ không có...”

“Tốt lắm, sáu giờ ở A Ký, mình chờ cậu.”

Đó là một nhà hàng cao cấp cỡ trung gần trường học.

Lúc Thịnh Minh đến, sáu giờ kém mười phút. Đẩy cửa vào, người phục vụ liền đi lên đón tiếp, “Anh đi một mình sao, có đặt chỗ không ạ?”

Hắn cười lơ đãng, “Đã có người ở trong rồi.”

Sau khi nhìn quanh một vòng, nhìn thấy chàng trai ở vị trí cạnh cửa sổ. Chàng trai ngồi đối diện một người phụ nữ tóc vàng. Bởi vì đối lưng, nên không thể thấy được mặt.

Châu Tử Bùi nhìn thấy Thịnh Minh, vẫy vẫy tay ra hiệu với hắn, người phụ nữ tóc vàng nọ cũng quay đầu lại. Không phải người Trung Quốc, tuy rằng đã không phải tuổi thanh niên, nhưng trông vẫn rất mực trẻ tuổi.

Châu Tử Bùi tỏ ý bảo Thịnh Minh ngồi xuống bên cạnh mình. Vừa ngồi xuống, đã nghe thấy người phụ nữ đối diện nói, “Xin chào.” Phát âm khá gượng và cũng không đúng chuẩn.

“... Xin chào.” Thịnh Minh có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, lễ độ đáp lại.

Châu Tử Bùi cười, bắt đầu trò chuyện cùng người phụ nữ nọ, bằng tiếng Pháp. Tốc độ rất nhanh. Sau khi nói hai câu thì người phụ nữ cũng cười ôn hòa.

Châu Tử Bùi quay qua, nói với Thịnh Minh, “Thật không phải, đây là mẹ mình. Tiếng Trung của bà rất kém, chỉ biết nói “xin chào” thôi. Bà chúc cậu ngày lành.”

---

* uyển ước, động nhân: uyển chuyển và hàm xúc, động lòng người

Little French

Nhân đây chúng ta tìm hiểu một chút về Pháp luân.

1. Tiếng Pháp vẫn thường được ví như tiếng nói của tình yêu, vì khi phát âm nghe rất êm tai và dễ chịu. Amour, một từ tiếng Pháp chỉ tình yêu, được bình chọn là từ lãng mạn nhất thế giới trong một cuộc khảo sát của các chuyên gia ngôn ngữ trước ngày lễ Tình nhân.

Bạn biết không, để chỉ chủ ngữ “you” của tiếng Anh thì tiếng Pháp có tận 2 cách nói cơ: “vous” dùng cho những trường hợp xã giao, lịch sự và “tu” để dùng với người thân, bạn bè.

(Cho nên câu của Tử Bù ca có thể dịch là: “Tôi yêu em.” “Em yêu tôi sao?” Khác với tiếng Trung, chỉ có “wo” và “ni”. Chắc bức thư có nhiều chỗ cần dùng tiếng Pháp mới bộc bạch được tình ý một cách “trắng trợn”, quả là... ( ))

2. Nhắc đến Pháp người ta thường nghĩ đến đất nước của tình yêu. Tiếng Pháp cũng được coi là ngôn ngữ của tình yêu. Đàn ông Pháp được yêu mến bởi sự nhẹ nhàng và lãng mạn.

Đàn ông Pháp có kiểu tán tỉnh người tình rất đặc trưng. Họ thường khởi đầu câu chuyện bằng cách khen ngợi người tình để tạo sự chú ý và xem mình như người đàn ông duy nhất trên thế giới này.

Khi yêu, các chàng trai thường dùng những cử chỉ tinh tế như chạm vào bàn tay, lướt nhẹ qua cánh tay hoặc vòng tay qua eo người tình khi cùng đi dạo.

Khi vào nhà thờ, chàng trai đưa mẹ mình đến bên người yêu như thề hứa “Anh sẽ yêu thương cả hai trong suốt cuộc đời mình”.

Pháp là một nước đa tôn giáo nên có nhiều nghi lễ khác nhau khi tiến hành lễ cưới nhưng đều kết thúc bằng nuptial. Trong thời đại công nghiệp, thời gian riêng tư dành cho con người ngày càng ít, vì vậy nhiều nghi thức rườm rà, không cần thiết trong đám cưới của các bạn trẻ ngày nay cũng không còn được duy trì. Tuy nhiên, dân Pháp là những người lãng mạn nhất thế giới nên những nuptial ngọt ngào không thể thiếu trong lễ cưới và trong cuộc sống của họ.

(tổng hợp)

14. Chương 13: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C

Nói về thời quá khứ, hẳn tựa hồ còn bi thương hơn cả tôi. Khi ấy tôi nghĩ thầm, nếu hẳn nói những lời mật đường vô dụng, sẽ nhất quyết không nhìn hẳn nữa, cũng không cần thiết có liên quan gì nữa. Nhưng không ngờ hẳn suy nghĩ rất lâu, chỉ thận trọng thấp giọng nói một câu, bảo tôi cùng hẳn bên nhau. Lúc đó, tôi vẫn chưa trách hẳn do dự không quyết trừ trừ không tiến, cứ thế mà cảm thấy an tâm.

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Cậu hồ đồ cái gì?” Mẹ Estelle của Châu Tử Bùi vừa đi khỏi, Thịnh Minh liền trực tiếp cho một câu chất vấn.

“Mấy ngày nay cũng đúng dịp mẹ đi được, nghe nói mình bị thương chân, bèn bay đến nhìn xem. Cũng nhân tiện gặp mặt cậu.”

“Gặp tôi?” Thịnh Minh đẩy đẩy kính mắt, “... Vì sao gặp tôi.”

Châu Tử Bùi chỉ nhìn hẩn cười, “Trong điện thoại mình nói với mẹ, có người rất thích rồi, bà liền muốn nhân dịp này gặp cậu. Vừa nãy mẹ cũng nói, rất thích cậu.”

Nghe Châu Tử Bùi nói nghiêm túc như thế, Thịnh Minh lại càng xấu hổ hơn.

“Đương nhiên, mình cũng nói với mẹ, cậu vẫn chưa đồng ý mình.” Giọng hơi thấp, tay phải còn chống cây nạng, trông chàng trai có vẻ chật vật, “... Không nói trước với cậu mẹ sắp tới, xin lỗi mà.”

Thịnh Minh ngăn xe, đỡ người nọ nhét vào trong xe, rồi bản thân hẩn cũng khom lưng chui vào.

Trời đã tối hẩn, gió thổi qua mặt hơi buốt, nghe Thịnh Minh khịt mũi hai cái, Châu Tử Bùi đóng cửa sổ xe lại.

Thịnh Minh nhẹ nhàng đan mười ngón tay vào nhau, đặt trên đùi. Mắt nhìn phong cảnh vùn vụt lùi về phía sau ngoài cửa xe.

Châu Tử Bùi, rốt cuộc cậu thích tôi cái gì? Cậu lại hiểu tôi bao nhiêu.

...

Thịnh Minh đợi Châu Tử Bùi đi ra khỏi xe, đóng cửa xe lại, “Tôi đưa cậu về ký túc xá.”

“Mình đi chỗ cậu.”

“Chân cậu bị thương còn chưa khỏi, đi lung tung cái gì?”

“... Vậy, mình đi tìm Thẩm Dao.”

“Cậu ấy không có nhà, đi chỗ Mạch Tử rồi.”

Đi tới dưới lầu chỗ Châu Tử Bùi, Thịnh Minh thản nhiên nói, “Cậu đi lên đi.” Nói xong xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Châu Tử Bùi chống cây nạng, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Đi được một hồi, Thịnh Minh quay đầu qua hỏi, “Cậu đi theo tôi làm chi?” Thấy Châu Tử Bùi không có ý quay lại, cũng chẳng thèm nhìn nữa, cứ thế tiếp tục một mạch đi về phía trước.

“Đầu gối... Cậu chậm một chút.”

Nghe người phía sau xụ mặt gọi mình như vậy, cảm giác được từng bước từng bước của chàng trai có phần cật lực, lại vì đi không được nhanh mà sốt ruột. Nhìn dáng dấp này của chàng trai, lòng lại mềm rồi, thế là thả chậm bước chân, để cho anh chàng bình tĩnh.

Cũng may mới ở lầu hai, bằng không có thể dẫn vật chết cái chân què kia mất.

Sau khi mở cửa ký túc xá, thì là một đứa trong cửa một đứa ngoài cửa. Trên mặt Thịnh Minh không có biểu tình gì, chẳng khác thường ngày là mấy, chỉ thản nhiên nói: “Được rồi, cậu về đi.” Rồi đóng cửa lại.

Đứng yên sau cánh cửa một lúc lâu, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thế là lại mở cửa ra, người nọ vẫn đang đứng ngoài cửa thật.

Châu Tử Bùi cứ thế yên lặng mà đứng, lộ ra một hàm răng trắng tinh cười với hắn, cứ như đã sớm biết rằng hắn sẽ trở lại mở cửa vậy.

Hai người ngồi xuống, bình bình đạm đạm nói một ít chuyện.

Thịnh Minh kể một chút về chuyện của mình. Về cuộc sống hiện tại, hồi ức trước đây, cùng với một người yêu duy nhất đã có trong những tháng năm của quá khứ.

Hắn sống một mình. Khi còn nhỏ cha mẹ ly hôn, hắn đi theo cha. Cha đi bước nữa, có một đứa con gái với người đàn bà đó. Thời trung học, hắn chuyển ra khỏi gia đình rồi sống một mình, cho đến bây giờ. Sau đó, hắn gặp Tiểu Vũ, cũng chính là người yêu trước đây.

Nói đến đây, Thịnh Minh thoáng chạnh lòng. Hắn nói: “Sau đó tôi lại gặp cậu ta một lần, lúc này chúng tôi chia tay đã một khoảng thời gian. Xa cách đã lâu lại trò chuyện, cậu ta vẫn chỉ bảo tôi là một học sinh ngoan ngoãn ít nói, sạch sẽ trầm mặc. Tôi cũng chẳng hối hận đã chia tay với cậu ta. Bởi vì chia tay có thể có rất nhiều nguyên nhân, nhưng trong đó bi ai nhất lại là: Cậu ta chưa bao giờ thực sự biết tôi.”

Cảm thấy hắn nói đến chỗ xúc động trong hồi ức, Châu Tử Bùi không lên tiếng, chỉ vươn tay nhẹ nhàng

kéo hẳn vào lòng. Thịnh Minh cũng không tránh, cứ như vậy lẳng lặng tựa vào.

Trong lòng Châu Tử Bùi hoàn toàn không có một chút hân hoan nào, đều bị bi thương phủ kín, có lẽ là xót hẳn, hồi lâu sau chỉ thốt ra được một câu: “Ồ bên mình đi, mình sẽ đối tốt với cậu.”

Cẩn thận suy nghĩ, đó chẳng qua chỉ là thích cậu, không có mục đích gì, chỉ là muốn cùng chính cậu vui vui vẻ vẻ ở bên nhau.

Nếu như còn có điều gì không hiểu cậu, sau này sẽ dùng thời gian chậm chậm hiểu; chỉ cần cậu sẵn lòng nói cho mình, mình liền vui lòng nghe. Trước đây, từng ấy va vấp và không vui đều đã ném hết, những tháng ngày vui vẻ trong tương lai thật sự rất mong muốn có mình và cậu cùng nhau trải qua. Cậu không cần lo trước nghĩ sau để rồi đắn đo, chỉ cần tin tưởng mình.

Đêm đó, Châu Tử Bùi không hề hỏi Thịnh Minh cái gọi là câu trả lời, dường như cũng đã không cần phải như vậy.

Hai người đều hiểu, dù bao nhiêu năm sau, họ vẫn sẽ cảm thấy may mắn, vì đã từng trải lòng cho nhau như thế này.

Mở ra từng chút từng chút những chuyện cũ và bí mật trong trái tim, để cho đối phương nhìn rõ bản thân mình.

Trong hai mươi năm của quá khứ, cho tới bây giờ Châu Tử Bùi cũng chưa từng thấy mãn nguyện như vậy.

Quá khứ của cậu không có mình. Tháng ngày gập ghềnh xưa cũ, hành lang thật dài, không có một bóng người. Mình chỉ muốn chạy một mạch thật nhanh đến nơi sâu nhất trong căn nhà, nói với cậu: “Mình ở đây, ở đây.”

Mình chỉ muốn thế này, dần dần đi vào cuộc sống của cậu, đi vào thế giới của cậu, cuối cùng một đường đi bên cậu.

Bất kì nơi nào trên thế giới, chỉ cần cậu ở đó, đâu cũng dám đi.

15. Chương 14: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C

Thời tuổi trẻ vô cùng đam mê thơ ca của Neruda. Ông viết: “Tôi không biết trả lời thế nào. Có nhiều người chết đến vậy, nhiều đề điều bị ngày hạn làm vỡ tung đến vậy, nhiều đá va chạm thân thuyền đến vậy, nhiều đôi tay khi hôn nhau thì đan vào đến vậy, nhiều sự vật tôi muốn lãng quên đến vậy.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Bình tĩnh hồi tưởng lại tình cảnh ngày ấy, Thịnh Minh chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy. Hắn biết rõ, bước một bước về phía trước, chính là vòng tay của Châu Tử Bội.

Biết trong lòng hắn còn có chút chuyện không thể thu xếp xong như thế, Châu Tử Bội cũng không vội vã hỏi câu trả lời.

Chính bản thân Thịnh Minh cũng không lường trước, khi hắn vừa mới giơ lên chân định bước ra một bước này, thì nhận được một tin nhắn của Tiểu Vũ.

Đó là một dãy số quen thuộc đã lâu, một dãy số đã từng nhớ kỹ trong lòng.

Tin nhắn chỉ ít ỏi vài câu, đại để là hắn trở lại thành phố S rồi, nếu như buổi tối rảnh rỗi, muốn gặp nhau.

Lời thỉnh cầu buông thấp tư thái, nhìn như chữ chữ phát ra từ tâm can. Gặp mặt rồi cần nói những gì, trong lòng Thịnh Minh có lẽ cũng đã có dự liệu.

Giờ cơm trưa ở căn tin bát nháo, Châu Tử Bội nghe rồi trầm mặc chốc lát, biểu tình nghiêm túc, chỉ nói, “Cậu đi đi.”

Chắc hẳn Châu Tử Bội cũng là biết. Mục đích muốn hẹn gặp mặt lần này, không ngoài là đối phương có ý hòa hảo trở lại.

“Nói cho mình biết địa chỉ, buổi tối mình đi xe qua đón cậu.” Thấy Thịnh Minh chần chờ, chàng trai cúi đầu xúc miếng cơm, rầu rĩ nói: “Tuyệt đối không đi quấy rối, chỉ là đi đón cậu về thôi.”

Trong bụng Thịnh Minh nhẹ giọng cười cười, làm sao lại là sợ cậu muốn đi quấy rối, chỉ sợ cậu đi đứng còn chưa vững hẳn, hoạt động nhiều bất tiện mà thôi.

Buổi chiều vừa vặn không có tiết nên rảnh rỗi ở trong ký túc xá, Thịnh Minh soạn ra hết những ghi chép có liên quan Tiểu Vũ đã viết trong mấy năm trước.

Có một số là lấy tên “Chu Minh” mà đăng trên báo và tạp chí, có một số thuần túy là tự mình hứng chí viết để tiêu khiển. Lúc đó, bất luận là tiểu thuyết hay là tùy bút, trong văn tự đều đầy ắp bóng dáng Tiểu Vũ.

Có lẽ khi yêu một người chính là như vậy, trong mắt trong tim đều là người đó.

Hắn nhìn thấy quyển văn đề tên “Điểm cuối” nọ. Thời gian chú thích và tất cả đều nhắc nhở hắn, đó là một thiên văn tự cuối cùng đã vì Tiểu Vũ mà viết vào năm đó.

“Khi ở bên hắn, những lúc đau khổ còn nhiều hơn là lúc vui vẻ. Hắn rất tự do, đã quen hưởng thụ việc ngang qua như thoi đưa trong đám người, thích thú như cá gặp nước. Có lẽ bởi vì tuổi trẻ, cho nên vô tri. Chẳng biết cái gì là yêu, chỉ biết hưởng thụ được yêu, được bao vây bởi ấm áp. Mà tôi đợi hắn không được, cũng không định sẽ tiếp tục dày vò như vậy. Tôi không muốn người mà mình yêu, người bên cạnh mình chỉ có những khi thanh hoàng bất tiếp mới có thể nhớ tới tôi. Tôi nghĩ, tôi phải rời khỏi hắn.”

...

Vào buổi tối nhập đông đó, một lần nữa nhìn thấy Tiểu Vũ. Hắn đi xa về trông khá mệt mỏi.

Một năm trước, hắn thi vào miền bắc. Giờ đây, hắn lại về nam, tìm đến Thịnh Minh. Lời thăm hỏi chỉ là một câu có vẻ xa lạ “Cậu vẫn khỏe chứ?”

Tìm một quán cà phê không lớn mà ngồi, đều tự gọi một ly đồ uống nóng.

Những lí do của hắn cũng chẳng khác mấy với trong tưởng tượng của Thịnh Minh, một bộ mặt hổ thẹn và hối hận cũng là trong dự đoán.

Sau khi nói xong, hắn dừng một chút, rồi đưa tay qua thử thăm dò nắm lấy bàn tay Thịnh Minh đang đặt trên bàn. Thịnh Minh thờ ơ giãy ra, hắn cũng không thử thêm nữa, rút tay về.

Trong lòng Thịnh Minh nghĩ đến câu thơ độc đáo của Neruda lúc trước: “Tôi không biết trả lời sao đây. Có nhiều đôi tay khi hôn nhau thì đan vào đến vậy, nhiều sự vật tôi muốn lãng quên đến vậy.”

Rất nhiều khi, cũng không phải không sẵn lòng tha thứ, mà là thực sự đã không còn yêu nữa. Dù người ướt viền mắt cũng được, lời hay nói cạn cũng được, tôi cũng không yêu người nữa.

Khi đẩy cửa đi ra, hắn không biết lúc ấy Tiểu Vũ vẫn đang ngồi trước bàn có biểu tình gì, mà điều này cũng đã không quan trọng nữa.

Trong lòng tựa hồ đã thoải mái rất nhiều, cứ như đã thực sự chào từ biệt một đoạn năm tháng vậy, như trút được gánh nặng.

Châu Tử Bùi quả thực cũng đến rồi, đang ngồi trên chiếc ghế ở một chỗ cách quán cà phê đó không xa. Cây hương chương đằng sau cao to thẳng tắp, trên những tầng tán lá không đồng đều, đã rụng hết lá cây. Đèn đường âm thầm chiếu xuống.

Thịnh Minh đi về phía chàng trai, chàng trai ngẩng mặt, mũi bị cồng đỏ bừng. Trong lòng Thịnh Minh có chút xúc động, đưa tay xoa xoa mái tóc nâu mềm mại của chàng trai, nói: “Về thôi.”

Châu Tử Bùi còn chống cây nạng, đứng lên rồi bèn vươn tay đi thử nhiệt độ trên tay Thịnh Minh.

“Lạnh lắm?”

Thịnh Minh nghe rồi, lắc lắc đầu. Hắn đỡ Châu Tử Bùi ở một bên, dắt người nọ đi chậm chậm, nhìn thấy Châu Tử Bùi hô hấp phả ra khói trắng. Châu Tử Bùi một tay chống nạng, một tay kia vững vàng giữ chặt hắn. Lòng bàn tay có một chút mồ hôi, có lẽ là ưu sầu vì Thịnh Minh gặp mặt Tiểu Vũ, có phần bất an. Cũng bởi vì bất an, cho nên bàn tay nắm lấy càng chặt.

Cả đường đi đợi không được một chiếc xe trống, hai người chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa đợi.

Đi được một đoạn, cũng không nghe Thịnh Minh mở miệng nhắc tới, rốt cục Châu Tử Bùi nhịn không nổi nữa, dừng lại, “Hắn ta đã nói những gì với cậu?”

Giọng điệu câu hỏi cố chấp, ương ngạnh. Dường như vật bảo bối của mình sắp bị cướp đi vậy, mang theo chút cảm giác về nguy cơ.

Thoạt đầu Thịnh Minh hơi mỉm cười, nhưng thấy thần tình Châu Tử Bùi nghiêm túc như vậy, cũng ngưng cười mà trả lời chàng trai: “Cậu ta nói, xin lỗi, cảm thấy rất hối hận. Cậu ta nói, muốn lại cùng mình bên nhau. Cậu ta nói...”

“Dừng gặp mặt hắn ta nữa.”

Thịnh Minh còn chưa nói xong, Châu Tử Bùi đã dùng một câu ngăn lại tất cả. Dừng gặp mặt hắn ta nữa, không cho cậu gặp mặt hắn ta nữa —— như là sự bảo hộ trắng trợn, muốn độc chiếm, cũng là ganh tị.

Thịnh Minh nghe rồi, tự mình lại tiếp tục: “Cậu ta nói, muốn lần nữa quay lại, muốn mình cho cậu ta cơ hội... Mình nói cho cậu ta, mình có người mình thích rồi. Nói xong rồi liền đi ra.”

Châu Tử Bùi ngậy ra tại chỗ, không biết nên tiếp lời sao đây, chỉ nghe thấy con tim mình nhảy bình bình bình.

Khó có được dịp nhìn thấy cái bộ ngơ ngác này của anh chàng, Thịnh Minh cười chàng hai tiếng, nắm tay chàng trai thật chặt, “Đi thôi.”

Đường phố ban đêm không hề ồn ào náo động, ở trong gió cảnh hương chương khô róc kêu xào xạc.

—

* Thanh hoàng bất tiếp (thời kì giáp hạt, những lúc gặp chuyện):

Thanh: chỉ hoa màu chưa chín. Hoàng: chỉ hoa màu đã chín. Hàm nghĩa: Hoa màu còn chưa chín hẳn,

lượng thực đã ăn hết, ảm đạm nhân lực, của cải bởi vì nhất thời chưa tiếp ứng được mà tạm thời thiếu thốn.

16. Chương 15: Nếu Như Không Biết Nên Đi Đâu, Vậy Thì Hãy Đến Bên Cạnh Mình. Nếu Như Không Biết Nên Làm Gì Bây Giờ, Hãy Đưa Tay C

“Nếu như không biết nên đi đâu, vậy thì hãy đến bên cạnh tôi. Nếu như không biết nên làm gì bây giờ, hãy đưa tay của bạn cho tôi.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Giữa trưa bọn họ cùng nhau chen vào căn tin đông đúc, buổi tối chọn một tiệm cơm gần trường giải quyết bữa tối. Bữa tối long trọng đầu tiên của họ, theo như lời Châu Tử Bùi, thì là chúc mừng mình thành công tháo được cái thanh nẹp đã trói buộc gần cả tháng trời.

Những khi Thịnh Minh đi thư viện đọc sách, Châu Tử Bùi nằm bò trên bàn uể oải ngủ. Những khi Châu Tử Bùi có trận bóng, Thịnh Minh đứng bên sân cỏ lẳng lặng xem.

Những buổi tối không có ai, đi bên bờ hồ ở trường, Châu Tử Bùi khăng khăng dắt tay Thịnh Minh, thậm chí có đôi lúc còn vô lại hôn hắt, nghe có tiếng người nói chuyện, bèn kéo Thịnh Minh né đi.

Những ngày cuối tuần cùng nhau ngồi xe về nhà. Khi xe điện ngầm xuyên qua đường hầm tối thui, hai người nghe nhạc và thỉnh thoảng chuyện phiếm trên trời dưới đất...

Công cộng khóa mơ mơ màng màng, Thịnh Minh và Thẩm Dao ngồi ở cuối lớp. Một người đọc sách, một người chơi game. Châu Tử Bùi lén lủi vào từ cửa sau phòng học, ngồi xuống ghế trống bên cạnh Thịnh Minh, một khuôn mặt toe toét.

“Nhóc này thế nào đến đây?” Thẩm Dao buông PSP trong tay xuống hỏi.

“Môn tự chọn, cúp luôn.” Dứt lời nhìn Thịnh Minh một cái, hai lúm đồng tiền hai bên má lập tức nổi lên.

Thẩm Dao sát đầu qua, “Ê cậu có mang máy theo không, chơi trực tuyến a!”

“Không, cậu chơi một mình đi!”

“Xí, trình độ cỡ chú, ông đây thềm vào ——” Thẩm Dao bĩu môi, xoay qua chơi tiếp với nam sinh khác ở bên cạnh.

Giáo viên lịch sử đại cương đang thao thao bất tuyệt trên bục giảng, Thịnh Minh đầy đầy kính mắt trên mũi, nhìn Châu Tử Bùi một cái, người nọ đang áp nguyên một bên mặt lên mặt bàn mà ngắm hắn, hắn cũng không thèm để ý, chỉ cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Những lúc đang học bài hay sáng tác trông hắn đều hết sức an tĩnh, dường như nguyên cả thế giới đều không liên quan đến hắn vậy. Châu Tử Bùi nghiêng một bên mặt nhìn hắn rất lâu, đưa tay che trước quyển sách.

Thịnh Minh ngẩng đầu lên, nghe người nọ úp người vào bàn hỏi kiểu vô lại, “Một quyển sách có dễ nhìn đến vậy sao?”

Thịnh Minh úp quyển sách lên bàn, là tiểu thuyết “Bà Dalloway” của Virginia Woolf. Hắn giải thích, “Virginia Woolf, cậu từng đọc chưa? Là sách hay. Cậu không phải thích đọc Yasunari Kawabata sao, cũng có thể đọc phong cách khác thử xem.”

Châu Tử Bùi nghe vậy, ngừng một chút, rồi xì cười ra tiếng. Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Thịnh Minh, chỉ nén giọng nói: “Cậu là nói cái lần gặp mình ở thư viện kia sao?... Mình cố ý đó, lúc đó biết cậu yêu sách, thường đi thư viện, cho nên bèn đi thử vận, xem có thể gặp được không.”

“Cậu...” Đối mặt với việc Châu Tử Bùi khai cả ra một cách tự nhiên lại bình thản như thế này, Thịnh Minh hết lời, đành phải một lần nữa cầm lấy sách đọc.

“Cậu xem đi, mình không làm ồn cậu, ” Châu Tử Bùi cười đến cặp mắt cũng cong lên, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Cậu xem sách, mình xem cậu.”

Chàng trai luôn luôn thẳng thắn, không giống với sự kín đáo của người châu Á, điểm này Thịnh Minh đã sớm biết. Nhưng có đôi khi nghe chàng ta nói như vậy, cũng không khỏi ngượng ngùng. Khác với chàng trai, da mặt hắn cứ như còn mỏng hơn cả giấy Tuyên Thành.

Cũng không biết Thẩm Dao bên kia đang chơi trò gì, chơi quên mình, khi giáo viên trên bục giảng nói đến điển cố Tống thái tổ dùng rượu tước binh quyền thì, Thẩm Dao mừng rỡ la lên: “Ha ha, mình thắng rồi!” Nguyên cái phòng học đồng loạt bật lên một trận cười vang.

Châu Tử Bùi cũng nhin không được cười to, “Tên Thẩm Dao này thật đúng là...”

“Được rồi, cuối tuần này thời tiết mà tốt, đi leo núi đi. Muốn đi không?”

“Ồ?”

Châu Tử Bùi đứng thẳng người dậy, “À, ngoại liên bộ trong khoa phát vé, mình lén lấy thêm một cái.”

“Ừ.”

“Vậy cuối tuần về nhà, sáng sớm thứ bảy xuất phát!” Châu Tử Bùi hưng phấn bồng bồng.

“Ừ.”

Thịnh Minh đã nhớ không rõ, lần đầu tiên đến nhà Châu Tử Bùi là khi nào.

Nhà rất lớn, trang hoàng cũng rất có không khí lãng mạn của Châu Âu. Một người ở trong căn nhà thể này, lãng phí đến mức có hơi bị quá đáng. Châu Tử Bùi giải thích rằng, những cái đó đều là ý của cha mẹ đấy, lại cười bảo, “Vậy nếu như hai người cùng ở, hẳn sẽ không có vẻ xa xỉ như thế nữa đâu.”

“Này, cậu qua đây cùng ở đi.” Đây đã là lần thứ vô số Châu Tử Bùi nhắc tới. Từ lúc Thịnh Minh đến nhà mình lần thứ hai, anh chàng đã thẳng thừng đề nghị, thay vì cuối tuần cả hai người đều sinh hoạt một mình, không bằng dọn đến sống cùng một chỗ sẽ rất có tình thú.

“...”

“Nè, đầu gối...”

“... Chắc trên giá sách vẫn còn chỗ để sách?”

“Vâng vâng.” Cặp mắt Châu Tử Bùi cũng sắp phóng ra ánh sáng rồi, chỉ còn biết gật đầu lia lịa — thắng lợi ngay trước mắt.

“Cây treo đồ còn chỗ trống không?”

“Có có!” Đầu gật so với cái gì còn nhanh.

“... Vậy được rồi.”

Cứ như vậy, rốt cục cậu bạn Châu đã dựa vào tinh thần kiên trì không ngừng miệt mài không mệt của mình mà thu được thắng lợi trong trận chiến tinh thần này.

Trước đây Thịnh Minh vài độ cự tuyệt, cũng chỉ là ngại vì tình cảm và thể diện. Có lẽ hẳn sẽ không nghĩ đến, ở một mức độ nào đó, Châu Tử Bùi đang lên kế hoạch ăn tươi hắn như thế nào.

Lúc chuông tan học vang lên, giảng đường có thể chứa hơn trăm người, chỉ còn lại thừa thớt.

Thịnh Minh bỏ sách vào trong cặp, đi theo phía sau Châu Tử Bù, đang định đi về thì bị một giọng nói gọi lại.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Cát Giai.

“Cái này, ngày đó tớ dạo nhà sách vừa vặn thấy bản “Orlando” này, bèn mua cho cậu.”

Thịnh Minh nhìn quyển sách trên tay Cát Giai, trong lòng có phần cảm kích. Trước đây mượn Orlando ở thư viện, thích lắm, nhưng tiếc rằng mấy năm gần đây cũng không tái bản, ở đa số nhà sách đã không còn tìm được nữa.

“Cảm ơn nhiều.”

“... Tớ cũng thích quyển sách này, cậu cẩn thận đọc nhé.” Cô bé đưa sách rồi, liền vội vã đi mất.

Thịnh Minh không có nghĩ nhiều, chỉ cất sách vào cặp, đuổi theo Châu Tử Bù.

—

* Công cộng khóa: là một môn bắt buộc, là khóa học mà bất kì học sinh chuyên ngành của trường đại học cao đẳng hay trung học nào đều phải tham gia. Công cộng khóa ở trường ĐHCĐ, chủ yếu có lý luận chính trị, đạo đức, ngoại ngữ, thể dục, sinh sản...

17. Chương 16: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rất nhiều năm sau này, tôi vô tình tìm được blog của cô gái ấy. Từ trang đầu tiên đọc đến trang cuối cùng, trước trước sau sau tất cả trong hai năm sinh viên, đều là những tổn thương cô ấy vì tôi mà chịu. Mặc dù cô ấy biết tôi không thể yêu mình, thì cũng chưa từng quên tôi. Tôi cảm thấy vô cùng xúc động, cũng bất lực. Trên đời này, luôn có một vài người mà bạn không cách nào yêu, bạn nhất định phải phụ lòng họ.

— “Ngủ ngon, Paris”

Hắn lấy sách ra, trong lúc lơ đãng lật xem, có một phong thư rơi ra từ trong đó.

Cô gái đã chép lại một xấp văn tự thật dày bằng nét bút uyển chuyển động nhân, kẹp vào trong sách gửi cả cho hắn.

Thịnh Minh đọc từng chút từng chút, một phần rất lớn trong đó là đến từ “Orlando”, văn tự của Virginia Woolf trôi chảy và tràn ngập sức tưởng tượng. Còn có một vài ghi chép hỗn tạp, từ chính Cát Giai, cảm xúc hóa thành những câu văn dài trau chuốt, có lúc còn là thơ từ làm lòng người xúc động.

“Lần đầu gặp cậu, chỉ cảm thấy trong sáng tinh khôi. Sau khi biết được cậu thích nhất đọc sách và sáng tác, am hiểu về chụp ảnh, lại may mắn nhìn thấy một số bút tích của cậu, quả thực, chữ cũng như người, hoành thụ phiết nạy, đều là có góc có cạnh, thanh tú tuấn lãng.”

...

“Từ đêm từng đêm cô đều ngủ không được, đợi đến khi hừng đông đi tìm anh. Nhưng tìm được thì đã sao, cuối cùng chỉ có thể giống như một gốc sồi, ở ngoài cửa sổ nhìn trộm. Mặc dù cô viết một nghìn bài thơ, một trăm lần quay đầu, mất mười năm chờ anh, anh mãi mãi chỉ đứng ở chỗ cũ, như mây trên trời, chưa từng đọc hiểu nửa phần ý thơ của cô.”

...

“Mấy ngày trước, lúc đang ôn tập tiếng Đức, đọc được một câu ca từ viết thế này: ‘So viele Dinge bekommt man erst dann, wenn man sie nicht mehr gebrauchen kann. (Rất nhiều thứ, khi mà mọi người không cần đến chúng nữa, có thể được đến.)’ cảm thấy nói đúng vô cùng. Thế là tớ quyết định viết một lá thư cho cậu. Thư này viết rất lâu, thứ nhất là bởi vì đọc “Orlando” thì tốn rất nhiều thời gian, để trích dẫn gửi cho cậu những câu văn kia; thứ hai, là trong lòng nhiều lần nghiền ngẫm cân nhắc, tiến tiến lùi lùi, không ngừng thuyết phục bản thân.”

...

Những lời kèm theo cuối thư kia, đã nói cực kỳ rõ ràng.

Thịnh Minh đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, vì sao cô gái chọn “Orlando”. Bởi vì quyển sách đó vốn được ca tụng là “bức thư tình dài nhất, động lòng người nhất trên đời”.

Hai ngày sau, Thịnh Minh gặp lại Cát Giai. Hắn chú ý tới ánh mắt cố ý lảng tránh của cô gái, hắn đi lên phía trước, đưa cho cô một quyển “Đường mòn nước Úc”, nói: “Cảm ơn “Orlando” của cậu. Đây là tuyển tập của Matsuo Basho, tớ rất thích, tặng cho cậu.”

Cát Giai nhận sách, rũ mắt lướt vai đi qua.

Đây là phương thức mà lẫn nhau đều có thể hiểu rõ. Thịnh Minh cũng cho cô đáp án ở trong sách, đáng tiếc đó cũng không phải điều mà cô gái kỳ vọng.

Cùng là hình thức dùng thư, trích dẫn một ít thơ haiku nổi tiếng của Nhật Bản, ngoài Matsuo Basho, còn có tác phẩm của Kobayashi Issa, Taneda Santoka và vân vân.

“Thuở thiếu thời từng hỏi lữ lộ, trăm năm sau chỉ thấy mây sâu.”

“Mưa xuân tắm tã đường phương thảo, cây phi bông đang tươi tốt.”

“Mang tâm tình bình tĩnh mà an nghỉ trong bụi cỏ xanh mới mọc, ánh sáng của mặt trời chiều mỹ lệ như vậy, tôi đang thận trọng đi, không sống uống tháng năm.”

...

Khi Cát Giai mở thư ra, trái tim đập kịch liệt, đối diện chữ viết thanh tú, chỉ dám vội vã lướt qua. Khi một câu cuối cùng “Orlando mà cậu tặng tớ tớ rất thích, cảm ơn. Nhưng là, thứ lỗi.” đập vào tầm mắt, trong đầu cô gái hoàn toàn trống rỗng, rồi lại bị cảm giác vô cùng mất mát càn quét qua.

Thịnh Minh cảm kích cô bé nhiều lắm, có một người có thể cùng nhau an tĩnh đọc văn như vậy, đã rất may mắn.

Trong thư, hắn cố gắng dùng lời lẽ kín đáo để nói rõ hàm ý với cô. Cuối cùng, dùng một chút lời nói tối nghĩa ghép lại để nói ra tâm sự — không biết cô bé phải chăng đọc hiểu — hắn không yêu con gái.

Cát Giai dù sao cũng là một cô gái thông minh, sau khi bình tâm và đọc thư cẩn thận, cũng có thể hiểu được một hai.

Cuối cùng cô gửi cho Thịnh Minh một tin nhắn, nói:

“Trước đây, tớ mơ mộng lên viết tên cậu trên mỗi mặt bàn trong thư viện, đó là phương thức mà tớ mong nhớ cậu. Giờ đây biết được cậu đã có người trong lòng, tuy rằng buồn, nhưng vẫn chúc cậu hạnh phúc. Mà chúng ta cũng vẫn là bạn, sau này có điều buồn khổ thì có thể nói với tớ. Ủy khuất lớn đến đâu cũng đều để cho tớ chia sẻ. Bởi vì là con gái, bị uất ức có thể khóc, mà cậu không thể... Có thể gặp gỡ cậu, là một chuyện rất tốt đẹp, tớ đã vạn phần cảm kích.”

Thịnh Minh đọc lại tin nhắn hai lần, vẫn là lòng có ưu sầu.

Hắn cất thư của cô gái vào ngăn kéo, cẩn thận đặt sách lên giá sách. Nhìn chăm chú một hồi, mới buông mắt.

Chuyện này, hắn không đề cập với Châu Tử Bùi, miễn cho người kia không an lòng. Châu Tử Bùi có lẽ không biết Cát Giai, nhưng Cát Giai có lẽ sẽ biết hắn, dựa vào trực giác phái nữ trời sinh, có lẽ ngày ấy lúc nhận sách mà Cát Giai đưa tới, trong lòng cô đã có đáp án.

---

* lữ lộ: con đường lữ hành

* hoành thụ phiệt nại: các kiểu (lối) viết chữ của Trung Quốc

* thơ haiku: (tiếng Nhật:) (Bài cú) là loại thơ độc đáo của Nhật Bản, xuất phát từ ba câu đầu (hokku, phát cú) của những bài renga (liên ca) có tính trào phúng gọi là renga no haikai ( ) mà sau gọi tắt là haikai (bài hài).

Thể thơ Haiku được ra đời vào thế kỉ 17 và phát triển mạnh vào thời kì Edo (1603 – 1867) khi đã dần mất đi sắc thái trào phúng mà mang âm hưởng sâu thẳm của Thiền tông. Thiền sư thi sĩ lỗi lạc Matsuo Basho được thừa nhận là người khai sinh ra haiku và Yosa Buson, Masaoka Shiki đã hoàn thiện nó dưới diện mạo và tên gọi như chúng ta thấy ngày nay. Đây có lẽ là thể thơ ngắn nhất thế giới bởi mỗi bài haiku, mặc dù đôi khi ta vẫn thấy có những hình thức khác, nhưng thường chỉ vón vện 17 âm tiết trong 3 câu 5+7+5 (17 âm tiết tiếng Nhật có khi chỉ vài ba từ ít ỏi, 3 câu trong cú pháp haiku cũng thường được viết thành một dòng).

* phi bồng:

Sơ lược về một số tác giả được nhắc đến

Cận Sắc đại nhận quả là một người nhiệt ái văn học, cũng từ quyển “Ngủ ngon, Paris” này mà mình mới có cơ hội biết thêm về một số những tác gia nổi tiếng của thế giới.

(Chớ bình thường cũng chẳng tìm hiểu gì, đọc thì đọc nhưng ko biết gì nhiều về tác giả.)

1. Virginia Woolf: (25/1/1882 – 28/3/1941)

Tên thời con gái là Adeline Virginia Stephen, là một tiểu thuyết gia và là một nhà văn tiểu luận người Anh, bà được coi là một trong những nhân vật văn học hiện đại lừng danh nhất thế kỉ XX.

Bà có một câu châm ngôn rất nổi tiếng: “A woman must have money and a room of her own if she is to write fiction.” (“Một người phụ nữ phải có tiền và một căn phòng riêng nếu cô ta phải viết tiểu thuyết”).

2. Matsuo Basho: (1644-1694)

Tùng Vĩ Ba Tiêu, là nhà thơ Haiku nổi tiếng nhất của Nhật Bản, một thiền sư thi sĩ lỗi lạc của thời Edo ( ) Nhật Bản, tên thật là Matsuo Munefusa, là con trai út thứ bảy của một samurai cấp thấp phục vụ cho lãnh chúa thành Ueno, một ngôi thành nằm giữa con đường đi từ Kyoto đến Ise. Basho được thừa nhận là người phát triển những câu đầu (, phát cú) của thể renga (, liên ca) có tính hài hước gọi là Renga no Haikai thành một thể thơ độc lập mang âm hưởng sâu thẳm của Thiền đạo. Masaoka Shiki (1867-1902) hoàn thiện sự tách biệt này thêm nữa và chuyển sang gọi nó là thể haiku (, bài cú hay hài cú).

3. Kobayashi Issa: (1763 – 1827)

Issa, gọi đầy đủ là Kobayashi Issa, là nhà thơ lớn của thế giới về thơ haiku, người Nhật, ông được yêu mến cũng như Basho.

Issa (Nhất Trà), có nghĩa là “một chung trà”, là một trong nhiều bút danh của ông. Tên thật là Kobayashi Nobuyuki. Xuất thân từ một gia đình trung nông trong một ngôi làng thuộc địa hạt Shinano. Cuộc đời ông có nhiều đau khổ và bất hạnh.

4. Taneda Santoka: (3/12/1882 – 11/10/1940)

Tên khai sinh là Taneda Shōichi . Ông là một trong ba nhà thơ chuyên viết Haiku lớn nhất Nhật Bản (Cùng với Basho và Buson), một nhà thơ Nhật được đọc nhiều và đánh giá cao nhất hiện nay. Thơ ông buồn, sâu sắc và giản dị, sử dụng lối nói đời thường với nhiều ý tưởng, so sánh độc đáo.

5. Kawabata Yasunari:

Kawabata Yasunari (tiếng Nhật: 川端 康平; 14 tháng 6 năm 1899 – 16 tháng 4 năm 1972) là tiểu thuyết gia người Nhật đầu tiên và người châu Á thứ ba, sau Rabindranath Tagore (Ấn Độ năm 1913) và Shmuel Yosef Agnon (Israel năm 1966), đoạt Giải Nobel Văn học năm 1968, đúng dịp kỷ niệm 100 năm hiện đại hóa văn học Nhật Bản tính từ cuộc Duy Tân của Minh Trị Thiên Hoàng năm 1868.

Những sáng tác văn chương, những tiểu luận mỹ học và phê bình văn học của Kawabata Yasunari, qua thời gian vẫn luôn đem lại hấp lực mạnh mẽ đối với nhiều nhà phương Đông học trên khắp các châu lục, có sức lôi cuốn rộng rãi độc giả trên thế giới, phản ánh nhiều phương diện của văn hóa Nhật cũng như những rung cảm đầy đam mê mà tinh tế của tâm hồn Nhật.

6. Franz Kafka: (3/7 /1883 – 3/6/1924)

Là một trong những nhà văn lớn của thế kỷ 20. Sinh ra trong một gia đình Do Thái trung lưu tại Praha – cơ đồ về viết lách của ông – rất nhiều chưa hoàn thành và phần lớn xuất bản sau khi ông mất – đã trở thành những tác phẩm có tầm ảnh hưởng bậc nhất của văn học phương Tây.

7. Michel Eyquem de Montaigne (28/2/1533–13/9/1592)

Là một trong những nhà văn có ảnh hưởng nhất của thời kỳ Phục Hưng Pháp. Montaigne được xem là người đã đưa tiểu luận thành một thể loại văn học.

Tác phẩm lớn nhất sự nghiệp của ông, Tiểu luận (1572-1592) tổng hợp 107 bài tiểu luận của ông về xã hội, chính trị, y học, nghệ thuật,... là một trong những cuốn sách lớn nhất làm thay đổi hệ thống quan điểm phương Tây. Ông đã gây ảnh hưởng tới rất nhiều nhà văn và triết học khác trên thế giới.

8. Pablo Neruda (12/7/1904 – 23/9/1973)

Là bút danh của Neftali Ricardo Reyes y Basoalto, nhà thơ Chile đoạt giải Nobel Văn học năm 1971.

Pablo Neruda sinh tại thị trấn Parral, miền trung Chile. Ông học tiếng Pháp và giáo dục học, rồi dạy tiếng Pháp, làm nhà ngoại giao, đi rất nhiều nơi trên thế giới; là một trong những nhân vật quan trọng trong chính quyền Chile và là đảng viên Đảng Cộng Sản Chile.

Pablo Neruda bắt đầu sự nghiệp văn chương từ rất sớm; hai mươi tuổi ông xuất bản tập thơ Viente poemas de amor y una canción desesperada (Hai mươi bài thơ tình và một bài thơ tuyệt vọng), tập thơ bán chạy nhất ở Chile, làm cho ông trở thành một trong những nhà thơ trẻ nổi danh nhất ở Mỹ Latinh. Tập thơ Canto general (Bài ca chung), gồm 340 bài thơ, được coi là kiệt tác đỉnh cao trong sự nghiệp sáng tác của ông. Neruda đã đi từ trường phái biểu tượng sang siêu thực và cuối cùng trở thành hiện thực. Là một nhà thơ nhập cuộc, nhà thơ chiến đấu, ảnh hưởng của thơ ông đối với các dân tộc nói tiếng Tây Ban Nha là rất lớn. Năm 1971 ông được trao giải Nobel vì những lời thơ phản kháng vang khắp thế giới, có một trí tưởng tượng mãnh liệt và chất trữ tình tế nhị. Neruda là nhà nghệ sĩ cách mạng đấu tranh cho phong trào giải phóng dân tộc ở Mỹ Latinh và hòa bình thế giới, là tác giả của những kiệt tác thơ tình cuồng nhiệt, những áng thơ triết lý sâu sắc và của cả những bản tụng ca những điều giản dị, đời thường. Ông được coi là một trong những nhà thơ hàng đầu của thế kỷ 20. Thơ ông được dịch nhiều và được yêu thích ở Việt Nam. Neruda mất tại thủ đô Santiago.

1 bài thơ của ông:

Ở Việt Nam
Ai đã gây nên chiến tranh?
Từ ngày hôm kia tôi đã nghe thấy nó.
Và tôi sợ.
Chiến tranh vang rền
tựa như đá ném vào tường
như tiếng sấm cùng với máu
như đang chết dần cả núi non.
Thế giới này
tạo ra không phải tôi.
Và không phải bạn.
Thế giới có từ xưa rồi.
Ai đe dọa cuộc đời móng nhọn?
Ai kẻ dao bên cổ cuộc đời?
Thế giới này chỉ sinh ra, có phải?
Còn ai đi chém giết vì điều này?
người đi xe đạp vô cùng sợ hãi
và vị kiến trúc sư.
Người mẹ nuôi đứa con thơ
trong đất bùn ẩn giấu
người mẹ ngủ trong hang
còn chiến tranh lan tràn
bằng lửa cháy
và những người chết ở đấy
là người mẹ cùng với đứa con.
Họ đã chết trong bùn.
Ôi đau thương!
và kẻ từ đạo ấy
đến bây giờ họ vẫn sống trong bùn.
Họ bắn súng và hát lên. Lạy Chúa tôi
giá mà nói cho bạn biết điều này
trước khi sáng tạo ra thế giới
giá mà, dù chỉ là lời nói nhỏ bên tai
rằng những người thân yêu nhất của bạn trên đời
cần phải chết khổ đau như vậy
không bao giờ biết được tại vì đâu?!

Chính những kẻ giết người này
sẽ đến giết tôi và bạn
chính những kẻ giết người này
sẽ đến đây đốt bạn và tôi
những kẻ phiêu lưu mạo hiểm hay cười
những kẻ huyền hoang, rối rắm
sẽ bay đến đây
hủy diệt thế giới này.
Chúng đã bỏ lại trên đồng
máu của mẹ, cha, của những đứa con
bạn hãy đi tìm trong đó
xương và máu của mình
lẫn trong bùn đất của Việt Nam.
Bạn hãy tìm giữa đồng xương người lạ
bị thiêu cháy, bây giờ chẳng của riêng ai
của tất cả mọi người
của chúng ta – của tôi và bạn
bạn hãy đi tìm
trong cái chết này cái chết của mình
bởi những kẻ giết người rồi sẽ săn lùng bạn
mang đến cho bạn cái chết trong bùn.
(Bản dịch của Nguyễn Viết Thắng)
(tổng hợp)

18. Chương 17: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu là nhiệt lưu ào ạt, bao vây trong ngoài thân thể tôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Bánh mì đen, sốt mayonnaise, Lạp xưởng, xà lách... Ừm, còn thiếu...” Thịnh Minh cầm một tờ danh sách trong tay, đối chiếu với đồ ăn đã lấy trong xe đẩy, “... trà xanh, trái cây...”

Châu Tử Bùi đẩy xe đẩy của siêu thị ngoan ngoãn đi theo một bên. Đây là ngày cuối tuần đầu tiên Thịnh Minh đồng ý ở chung, trước mắt đang chuẩn bị cho chuyến đi chơi ngày mai.

“Ừm, mua đủ cả rồi.”

Đi tới trước quầy thu ngân, Châu Tử Bùi bỗng la lên: “Quên mất khăn giấy rồi, trong nhà dùng hết rồi!”

“Không sao, mình đi lấy.” Thịnh Minh chịu khó mà lại tốt bụng tiếp lời.

“Vậy mình tính tiền trước cho, cậu nhanh lên một chút.” Nhìn bóng dáng Thịnh Minh đi xa, với tốc độ nhanh nhất Châu Tử Bùi liếc qua thứ hàng gì đó để trước kệ chỗ quầy thu ngân, rồi làm như đã quen lắm lấy xuống một hộp ném vào trong xe đẩy —— tan trong nước, siêu mỏng.

Ồi dào, chẳng dễ dàng gì gặt đến cùng ở chung một chỗ, vậy kế tiếp tự nhiên là nên làm cái gì thì làm cái đó. Tuy nói còn nhiều thời gian, nhưng chỉ là chuyện sớm chiều, tạm thời mua để đẩy, dù sao thì sớm muộn phải cần đến.

Lúc cô nhân viên thu ngân tính tiền, Châu Tử Bùi cứ ngẩng đầu nhìn quanh quất mãi, rất sợ đồ còn chưa tính xong, người đã đến rồi.

“Tổng cộng 86.4, cần túi không ạ?”

“Cho tôi hai cái túi.”

“Vậy 86.8, ” Cô gái nhận tiền, quét tiền giấy lên máy kiểm tra hai lần, “Thối lại tiền lẻ là 13.2, cảm ơn.”

Châu Tử Bùi xách túi, thấy Thịnh Minh vẫn chưa đến, nhanh tay lẹ mắt lấy đồ từ trong túi hàng ra bỏ vào trong túi quần — xong việc.

Đến khi Thịnh Minh cầm vài gói khăn giấy đi ra, cậu chàng tươi cười mang theo hai lúm đồng tiền, một khuôn mặt xán lạn. Bên chân là hai túi đồ ăn lớn.

“Đi Hamo một chuyến, ” Châu Tử Bùi xách túi đi đằng trước, “Bữa trước mình đặt bánh kem ở đó.”

Thịnh Minh đi theo sau hỏi: “Bánh kem? Hôm nay là ngày gì?”

“Ngày đáng để chúc mừng...” Châu Tử Bùi một khuôn mặt mỉm cười, ôm chầm lấy bờ vai Thịnh Minh một phát, “Ngày đầu tiên sống chung chẳng lẽ không nên chúc mừng sao?”

“ ... ”

“Nghe thằng cha Bành Tinh Vũ nói thợ ở đó tay nghề tốt, vậy thì thử xem.”

Hamo mà Châu Tử Bùi nói, là một tiệm bánh ngọt ở gần trường học, vừa vặn cách nhà Châu Tử Bùi cũng không xa. Danh tiếng của tiệm này, trước đây Thịnh Minh đã từng nghe nói, nhưng vẫn luôn không có cơ hội đi nếm thử.

Trước cửa Hamo có một vườn hoa nho nhỏ, đặt vài cái bàn tròn nhỏ và dù che nắng lớn. Khăn trải bàn đồng bộ là kẻ vuông đỏ thẫm. Đẩy cửa bước vào, trước quầy bar liền có người chào đón: “Xin chào quý khách đến Hamo.”

Vừa mới vào phía trước cửa tiệm, chợt nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc — là “To my last lover” của Đảo. Thịnh Minh thoáng bất ngờ cười cười, xem ra ông chủ và mình còn có sở thích khá giống nhau.

Châu Tử Bùi tiếp tục đi qua, đưa hóa đơn, “Tôi tới lấy bánh ngọt đặt hôm trước.”

Người đàn ông sau quầy bar có mái tóc đen sạch sẽ gọn gàng, nhận lấy tờ đơn rồi mỉm cười nói, “Vâng, xin chờ một chút.”

Nhìn xem xung quanh, người cũng không ít. Cảnh trí thực sự không tệ, mặt tiền tuy rằng không lớn, nhưng bài trí quả thực rất gọn gàng ngăn nắp, rất có hơi thở tiểu tư, rất hợp với sở thích của người trẻ tuổi. Thực đơn xếp trên quầy bar cũng là tỉ mỉ vẽ tay, trông ấm áp lại thân thiết. Trong tủ lạnh có bày bánh kem và điểm tâm làm trong ngày. Còn lò sưởi thì để vừa phải, không khô không nóng.

Không qua bao lâu, người đàn ông bưng hộp bánh kem đi ra từ bên trong, “Bánh kem socola mousse của bạn.” Thái độ ôn hòa.

“Cảm ơn, tạm biệt.” Châu Tử Bùi cầm bánh lên rồi cảm ơn.

“Không có gì, mong bạn lần sau trở lại.”

Thịnh Minh lại liếc nhìn người đàn ông một cái, phỏng chừng khoảng ba mươi tuổi, ông tay áo len màu xám xắn tới cánh tay.

Gặp qua nhiều người như vậy, luôn rất có hảo cảm đối với những người lễ độ khiêm tốn.

Anh ta chính là ông chủ sao?

Thịnh Minh chợt nhớ đến, trước đây chính mình cũng từng nghĩ, tương lai nếu như có cơ hội, sẽ tự mình mở một phòng sách. Bên trong bày đầy tác phẩm mà mình thích nhất, có thể cho người qua đường dừng lại đọc và nghỉ chân chốc lát. Phải có phong cách và bài trí an tĩnh nhất, trở thành ngôi nhà của tâm hồn.

Chẳng qua đó cũng chỉ là một giấc mộng xa xôi mà thôi.

...

Về nhà nếm bánh kem, mùi vị quả thực rất ngon, không uống công mọi người đề cử. Hương vị socola mousse béo ngậy đậm đà, cơ hồ vừa vào miệng đã tan ngay, bánh ngọt cũng xốp mềm ngon miệng.

Thịnh Minh dùng ngón tay lau đi một vệt socola dính bên khóe miệng Châu Tử Bùi. Lúc đầu, anh chàng còn huyền tưởng Thịnh Minh có thể nào sẽ mang theo chút thần sắc nghịch ngợm mà mút sạch socola trên ngón tay hay không, cuối cùng chỉ thấy hắn rút khăn giấy ra lau tay rất đường hoàng, còn bảo: “Ăn đến cả bên mép rồi kìa.”

Trong bụng Châu Tử Bùi không khỏi ai oán than thở, đầu gối, thật đúng là một khúc gỗ, bất giải phong tình.

“Mình đi tắm.”

Nghe được một câu như vậy của Thịnh Minh, Châu Tử Bùi chỉ biết ừ ừ gật đầu, còn nhanh hơn cả trống bỏi. Sau khi nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước róc rách róc rách, mới len lén lấy “cái hộp đỏ” ra khỏi túi quần, bỏ vào trong tủ đầu giường.

Nhân lúc Thịnh Minh đang tắm rửa, Châu Tử Bùi cẩn thận sắp xếp lại những thứ cần thiết cho chuyến đi chơi ngày mai.

Lúc Thịnh Minh đi ra thì mặc một bộ áo ngủ màu trắng, bởi vì sợ lạnh, bên ngoài lại mượn áo ngủ thật dài của Châu Tử Bùi trùm thêm. Xoa xoa đầu tóc còn ướt, hỏi Châu Tử Bùi máy sấy ở đâu.

“Ngồi đây.” Châu Tử Bùi chuyển một cái sofa đơn qua, bảo Thịnh Minh ngồi trước người mình. Lấy máy sấy ở trên kệ, mở gió nóng rồi giúp hắn sấy tóc. Mới đầu Thịnh Minh cảm thấy không được tự nhiên, tay chân nhất thời không biết nên để chỗ nào, sau đó gió nóng ào ạt thổi đến, ngón tay thon dài của Châu Tử Bùi như thoi đưa trong mái tóc, vuốt từng sợi từng sợi tóc đen cho hắn. Trong lòng Thịnh Minh nhất thời có dòng nước ấm chảy qua, bỗng nhiên, như là nhớ tới tình tiết tương tự trong bộ tiểu thuyết nào đó.

Hắn không nói lời nào, Châu Tử Bùi cũng im lặng, dường như là chỉ chuyên tâm sấy tóc.

Không bao lâu sau, gió nóng trên đỉnh đầu đã ngừng hẳn, nhưng nhiệt độ vẫn còn lưu lại trên da đầu.

Châu Tử Bùi cất máy sấy đi, lấy quần áo sạch trong tủ ra, “Mình cũng tắm, nhanh lắm.” Thực ra là muốn nói, cậu đừng có ngủ trước, chờ mình ra.

Thịnh Minh ừ một tiếng chui vào trong chăn.

Tác giả:

Mở rồi mới hõ, “Yêu ở Hamô” (click link down).

Yêm rốt cục muốn viết dụ thụ ><>

Phải dụ phải nữ vương!

Ôn nhu nhẹ nhõm lộ tuyến không buông tay

~=> Phong cách viết hoàn toàn khác với G9Paris, đỉnh điểm của nữ vương, dụ thì thôi rồi .=

---

* tiểu tư: là danh từ bắt đầu lưu hành tại Trung Quốc đại lục từ năm 1990, vốn là gọi tắt của “giai cấp tiểu tư sản”, đặc biệt hướng tới lớp người trẻ tuổi có tư tưởng sinh hoạt phương Tây, theo đuổi những thể nghiệm nội tâm, hưởng thụ vật chất và tinh thần.

* sô-pha đơn (ghế matxa)

19. Chương 18: Mình Sẽ Không Quên Cậu Nói Muốn Đi Rửa Đĩa Ba Tháng, Góp Tiền Mua Cho Mình Một Chiếc Nikon. 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi trên con đường mòn vây quanh núi là một màu xanh biếc cả tầm mắt. Biển cây nhấp nhô, còn có tre mọc vươn lên rất cao. Cậu đi trên đường, bước chân nhẹ nhàng, tôi thì chậm rãi đi theo cậu. Vinh khô tuyền duyên, ngộ hợp tấn hưng, coi như là một loại tâm cảnh. Cơ hội có thể cùng nhau du ngoạn cũng không nhiều, tôi lúc đó đã hiểu được phải trân quý.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Ngồi trên xe khách hơi xóc, Châu Tử Bùi có phần bất đắc dĩ.

Tối qua, chẳng qua là mười lăm phút đồng hồ mà thôi, người nọ đã ngã vào trên giường ngủ say như chết. Mặc anh chàng bò lên giường, chui vào chăn cũng vẫn không nhúc nhích.

“Nè...” Châu Tử Bùi nghiêng người ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng. Không có đáp lại.

“Nè, đầu gối!” Chưa từ bỏ ý định lại đưa tay đẩy đẩy, vẫn không đáp.

Châu Tử Bùi sát mặt vô, hôn sau tai hắn, gần gũi cận kề, “... Cậu muốn giả bộ ngủ, mình cứ như vậy muốn cậu đó...” Vẫn là không có đáp lại.

Quả thực ngủ như chết —— Châu Tử Bùi đen một cái mặt xơ cứng ở một bên.

Trong lòng hận đến răng cũng ngứa, đồ đều chuẩn bị cả rồi. Cũng chẳng biết đầu óc người bên cạnh này là cái gì cấu tạo thành, thật đúng là thần kinh thô.

Đàn ngoan ngoan nằm xuống bên cạnh Thịnh Minh, bên phải chính là sống lưng hắn, dưới lớp áo ngủ vải bông màu trắng, theo nhịp hô hấp thông thả thảng trầm. Châu Tử Bùi nghiêng người ngủ, tay trái duỗi qua, nhẹ nhàng đặt lên eo Thịnh Minh, ôm lấy hắn từ phía sau. Hắn rất gầy, xương lưng cũng nhô ra. Dựa vào gần như thế, trái tim đang ở cùng một bên, cả hít thở cũng mang theo tần suất tương đồng.

Họ cứ như vậy ngủ một đêm, cái gì cũng không có làm.

Sáng sớm Thịnh Minh tỉnh lại, trước tiên là cảm thấy ở dưới chần tay Châu Tử Bùi đang khoát lên bên hông mình, có chút xấu hổ nhích người. Biết chàng trai đang ngủ sau lưng, động tác không dám quá lớn. Nhưng quả nhiên Châu Tử Bùi vẫn thức giấc, một bộ buồn ngủ còn chưa tỉnh hẳn lắm bầm, “... Ừm, chào buổi sáng.” Tay trái thế mà xiết xiết lại, vững vàng ôm Thịnh Minh vào trong lòng.

“... Chào, chào buổi sáng.” Thịnh Minh mở cái tay trên eo ra, “... Mình đi rửa mặt đánh răng.”

“Ừ...”

Sau khi đứng dậy lại chăm chú nhìn người còn đang ngủ trên giường một cái. Tóc màu nâu mềm mại phủ trên trán. Nửa cánh tay trần lộ ra ngoài chăn.

Đang đánh răng nửa chừng trong phòng tắm, Châu Tử Bùi ở trần đi vào, đứng trước gương chỉnh tóc như chẳng có việc gì. Chú ý tới người bên cạnh chỉ lo trên trên dưới dưới trái trái phải phải đánh răng, con mắt cũng không dám liếc nhìn một cái, trong bụng không khỏi cảm thấy buồn cười, có xấu hổ như vậy sao? Mình đây cái gì cũng chưa làm đâu nhé.

...

Khoảng chừng hai tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc cũng đến nơi.

Tài xế nhắc nhở hành khách trên xe: “Làm ơn mang theo đồ đạc quý giá, đừng để quên trên xe a.”

Châu Tử Bùi kéo lại khóa kéo ba lô, vỗ nhẹ sau gáy Thịnh Minh, “Đi nào, đồ đạc quý giá.”

Thịnh Minh ngược lên, chỉ thấy Châu Tử Bùi lộ ra hai cái lúm đồng tiền cười với hắn, giống như một đứa nhỏ vậy, hắn thấy rồi cũng không khỏi cúi đầu mỉm cười.

Đi trên con đường mòn vây quanh núi chính là xanh biếc ngập tầm mắt. Biển cây nhấp nhô, còn có tre mọc vươn lên rất cao.

Sự tươi mát của bóng râm miền núi dường như thích hợp để du ngoạn trong ngày hè hơn, nhưng vào đông, ánh nắng xuyên qua một tầng lại một tầng cành lá kín không kẽ hở, cuối cùng vẫn có thể ngoạn cổ chiếu lên con đường mòn trong rừng, vô cùng ấm áp.

Khát rồi thì lấy một chai trà xanh trong ba lô ra mà uống, ngọt thanh mát.

Thịnh Minh không hỏi gì, đưa trà qua, Châu Tử Bùi cũng không nói gì, chỉ nhận lấy uống. Uống rồi vịn chặt nắp chai cầm trong tay, vươn một tay khác kéo Thịnh Minh đi về phía trước.

Rừng núi hùng vĩ, người cũng không thấy nhiều.

Hai người chỉ cầm tay nhau đi đến phía trước, nhìn lần phong cảnh.

Trong đầu Thịnh Minh chợt lướt qua, là lời Giản Trinh: “Sơn lâm không tuyên thệ với tứ quý, vinh khô tùy duyên; hải dương không cần hứa hẹn sa ngạn, ngộ hợp tấn hưng. Ngay cả ngôn ngữ đều nên bỏ qua, giữa người và tôi, chỉ có hoàn toàn im lặng, cùng tồn tại.”

Thịnh Minh mang theo DC một đường chụp ảnh, cảm giác nhìn thế giới này qua ống kính luôn là rất đặc biệt. Nhân lúc Châu Tử Bùi đang dò đường phía trước, Thịnh Minh ở đằng sau lén chụp lại một dáng điệu của anh chàng, có phần dương dương đắc ý.

Thịnh Minh nhìn người nọ, cảm thấy có đôi lúc anh chàng giống như một đứa nhỏ lớn tướng thật đấy, khi đi trên đường không chịu cô đơn, chơi đùa với đá nhỏ ven đường. Có lúc có thể đá đi rất xa, có lúc hòn đá lịch kịch lăn thẳng xuống núi.

Lúc dây giày bị lơi ra Thịnh Minh cũng không để ý. Châu Tử Bùi ngồi xổm xuống, buộc hai cái nút kết chặt chẽ trên giày thể thao vải của hắn.

“Được rồi.” Sau đó đứng lên, lại tiếp tục nắm chặt tay Thịnh Minh.

Động tác giản đơn, có đôi khi lại chạnh lòng đến thế.

Có vẻ như Châu Tử Bùi luôn thích nắm tay. Bàn tay kia rộng lớn thon dài, nhiệt độ mà lòng bàn tay không ngừng truyền đến, rất an tâm. Có lúc Thịnh Minh muốn giãy, anh chàng bèn ương ngạnh nắm cho thật chặt, bảo: “Đừng giãy, chỉ nắm một hồi.”

Trên đỉnh núi có một tòa giáo đường cũ. Lúc họ đến, vừa vặn gặp được mấy người đang chụp hình cưới ở đó.

Khi Thịnh Minh nhìn thấy máy ảnh Nikon trong tay nhiếp ảnh gia và trong túi xách còn cất rất nhiều ống kính, bất chợt lại nhớ tới cái máy ảnh SLR đã bị hỏng của mình.

Thấy Thịnh Minh nhìn đến xuất thần, Châu Tử Bùi đột nhiên mở miệng, “Cậu thích máy này?”

“Trước đây có một cái Nikon, không được tốt như vậy, tiếc là hư rồi.”

Châu Tử Bùi kéo hắn, cười bảo, “Mình có thể cân nhắc thử đi quán cơm rửa chén bát xem sao, có lẽ rửa khoảng ba bốn tháng, thì có thể mua cho cậu một cái.”

Thịnh Minh ngơ ngác nhìn chàng trai, trong lòng thoáng nóng lên, một lúc lâu sau mới cười xòa, “... Đừng ngốc.”

Châu Tử Bùi cầm tay hắn đứng ở xa xa nhìn tổ chụp ảnh trước giáo đường, “Nhưng mình nghiêm túc mà.”

Không phải không có cách mua cho cậu, ba mẹ vẫn thường xuyên gửi tiền đầy đủ cho mình. Nhưng lần đầu tiên thấy cậu thích một vật như thế, không phải tự mình mua cho cậu thì không có ý nghĩa nữa. Huống hồ, đó cũng là nên làm. Trận bóng đá khi ấy làm hư mất máy ảnh của một cậu trai, người kia, hắn là cậu.

---

* Về tác giả Giản Trinh (vì web ko có thông tin nên mình dịch nhanh từ tiếng Trung, có những từ ngữ hơi khó hiểu, tạm thời cứ đọc vậy đã.)

Giới thiệu văn tắt

Giản Trinh tên thật là Giản Mẫn Trinh (sinh ngày 09/10/1961). Bà là tác giả văn xuôi của Đài Loan có thiên phú cực cao, văn tự dưới ngòi bút của bà càng là thanh lương thoát tục, giống như hoa sen mới nở, xác thực có những điểm mà các tác gia đại lục không bì được, điều này có lẽ liên quan đến việc Cách mạng Đài Loan không có phát sinh sự đứt đoạn văn hóa, bảo trì khí chất văn hóa truyền thống.

Văn xuôi của Giản Trinh có một phong cách riêng, có thể nói là “khác lạ” trong số các nữ tác gia, với con mắt tinh đời, dùng ngòi bút trác việt, miêu tả thần thái sinh hoạt nhân gian, thường có những khoảnh khắc sợ hãi kinh tâm, khiến người ta cảm thấy như giữa hè bỗng tăng thêm một loại hàn ý. Tuy là nữ giới, nhưng vẫn lại có đại chí khí mà tác gia nam giới không theo kịp.

Phong cách sáng tác

Giản Trinh tâm tư thận trọng, mẫn cảm đa tài, đưa mắt nghiêng tai, xung quanh dù là người hay việc thì với ai cũng hữu tình, trong văn chương của bà luyện ra một loại câu thức toàn vẹn mà lại hòa hợp, loại suy, rất đáng xem. Lấy tự giác cực cao làm kế hoạch sáng tác, trước khi viết văn phải làm công tác chuẩn bị, lại đi thẳng vào bút pháp cảm tính. Bà xem bản thân như một người công nhân nghiêm túc trong lĩnh vực sáng tác văn học.

Tín niệm của bà là: “Viết một thiên văn xuôi, làm một tác giả, hoàn thành một hồi luyện ái, trở thành nhân thế, nắm giữ mẫu chức, làm mỗi một việc, sắm vai từng vai trò, đều coi như là nhân sinh chỉ có một lần này.”

* Về đoạn trích “Sơn lâm không tuyên thệ với tứ quý, vinh khô tùy duyên; hải dương không cần hứa hẹn sa ngạn, ngộ hợp tấn hưng. Ngay cả ngôn ngữ cũng đều nên bỏ qua, giữa người và tôi, chỉ có hoàn toàn im lặng, cùng tồn tại.”

Đây là một đoạn trích từ tập văn “Hải thệ” của Giản Trinh, khá là nổi tiếng. Mình ko tìm thấy thông tin về nội dung / ý nghĩa của tập này để hiểu rõ, nên chỉ có thể giải nghĩa một số cụm từ như:

– sơn lâm: rừng núi, tứ quý: bốn mùa, hải dương: biển cả, sa ngạn: bờ cát

– Vinh khô tùy duyên: vinh = tươi tốt, khô = héo khô

Cảnh ngộ nhân sinh cũng không có sự chia ly nào là tuyệt đối xấu, cảnh do tâm sinh, hết thấy do tâm mà ra. Bản tính trong sáng, trí tuệ, mới là tất cả ý niệm.

– Ngộ hợp tấn hưng: ngộ hợp = gặp nhau và xây dựng mối quan hệ

Tuân theo lẽ tự nhiên, vạn sự tùy duyên, không hứa hẹn cái gì, chỉ cần chính mình đi làm là được.

20. Chương 19: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 1

Đây là một mong ước nho nhỏ mà tôi đã từng có, về tương lai: Cơn mưa không còn chỉ xối ướt mỗi đôi mắt cậu, trái tim cậu, tháng năm của cậu, mà là chúng ta cùng nhau, cùng nhau hướng về tương lai vô hạn tươi sáng và cùng lữ hành với mặt trời hoàng hôn.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Buổi chiều hôm ấy, đột ngột trở trời. Sắc trời âm u giăng co không bao lâu, liền mưa to tầm tã.

Trùng hợp không có tiết học, Thịnh Minh vốn đang ôn tập trong phòng, thấy bên ngoài mưa to bỗng nhiên kéo tới, vội vã lên sân thượng đem quần áo phơi bên ngoài vào cất. Gió rất lớn, vài bộ quần áo treo trên cây phơi đồ lung lay sắp đổ. Sau lại nghĩ đến Châu Tử Bùi đang ở trường học. Thằng cha kia nhất định là không có mang dù theo.

Trước giờ Châu Tử Bùi không thích bung dù, có lẽ là ghét phiền phức. Mưa có lớn đi nữa cũng vẫn không quan tâm mấy may.

Vài lần thấy chàng trai không dù đi trong mưa, Thịnh Minh có nói bao lần cũng không thấy hắn thực sự

nghe lọt vào tai. Châu Tử Bùi còn kể từ hồi trung học mình và Thẩm Dao hai đứa đều lười mang dù, mưa to hai thằng cứ xông vào trong mưa, cuối cùng cả người ướt nhẹp.

Trên thế giới này có hai kiểu người. Có người sẽ cùng bạn đội mưa đi trong ngày mưa; mà có người ngược lại sẽ bung dù cho bạn khi trời đổ mưa. Thịnh Minh có lẽ chính là người sau.

Hắn suy nghĩ có cần mang dù cho Châu Tử Bùi hay không, bèn cầm lấy điện thoại di động trên bàn gửi một tin nhắn cho chàng trai. Không bao lâu sau điện thoại rung lên, cầm lấy xem, bên kia chỉ nói: “Mình mượn dù của người khác rồi, cậu đọc sách đi.”

Đặt điện thoại xuống, nhìn thấy sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an mơ hồ.

Sáu giờ hơn Châu Tử Bùi mới về. Anh chàng đứng ngoài cửa lắc lắc cây dù ướt đầm, rồi mới vào. Có lẽ vì mưa thực sự quá to, người vẫn bị ướt hết phần nửa. Thịnh Minh mới ném cho một cái khăn mặt khô, anh chàng đón lấy lau tóc ướt, đứng sát bên hỏi, “Thẩm Dao đâu, lại đi tới chỗ nhỏ đó?”

Thịnh Minh nhẹ giọng ừ một tiếng, lại hỏi: “Cậu đi đâu vậy? Mượn như thế.”

Châu Tử Bùi cười cười, “Đói bụng chưa?” Nói rồi lấy ra một cái hộp giấy từ bên hông cặp, “Đây, mang cho cậu một ít bánh kem. Món mới ông chủ đặc biệt đề cử đó, cậu nếm thử xem.”

Thịnh Minh nhìn nhìn chữ trên hộp giấy, “Cậu đi Hamo ư?”

“A, ừ.”

Hộp giấy bị nước mưa thấm ướt nhẹp, giấy cứng bên ngoài đã hơi nhũn ra, nhưng hai miếng bánh kem bên trong vẫn hoàn hảo không tổn hao gì. Thịnh Minh cầm lấy một miếng nếm thử, mùi vị quả thực rất ngon.

Bánh kem đồ ngọt các loại, rõ ràng nên là thứ con gái thích, nhưng đối với những thứ đó Thịnh Minh lại cũng tình hữu độc chung.

Tiệm Hamo này làm đồ ngọt có sáng tạo khác biệt, trước đây nếm qua một lần đã quên không được.

“Nghe nói đây là ông chủ tự mình nghĩ ra, vị hạt dẻ đậu đỏ. Thế nào?”

Thịnh Minh nghe vậy gật đầu, “Ăn ngon lắm. Cậu có muốn không?”

Châu Tử Bùi không nhìn bánh hắn đưa qua, hơi hơi nghiêng người qua hôn Thịnh Minh. Động tác dịu dàng tựa như dòng thời gian lúc dài lúc ngắn vô cùng nhu hoà.

Khi Thịnh Minh nhắm mắt lại, dường như ảo giác nghe thấy một mùi hương lạ bay đến, như là mùi nước hoa, mang theo chút vị ngọt của cam quýt, lại có mùi tuyết tùng mang cảm giác Địa Trung Hải.

Một lúc lâu sau Châu Tử Bùi buông hăn ra, cười nổi lên hai lúm đồng tiền, “Không muốn bánh, muốn cậu.”

Ánh mắt chàng trai vô cùng nhu hòa, con ngươi màu nâu nhạt tỏa sáng, trông vô cùng dịu dàng.

Lúc Châu Tử Bùi lại kề sát vào hăn lần nữa, Thịnh Minh thờ ơ hỏi, “... Cậu xúc nước hoa?”

Cả người Châu Tử Bùi ngừng lại một phát, sau đó nâng cánh tay lên cọ cọ ngứa ngứa, “Có sao, không có mà?”

Thịnh Minh đứng dậy, bỏ bánh kem còn thừa phân nửa vào lại hộp giấy, lấy cái ly trên bàn rót nước uống.

Tháng Mười Hai đã qua một nửa, khí trời vốn lạnh lẽo bởi vì đột nhiên đổ mưa mà trở nên càng thêm lạnh. Cái ly trong tay chứa đầy nước nóng, nhiệt độ xuyên thấu qua ly sứ, trực tiếp truyền đến lòng bàn tay, thậm chí thoáng cảm giác thấy đau đớn.

...

Sắp sửa đến Nguyên Đán, trong trường học rất nhiều học sinh ở vùng khác đều bắt đầu sửa soạn hành lý, chuẩn bị về nhà ăn Tết.

Trong vài ngày cuối, người lục tục đi.

Ngày ba mươi mốt, Thịnh Minh học xong một tiết nghe cuối cùng vào buổi chiều, rồi đi Hamo. Châu Tử Bùi hẹn gặp hăn ở đó. Thịnh Minh lười suy đoán tâm tư chàng trai, chỉ nghe lời mà đi.

Đám người trên đường dường như đông đúc lạ thường, có lẽ vì là tất niên, mọi người đều mong muốn có một đêm vui vẻ náo nhiệt.

Trong Hamo khách cũng không ít.

“Xin chào quý khách đến Hamo —— một mình bạn sao?”

Một cậu trai trẻ tuổi xa lạ ngồi trước quầy bar, như trong ấn tượng thì cũng không phải ông chủ.

“Hăn có đặt chỗ trước —— Châu Tử Bùi, cảm phiền xem giúp một phát.” Thịnh Minh nhìn nhìn cậu trai trẻ tuổi trước mắt, bông tai dính trên lỗ tai bên trái sáng lấp lánh, tóc ngắn màu đen vuốt chút gel tạo

dáng, trông rất có sức sống.

“Châu Tử Bùi ——” Cậu nhóc cúi đầu nghiêm túc tìm kiếm trong danh sách đặt chỗ, “Có rồi! Mời theo tôi.” Hai con mắt cười đến cong cong, lúc nói chuyện, có thể thấy rằng nanh nho nhỏ thấp thoáng lộ ra.

Đi theo phía sau cậu trai, Thịnh Minh rõ ràng ngửi được một mùi nước hoa quen thuộc. Như mùi hương trên người Châu Tử Bùi hôm ấy, thoang thoảng, có vị ngọt ngào của quýt và tuyết tùng.

Sau khi đưa Thịnh Minh đến trước bàn đã đặt, cậu nhóc cười nói, “Xin chờ nhé, tôi đi lấy thực đơn cho bạn.”

Cậu bé đi về quầy bar, lúc này Thịnh Minh mới nhìn thấy ông chủ đi ra từ trong nhà bếp. Có vẻ như anh ta có thói quen xắn tay áo lên lên, lộ ra cánh tay gầy gò khỏe khoắn. Khi đường nhìn chạm nhau, ông chủ cười cười chào Thịnh Minh.

Cậu trai trẻ tuổi cầm thực đơn, đập nhẹ một phát vào sau gáy ông chủ, nhỏ giọng gào anh ta một câu mà có vẻ không vui, “Anh nhìn chăm chăm người ta nhìn cái rắm à.”

Người đàn ông nhú mày thấp giọng quở cậu, “Quậy cái gì, làm việc đi.” Cậu nhóc miễn cưỡng ngừng cười, nhảy nhót nhảy nhót cầm thực đơn đi qua bên này.

21. Chương 20: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm ấy cậu cầm tay tôi đi qua đám đông vô số người, trời giá rét, nhưng lòng bàn tay cậu lại ấm áp. Khi đó trong lòng tôi, đột nhiên tràn dâng một loại cảm giác buồn thương không tên khó hiểu, ngay cả chính bản thân tôi cũng phản ứng không kịp.

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Nhìn xem muốn gọi cái gì?” Cậu bé lấy ra sổ viết thực đơn, kính cẩn đứng bên cạnh Thịnh Minh.

“Trước tiên không cần, tôi đợi người.”

“Vậy đồ uống có muốn gọi một phần trước không?” Cậu bé mở thực đơn ra, “Trà hoa bưởi là món cháy hàng đấy, đặc biệt cà phê đá cũng rất ngon nữa.”

Thịnh Minh nhìn thực đơn vẽ tay tỉ mỉ, hình ảnh món ăn là dùng máy ảnh Pola chụp lại sau đó dán lên thực đơn.

Rất dụng tâm.

“... Vậy trước tiên cho tôi một ly cà phê đá là được rồi, cảm ơn.”

Cậu bé xoay xoay viết vài nét lên tờ đơn, “Vâng, đồ uống sẽ có nhanh thôi.”

Chiếc loa nhỏ trong tiệm đang phát bài “Sưởi ấm”.

Thịnh Minh ngồi trên ghế, có thể lơ đãng nghe rõ tiếng nói chuyện của cô gái ngồi bàn phía sau, bàn luận về ban nhạc và bài hát nọ.

“Nghe nói bài này là A Sâm viết cho A Trạch đó, không biết có khi nào họ là một đôi không ta.”

“Ể? Không phải cùng nhau viết à?”

“Bạn không đọc bài phỏng vấn họ trên một kỳ tạp chí à, là A Sâm muốn viết, sau đó viết đến phân nửa lại gọi điện thoại cho A Trạch, kêu ảnh đến xem, “Àlo, tớ xảy ra chút chuyện rồi”, kiểu vậy đó... Chẳng qua ca từ thực sự rất cảm động a, ha ha ông chú siêu đẹp trai...”

“Tớ thích Tiểu Quang ấy, siêu cấp dễ thương... Không biết lúc nào mới đến mở live ta? Rất muốn xem đó.”

...

Nói đến, ban đầu chú ý tới Đảo, dần dần bắt đầu thích, cũng là bởi vì rất nhiều lời bài hát. Không đơn giản là ca khúc dễ nghe, ca từ cũng viết rất cảm động.

Đã nói, thế gian có bốn chuyện nước đổ khó hốt: đá đã ném đi, lời đã nói khỏi miệng, cơ hội bỏ lỡ rồi, thời gian đã tiêu tan. Mà trong lòng mỗi người ít ít nhiều nhiều đều sẽ có một đoạn quá khứ, một câu chuyện cũ, hoặc là một người không cách nào lãng quên. Lúc vừa nghe được “To my last lover”, Thịnh Minh còn phỏng đoán, người hát chính gọi Lục Tự Quang đó rốt cuộc từng có câu chuyện khúc chiết đến chừng nào nhỉ?

“Quý khách, cà phê của bạn.” Ông chủ tự mình đưa cà phê qua đây, “Bởi vì hôm nay là ngày cuối năm, trong tiệm có hoạt động, nếu gọi một phần cà phê đá, sẽ tặng một phần món ngọt Soufflé – sản phẩm mới nhất đây.”

“A, vậy sao... Cảm ơn.”

Thịnh Minh đợi đợi, nửa ly cà phê đá lát dạ, người kia vẫn chưa đến. Nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, đã qua giờ hẹn từ lâu. Mới lấy điện thoại di động ra xem, chỉ lo bỏ lỡ tin nhắn hay cuộc gọi, nhưng mà cái gì cũng không có.

Cảm thấy chán, quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Người qua đường vội vã qua lại, đôi tình nhân nắm tay cười nói, xe cộ nhanh chóng vụt qua, đèn giao thông không ngừng chớp tắt đổi màu...

“Soufflé của bạn, ” Hình như có một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, “Cẩn thận móp ly phỏng tay.”

Thịnh Minh quay đầu nhìn, người nọ buột tạp dề màu trắng sạch sẽ, đặt món ngọt trong tay mới lấy khỏi lò nướng xuống bàn, dáng vẻ trông rất đảm đang.

“Bạn sao lại...?”

Châu Tử Bùi không chút khách sáo ngồi xuống đối diện hẳn, “Nào, cậu ném thử xem mùi vị như thế nào?”

Thịnh Minh ngơ ngác cầm lấy chiếc muffin nhỏ mà Châu Tử Bùi đưa qua cho mình, múc lên một miếng, nóng nóng, hỗn hợp phô mai thơm béo với mùi vị bơ sữa và lòng trắng trứng xốp mềm, ngọt mà không ngấy. Là món ngọt đến từ nước Pháp.

“Thế nào thế nào?” Châu Tử Bùi đợi không kịp muốn nghe đánh giá, “Có thể cho bao nhiêu điểm?”

“...”

Không được Thịnh Minh đáp lại, góc mày Châu Tử Bùi hơi rũ xuống, “Mình phải học rất lâu mới học được đó hu hu, chờ chút mặt mũi đi mà.”

Thịnh Minh nhìn Châu Tử Bùi cười, “Cảm ơn, ăn ngon lắm.”

“Bạn học ai, thợ cả ở đây à?” Không nén được hiếu kỳ hỏi.

“Ông chủ ở đây đó, là thợ bánh ngọt chính tông, biết làm rất nhiều.”

Thịnh Minh nhìn nhìn trước quầy bar, ông chủ đang tính tiền cho một bàn khách, mà cậu nhóc vừa mới ghi thực đơn cho hắn thì mỗi một năm úp người lên quầy bar.

Tựa hồ là nhớ tới điều gì, Thịnh Minh hỏi: “Người đó, là ai? Người làm công à.”

Châu Tử Bùi hướng theo ánh mắt Thịnh Minh nhìn xem, “À cậu nói Hạ Trần ấy hả, là bạn của ông chủ, đến giúp một tay.”

Nhìn một đổi, nhưng cuối cùng vẫn là hỏi ra miệng, “... Cậu với cậu ta rất thân à.”

Châu Tử Bùi lắc lắc đầu chẳng hiểu chi cả, “Làm gì có. Sao vậy?”

Thịnh Minh lại múc thêm một miếng Soufflé trong ly, “Không có gì.”

Mười giờ đêm, đi trên con đường dòng người hối hả, Châu Tử Bùi vươn tay nắm chặt Thịnh Minh, ngón tay lạnh băng.

Dường như người ta đều đang chen chúc về phía trung tâm thành phố, một lần lại một lần, như là sóng triều, còn họ ngược dòng mà đi. Thịnh Minh đi theo Châu Tử Bùi, gió lạnh thổi vào mũi hơi buốt. Nội tâm hắn bất chợt có một loại tình cảm vi diệu tràn lan ra, trong lòng có chút nóng, cũng lại có chút thương cảm phức tạp.

---

* khúc chiết: lòng vòng khúc khuỷu phức tạp

* vi diệu: bé nhỏ và thần bí, lạ lùng

* Cái đoạn cô fan nọ nói “ông chú” siêu đẹp trai, đó là vì nhân vật A Trạch được fan đặt biệt hiệu là “trầm mặc đại thúc”.

Soufflé

Soufflé (tiếng Pháp: [su.fle]) hay còn gọi là trứng rán phòng là một loại bánh nướng làm từ lòng đỏ trứng đánh với lòng trắng kết hợp với rất nhiều gia vị và được dùng như món mặn để khai vị chính hoặc món tráng miệng ngọt. Từ soufflé là phân từ 2 của động từ tiếng Pháp souffler mang nghĩa “phồng lên” — một từ thường dùng để chỉ hỗn hợp sữa trứng và lòng trắng trứng.

Mỗi chiếc bánh soufflé được làm từ hai thành phần cơ bản:

Phần bên dưới là sữa trứng Pháp

Lòng trắng trứng đánh tới thành bánh trứng đường

Trong đó phần dưới chứa mùi vị và phần lòng trắng cho ta phần “phồng lên” (để có thể xức). Những thức ăn đi kèm với phần dưới là mứt, trái cây, quả mọng, sô cô la, chuối hoặc chanh (ba thứ cuối cùng dùng cho món tráng miệng, thường đi kèm với một lượng đường ăn lớn).

Sau khi lấy ra khỏi lò, soufflé sẽ phồng và xốp, và thường xẹp xuống sau 5 đến 10 phút.

Soufflé có khá nhiều loại khác nhau. Một trong số đó là soufflé kem, là sự kết hợp giữa soufflé với kem hay có cả trái cây hoặc tương cay.

22. Chương 21: Năm Ấy Cậu Dắt Mình Đi Qua Đám Đông Vô Số Người, Trời Giá Rét, Nhưng Lòng Bàn Tay Cậu Lại Ấm Ấp. 2

Hắn vô cùng nghiêm túc nói với tôi rằng hắn yêu tôi, giống như một đứa trẻ đang hứa hẹn vậy, muốn tôi an tâm, thái độ cố chấp mà quật cường.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Náo nhiệt đều như là của người khác, rất không thích sự náo nhiệt ấy, cầu mong chỉ là một phần an bình.

Sau khi về đến nhà, Châu Tử Bùi thở phào một hơi, than thở, “Ờ —— lạnh chết mất.” Chàng trai bật chế độ sưởi ấm trên máy điều hòa kiểu đứng trong phòng khách lên.

“Dù gì cũng uống hai lon chúc mừng chứ?” Châu Tử Bùi xách ra vài lon Heineken, đặt lên bàn trà.

Lò sưởi nhanh chóng làm nguyên cả căn phòng trở nên ấm áp, hai người ngồi trên sàn nhà trống trơn cũng không cảm thấy lạnh.

Đường nhìn của Thịnh Minh dừng lại ở một hộp quà trên bàn trà, mãi đến khi nghe thấy Châu Tử Bùi nói, “Mở ra nhìn xem đi”, hắn nhìn Châu Tử Bùi, đưa tay cầm lấy cái hộp —— khá nặng.

Lúc xé mở giấy gói cũng rất là cẩn thận, sau khi lột xuống cả tấm thì thấy được hình chiếc máy ảnh Nikon trên mặt hộp. Thịnh Minh ngơ ngác nhìn thoáng qua Châu Tử Bùi đang ngồi bên cạnh mình, anh chàng đang cười, rót một ngụm Heineken vào miệng.

Hít thở cũng chẳng dám lớn tiếng, nhẹ nhàng mở cái hộp ra, bên trong quả thực có một cái máy Nikon, là mới toanh.

Châu Tử Bùi, mình nghĩ rằng cậu là nói đùa thôi. Mình cho rằng...

“Chúc mừng năm mới.” Châu Tử Bùi kể sát đến hôn một cái lên mặt Thịnh Minh với vẻ yêu chiều.

“Đi nhà hàng rửa đĩa ba tháng góp tiền mua cho cậu một máy Nikon” lời này không phải thuận miệng nói chơi. Kỳ thực trước khi mở miệng nói với cậu thì đã sớm có dự định rồi, nghiêm túc bắt tay vào làm, xem đó là một chuyện đại sự. Ở Hamo làm bán thời gian tiếp khách hai tháng, cũng đã làm ở nhà bếp, phần tiền còn lại cũng là thưởng ngày tiết kiệm được. Chắt chiu chiu trông như có chút nghèo túng, nhưng mình nghĩ, chắc là cậu, sẽ không để ý đâu?

Thịnh Minh chỉ cảm thấy yết hầu hơi nghèn nghẹn. Thứ hiển hiện trước mắt, dường như là sự xanh tươi vô biên của vùng núi rừng. Hắn nâng hai tay lên một chút, nhẹ nhàng ôm lấy lưng Châu Tử Bùi, “... Cảm ơn.”

Nhịp thở có hơi gấp gáp, khuôn mặt chôn bên cổ Châu Tử Bùi, xoang mũi hít vào hơi thở thuộc về chàng trai.

Thịnh Minh có phần hoảng hốt, chỉ là vì ý thức được mùi nước hoa có vị cam quýt và tuyết tùng nọ hình như đã không thấy nữa.

Hơi thở ấm nóng phả bên gáy mình, chọc cho Châu Tử Bùi hơi nhột nhột, “Sao vậy?” Ngủ tới ngủ lui, như cún con vậy.

Thịnh Minh cũng không buông chàng ra, chỉ lơ đãng nói, “Hôm nay ở Hamo, mình ngủ thấy mùi hương cùng loại trên người nam sinh nọ...”

Lời càng nói càng nhẹ, Châu Tử Bùi nghe rồi ngậy ra một hồi mới hiểu được.

Thì ra là vì chuyện đó.

Chàng trai buông Thịnh Minh ra: “Cậu nói Hạ Trần? Cậu ta vốn là làm chào hàng nước hoa trong siêu thị, bữa đó cậu ta đến tiệm, bảo mình thử giúp mùi hương xem sao.”

“ ... ”

Thấy người trước mặt chỉ là cúi đầu thấp thấp, Châu Tử Bùi lại bảo, “Huống hồ mình nói cậu ta là bạn ông chủ mà, hai người bọn họ như vậy đó, đã sớm cùng nhau rồi.”

Hình như những lời này khá có hiệu quả, Thịnh Minh nghe rồi, con ngươi trốn phía sau chiếc kính gọng đen chợt lấp lánh.

Đôi mắt màu nâu nhạt của Châu Tử Bùi sáng long lanh, giọng điệu như mang theo ý cười, kề sát vào hân: “Đầu gối... cậu ghen rồi.”

“Nào có... mình chỉ là...”

Chẳng chờ hân nói xong, Châu Tử Bùi đã nhào đầu hôn lên. Đôi môi khô ráo ấm áp dán vào hân, lúc nhẹ nhàng mút vào thì cảm thấy hân căng thẳng cắn chặt răng. Châu Tử Bùi dán cả người lên, tay phải đỡ gáy hân lấn người đè tới. Thịnh Minh giãy dụa kháng nghị, làm đổ một lon Heineken. Lon bia mới uống được phân nửa ngã xuống, bia vàng óng ánh tràn ra hết, chảy khắp nơi.

“ ... Đổ, đổ kia...”

Chộp lấy thời cơ Thịnh Minh mở miệng, đầu lưỡi liền trượt cả vào, bắt lấy Thịnh Minh một cách linh hoạt

tự nhiên.

Sau nụ hôn dài khiến người ta hít thở không thông, Châu Tử Bùi buông Thịnh Minh ra, vén vài sợi tóc lộn xộn trên trán hắn, nhẹ nhàng lấy kính đen của hắn xuống, ngón tay cái vuốt ve cái trán bằng phẳng của hắn.

“Mình yêu cậu. Cho nên chuyện như thế này, chỉ làm với cậu. Cậu đừng không an tâm.”

Thịnh Minh nghe chàng trai hứa hẹn như vậy, chỉ cảm thấy đầu ong ong vang hết như là bị thiếu đường khí.

Nụ hôn của Châu Tử Bùi trình trọng khắc ở trán, nhiệt độ nóng rực khiến cho Thịnh Minh không tự chủ được nhắm mắt lại.

Từ mi tâm đến chóp mũi, từng chút từng chút. Chốc lát sau, khi vành tai bị liếm láp đầy tình dục, hắn không khỏi muốn né đi. Chiếc áo len màu trắng cùng với áo sơ mi bị cuốn lên cùng một thể, cảm thấy bàn tay Châu Tử Bùi đang mơn trớn trên thân thể mình. Đến khi đầu ngón tay chạm vào ngực thì, nén không được rên ra tiếng.

Châu Tử Bùi thấp giọng cười, “Như vậy sẽ có cảm giác?”

Cúi người xuống ngậm lấy một bên núm tiêm, hài lòng khi nghe được Thịnh Minh rên rỉ. Cứ có cảm giác đầu óc mình bị khoái cảm trùng kích dồn dập, cũng sắp không thể suy nghĩ nữa, Thịnh Minh không biết làm sao, chỉ biết ôm chặt lấy người ở trên.

Bàn tay Châu Tử Bùi không an phận chui vào trong quần hắn, chạm vào trung tâm yếu đuối nọ, “... Đã hơi ướt rồi nè.”

“Ôi, đừng mà... Không nên đụng...” Cái chỗ đã bắt đầu phản ứng nọ thành linh bị nắm chặt, khiến hắn cảm thấy xấu hổ không thôi.

Cũng hết cách, Châu Tử Bùi chính là không dừng tay. Bàn tay rộng lớn vuốt động dục vọng đang rực rộ của Thịnh Minh với tốc độ khiến lòng người nhộn nhạo.

Bởi vì biết rõ thân thể lẫn nhau, cùng là con trai, Châu Tử Bùi đương nhiên biết làm sao để hắn thoải mái.

“A a... Đừng mà, không nên...” Thân thể hết như không phải do chính mình khống chế, dưới những vuốt ve của Châu Tử Bùi nó đã cho ra phản ứng thành thực.

Biết rõ hắn gần đến rồi, tay Châu Tử Bùi không ngừng lại, đồng thời liên tục mút vào bộ ngực mẫn cảm của Thịnh Minh. Khi đầu lưỡi phớt qua núm tiêm, Thịnh Minh rụt cục cao trào bất tỉnh.

Không biết là do lò sưởi trong phòng quá nóng, hay là cái gì khác, thân thể nằm trên sàn nhà nhẵn bóng đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Sau khi cao triều Thịnh Minh thổ hỗn hển, đôi mắt không có kính nhìn ra ngoài hết như cả một thế giới đã hoàn toàn biến mất rồi.

23. Chương 22

Lần đầu tiên tính ái thời tuổi trẻ tôi không cách nào quên. Người kia ngang ngược mà lại dịu dàng, anh tuấn rồi lại trẻ con.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Nhìn Thịnh Minh hơi đỏ mặt nằm mềm nhũn ra trên mặt đất, dáng điệu há miệng thở dốc với vẻ mê man trông rất dụ hoặc, trong mắt Châu Tử Bùi nổi lên ái ý và dục vọng nồng đượm.

Chàng trai cúi đầu xuống tìm kiếm đôi môi Thịnh Minh, thấp giọng cười cợt rằng: “Cảm giác tốt như vậy sao?”

Thịnh Minh chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều sắp thiêu cháy rồi, xấu hổ vất ngang cánh tay che mặt.

Châu Tử Bùi dùng chút lực mới kéo được khuỷu tay che trên mặt hẩn ra, “Thôi nào đừng xấu hổ, mình sẽ khiến cậu càng thêm thoải mái...” Châu Tử Bùi cười mỉm chỉ hôn lên mí mắt Thịnh Minh, “Cậu thả lỏng...”

Sau đó Thịnh Minh chợt cảm nhận được chỗ tư mật bên dưới bị thứ gì đó xâm nhập một cách đột ngột. Ngón tay đầu tiên nương theo chất dịch vừa mới bắn ra vừa đi vào được phân nửa, đã bị thân thể do căng thẳng mà cứng còng của Thịnh Minh hút rịt lấy.

“Cậu... cậu đừng có làm kỳ quái...”

Cảm giác khó ở do dị vật xâm nhập khiến cho Thịnh Minh vô ý thức rụt người lại muốn thoát khỏi. Vài tiếng kêu rên thoát ra từ cổ họng, sự dụ hoặc trong lúc vô tình thể này cơ hồ làm cho Châu Tử Bùi hết cách nhẫn nại.

“Sẽ ổn nhanh thôi, thử thả lỏng một phát...” Vừa an ủi hẩn, vừa dịu dàng sáo lộng phía trước của hẩn.

Cửa vào đóng chặt nhờ được xoa nắn và mở rộng không ngừng, đã trở nên mềm mại hơn một chút. Thích ứng với xâm lấn như vậy rồi, lúc ngón tay thứ hai trượt vào, Thịnh Minh thấp giọng rên rỉ một tiếng, bầu lầy lưng Châu Tử Bùi.

Ngón tay không ngừng ra vô ấn ép ở lối vào, ngờ đâu nội bích mẫn cảm lại truyền ra từng đợt khoái cảm

tê dại. Khi va chạm vào chỗ nào đó, một loại khoái cảm khác thường tự dưng tuôn trào ra như thủy triều, phía trước vẫn được chàng trai dốc lòng chiều cổ, một tờ giấy trắng như Thịnh Minh căn bản là chịu không nổi trước sau giáp công kiểu này.

Cảm thấy người dưới thân bắt đầu co giật nhẹ nhẹ, Châu Tử Bùi có chút xấu ý dừng bàn tay đang vuốt ve phía trước lại, “Thoải mái lắm hả?... Có phải lại sắp rồi không?”

Giờ này đầu óc Thịnh Minh đã là một đồng tương hồ, mấy thứ như lòng xấu hổ xem ra cũng sắp bị đánh nát cho mỗi nơi một mảnh. Trong lúc mơ mơ màng màng thì bị Châu Tử Bùi lật người lại, khuỷu tay miễn cưỡng chống lên sàn gỗ nhẵn bóng, khớp tay thấy hơi đau. Châu Tử Bùi chu đáo đưa một cái đệm dựa trên sofa qua cho hắn.

“Như vậy cậu sẽ thoải mái một chút.” Cảm giác được tiếng nói của chàng trai đã khàn khàn mang theo tình dục bên trong.

Tư thế quỳ rạp trên mặt đất, làm Thịnh Minh nhìn không thấy mặt Châu Tử Bùi, cũng không biết được bất kì động tác kế tiếp nào của anh chàng. Như vậy lại làm cho thân thể trở nên càng miễn cảm hơn.

Có vật gì nóng bỏng chống ở phía sau hắn, đang muốn chen vào từng chút một từng chút một.

Châu Tử Bùi xoa nắn hông hắn, bưng ngón tay cái ấn ép cửa vào hai cái, nhẹ giọng bảo, “Sắp vào nơi này rồi nha...”

Còn chưa kịp phản ứng gì, cái vật nóng rực đó đã chen vào mất rồi.

Đau.

“Không cần kẹp chặt như vậy đâu...” Châu Tử Bùi ồ ồ thở hổn hển, tay phải vươn ra phía trước trấn an tên gia hỏa bởi vì đau đớn mà đã hơi mềm ra kia.

Châu Tử Bùi thông thả đi vào từng chút từng chút, cái cảm giác bên trong bị chen vào từng chút một như thế này vô cùng tuyệt vời. Nguyên khuôn mặt Thịnh Minh rúc cả vào trong chiếc đệm dựa mềm mại, âm thanh nức nở như là đang cầu xin tha thứ vậy, mang theo cả tiếng khóc.

Lúc Châu Tử Bùi vào hết rồi, chàng phát ra một tiếng cảm thán như đang bước vào tiên cảnh, “Ôi... Đầu gối, bên trong cậu nóng quá.”

Bên trong chặt nóng đến kỳ cục. Nhưng mà tuyệt lắm, thực sự rất thoải mái.

Châu Tử Bùi không vội vã chuyển động, mà là cúi người xuống hôn nhẹ sống lưng Thịnh Minh.

Thân thể trắng nõn hơi ửng hồng, xương bả vai gầy gò nhô ra. Lúc dùng đầu lưỡi liếm lộng thì nghe được người rúc trong gối dựa phát ra vài tiếng rên rỉ không rõ hàm ý.

“Mình sắp động rồi...” Hết nhịn nổi rồi.

Thử đỉnh vào một phát xem sao, chợt nghe thấy người dưới thân ần nhẩn than nhẹ một tiếng. Có lẽ đã thích ứng, cho nên nội bích gắt gao xoắn lấy anh chàng. Biết rõ Thịnh Minh đang cạn hết khả năng nhẫn nại đang khởi phát ra âm thanh, nhưng vẫn nén không nổi mà phát ra tiếng rên ầm ục. Cái này so với làm càn gào thét một cách khoa trương càng làm cho Châu Tử Bùi hưng phấn hơn.

Châu Tử Bùi giữ yên eo Thịnh Minh, ban đầu còn rất chi là cẩn thận mà sau đó thì trều sáp ào ào, bắt đầu rong ruổi trên người hấn một cách quên mình.

“... Không được, Châu, Châu Tử Bùi... A a...” Rốt cục không cách nào kiềm chế đành lớn tiếng rên rỉ ra. Cảm thấy thân thể mình cứ như một chút sức lực cũng dùng không được, chỉ có thể mặc cho Châu Tử Bùi làm gì thì làm. Đã không cảm thấy đau nữa, ngược lại còn bắt đầu dần dần thấy thoải mái. Thịnh Minh bị loại cảm giác trước đây chưa bao giờ ném qua đó dần vụt đến mức thấp giọng khóc ra.

Không biết qua bao lâu, Châu Tử Bùi thở hổn hển, lại đỉnh vào thêm hai cái, rồi bắn ra trong cơ thể Thịnh Minh. Nội bích mềm mại mẫn cảm cảm nhận được một dòng chất lỏng ào ạt nóng rực, Thịnh Minh bật rên lên, cũng bắn tinh theo.

Vẫn với tư thế ở trong cơ thể hấn như vậy, Châu Tử Bùi mỗi một ôm lấy Thịnh Minh.

Thịnh Minh ho hai tiếng, chỉ cảm thấy mệt mỏi, ý chí có phần không tỉnh táo. Nghỉ một hồi mới nghe thấy Châu Tử Bùi đang ôm mình thấp giọng nói bên tai, “Xin lỗi... Không có dùng mũ.”

Lỡ tai đỏ cả lên, ngẩn ngơ nhỏ giọng đáp một câu “Không, không sao đâu...” Lời vừa ra khỏi miệng mới cảm thấy có chút không đúng.

Đợi đến khi hưng khí kia chậm rãi mềm xuống, Châu Tử Bùi mới chậm chậm rút nó ra khỏi người Thịnh Minh, một ít tinh dịch cũng theo đó chảy ra, trông khá là đậm mỹ.

Khi Châu Tử Bùi chú ý tới thời gian đã qua 0 giờ rồi, anh chàng kề sát vào Thịnh Minh, một khuôn mặt cười mỉm chi: “Chúng mình cứ thế làm từ năm ngoái đến năm nay rồi kia.”

“... Ngu ngốc.”

24. Chương 23

Nhiều năm trước, hắn từng nói: “Trong lòng cậu có điều gì không vui, có ủy khuất, hãy nói hết với mình. Cậu nói ra hết rồi, mình cũng sẽ không quá mức sầu lo nữa, mình chỉ là muốn cùng cậu chia sẻ tất cả. Nếu như chỉ những tâm sự kia của cậu mà mình cũng không thể chia sẻ, còn nói cái gì yêu cậu đây?”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Sáng sớm bốn giờ, Châu Tử Bùi bỗng nhiên tỉnh lại từ trong mơ, nhìn thấy người bên cạnh dựa vào trong lòng mình ngủ, không nhúc nhích.

Nhìn Thịnh Minh như thế này, Châu Tử Bùi bỗng nhiên nổi hứng muốn ghẹo, mơn trớn dọc theo vành tai nhỏ nhắn của hắn. Người kia có lẽ là mệt mỏi quá, không chút động đậy, vẫn đang ngủ. Nhìn đôi mắt được lông mi dày đậm che khuất của hắn, ở trên là hai đường chân mày xinh đẹp. Châu Tử Bùi nhẹ nhàng vuốt ve lông mày hắn, từ giữa trán đến đuôi chân mày. Hồi lâu, cơn buồn ngủ của Thịnh Minh đã hơi tỉnh, bởi vì bị quấy rầy đến mức chịu không nổi, từ từ nhắm hai mắt rồi nhú nhú mi đầu, khua khua móng vuốt hết như con mèo nhỏ.

Châu Tử Bùi thấy vậy, đành phải ngoan ngoãn không đụng nữa. Nhưng trong bụng thì lại cười thâm. Người trước mắt này, cũng không phải chất phác nhạt nhẽo như thế, có đôi khi xem ra còn hơi bị đáng yêu.

Châu Tử Bùi kéo kéo chăn cho hắn, lại ngủ mất.

Đến sáng sớm tỉnh lại, ngồi trên giường nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo, nhưng Thịnh Minh ngủ lại nông giấc, tỉnh. Toàn bộ phần ở dưới mũi đều chôn cả dưới chăn, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt. Thấy chàng trai tùy tiện trùm một cái T-shirt cổ tròn màu trắng lên người, lại thêm một cái áo chui đầu mỏng bên ngoài. Bàn tay khớp xương rõ ràng của Châu Tử Bùi cẩn thận xóc lên một góc chăn, đang định rời khỏi, ngoảnh đầu thấy hắn mở to mắt, đã tỉnh.

“Dậy rồi?”

Trong căn phòng buong rèm cửa sổ mở tối, Châu Tử Bùi ở phía khuất sáng nên đường nét có chút mơ hồ, nhưng vì thế mới có một loại lỗi giác trông rất nhu hòa.

Đó là buổi sáng đầu tiên của năm nay, ánh mắt đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại khỏi giấc mơ, nhìn thấy chính là Châu Tử Bùi.

Nhớ lại những việc đêm qua, không khỏi ngượng ngùng.

Thịnh Minh ồm ồm đáp một tiếng, cũng ngồi dậy. Thân thể mảnh khảnh trần trụi lộ ra, trong phòng mở lò sưởi mà vẫn cảm thấy lạnh. Hắn vươn tay qua lấy quần áo mặc vào. Quần áo vẫn còn đang cảm trong tay, Châu Tử Bùi bèn nghiêng người qua, in lại một chiếc hôn không có bất kì hàm ý tình sắc nào lên môi hắn. Hắn nhìn người trước mặt từ từ nhắm hai mắt hôn mình, biểu tình nghiêm túc.

Châu Tử Bùi buông hần ra, chỉ nói, “Chào buổi sáng.”

Thực ra lời muốn hỏi đâu phải không có, “Hôm qua —— tóm lại cậu có thích hay không?” Lời như vậy sợ là hỏi ra miệng, cái tên Thịnh Minh da mặt mỏng y như giấy Tuyên Thành này nhất định sẽ xấu hổ vô cùng cho mà xem.

Châu Tử Bùi nhìn Thịnh Minh chui đầu ra từ cổ áo tay dài, lại cho hai tay trái phải vào trong tay áo, thế là cười lên, “Chỉ có con nít mới mặc quần áo như vậy thôi.”

Dáng vẻ Châu Tử Bùi cười nói lời này, Thịnh Minh vẫn luôn nhớ kỹ. Ngày sau mặc dù Châu Tử Bùi không ở bên cạnh, chỉ cần là đang mặc quần áo, đều sẽ nhớ đến vẻ mặt của Châu Tử Bùi chọc hần hôm đó. Giọng nói nụ cười, rõ ràng sắc nét.

Lúc Thịnh Minh đứng trước gương trong nhà vệ sinh đánh răng, Châu Tử Bùi đang loay hoay làm điểm tâm ở trong bếp, thì thoáng có thể nghe được tiếng nôi bát.

Rửa mặt xong xuôi, lúc bước ra phòng vệ sinh, thấy bóng lưng của người đang bận bịu trong nhà bếp.

Hần lặng lẽ thu dọn sạch sẽ tàn cục hôm qua ở phòng khách. Trên bàn trà còn đặt cái Nikon kia, là quà tặng năm mới của hần. Thịnh Minh cầm lấy, mở máy. Sau khi điều chỉnh tiêu cự, ống kính khóa trên bóng lưng Châu Tử Bùi. Có lẽ chàng trai đang rán trứng, trên bếp lò có tiếng dầu mỡ tách tách. Vừa nhấn nút shutter, Thịnh Minh vừa tự cười một mình, đây là tấm ảnh đầu tiên của chiếc máy Nikon này, thuộc về Châu Tử Bùi.

Năm mới. Mọi thứ đều là mới mẻ.

Trong lòng hần chợt nghĩ tới, từ sau khi chuyển ra khỏi chỗ cha, hầu như không có liên hệ nữa. Mặc dù là lễ mừng năm mới, cũng không nhận được một chút quan tâm thăm hỏi nào. Dù cho bản thân mình cứ như thể biến mất khỏi thế giới, biết đâu chừng họ cũng sẽ chẳng hay biết. Mỗi khi nghĩ như vậy, trong lòng hần không khỏi thoáng thấy bi ai.

Nhìn khung cảnh đang dừng lại trên màn ảnh này, tự dừng rất muốn hỏi, nếu như có thể, cứ mãi qua ngày như thế này nhé?

Hai người ngồi trước bàn ăn bữa sáng.

Nhìn món trứng rán nguyên vẹn trước mắt, với thịt hun khói cắt thành lát, trong lòng hơi nóng nóng.

Châu Tử Bùi thấy hần trầm mặc, mới hỏi làm sao vậy. Thịnh Minh chỉ lắc đầu.

Hần luôn có thói quen để chuyện ở trong lòng, nếu như có cái gì không vui, cũng chỉ thích tự muộn phiền.

Không bộc lộ cảm xúc tự nguyện làm một người trầm lặng và cô độc, bởi vì thực sự đó vẫn là tâm sự của riêng mình.

Trong một thiên văn chương tên là “Người cầm” mà Thịnh Minh từng đăng, đã viết về một nhân vật chính như vậy.

Lúc đầu Châu Tử Bùi không biết, sau này lén xem qua văn tự, mới có thể hiểu rõ.

Nói đến, Châu Tử Bùi xem như là một người nóng vội lại thẳng thắn. Phàm là có chuyện rồi, đều phải nói ra.

Thịnh Minh không thể quên, sau đó Châu Tử Bùi nói với hắn bằng một bộ trịnh trọng.

Chàng trai nói rằng: “Trong lòng cậu có điều gì không vui, có ủy khuất, hãy nói hết với mình. Nếu như chỉ những tâm sự kia của cậu mà mình cũng không thể chia sẻ, còn nói cái gì yêu cậu đây?”

Mình không phải nói cậu không đủ rộng lòng cởi mở. Nhưng bất kể là thành xuân thảo mộc, ô đề nguyệt lạc, thấy cảnh thương tình mỗi người luôn sẽ có.

Nếu có tâm sự gì, lớn lớn nhỏ nhỏ, nói cho mình biết là được. Cậu nói ra hết rồi, mình cũng sẽ không quá mức sầu lo nữa. Mình chỉ là muốn cùng cậu chia sẻ tất cả, được hay không?

—

* thành xuân thảo mộc: thành xuân = thành thị mùa xuân, thảo mộc = cây cỏ

“Thành xuân thảo mộc” là những cảnh sắc sáng sủa tươi đẹp, hàm ý chỉ những điều vui vẻ tươi sáng

* ô đề nguyệt lạc: ô đề = tiếng kêu của quạ đen, nguyệt lạc = mặt trăng khuyết

“Ô đề nguyệt lạc” chỉ cảnh sắc hoang vu tăm tối, mang hàm ý những điều không hay

25. Chương 24

Ý nghĩa của sinh mệnh không hề phức tạp... Không cần chết đi khi 29 tuổi, chúng ta có thể chậm chậm già đi, sống đến bảy tám mươi tuổi là tốt nhất.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Thịnh Minh có tài năng trời sinh với các ngôn ngữ, trong vài ngày cuối cùng cuối học kỳ, miễn cưỡng cúp môn tiếng Đức, bị Châu Tử Bùi lôi ra ngoài xoay vòng. Có lẽ những ngày đầu đến bên nhau đều là như vậy, nếm qua ngọt ngào, liền thời thời khắc khắc đều muốn ở bên nhau, cứ như là thiếu người kia một khắc cũng không được.

Hai người ngồi ở Mạch Ký, điều hòa ấm áp. Đầu giờ chiều ngày hành chính, học sinh hầu hết đều đang đi học, người đi làm cũng đã lao vào công tác buổi chiều, trong tiệm người cũng không có mấy, có vẻ rất rộng rãi. Châu Tử Bùi vui hơn hớn gặm một miếng hamburger trong tay. Thịnh Minh hút coca, thỉnh thoảng lại cắn ống hút hai cái, “Một hồi đi đâu?”

“Không thì, đi xem phim đi.”

Y theo dự định đi xem điện ảnh, xem hai bộ liên tiếp.

Đầu tiên là một bộ phim hành động khoa học viễn tưởng, hiệu ứng máy tính, đao quang kiếm ảnh, xem loạn cả mắt. Trong căn phòng chiếu phim không lớn, người xem thưa thớt.

Khi một con thủy quái xấu xí nhảy lên từ trong con sông của thành phố, há ra một cái miệng máu lớn, cô bé ngồi dãy trước lập tức hét như một chú chim nhỏ bị kinh hãi, trốn vào trong lòng bạn trai ở cạnh bên. Lúc con quái vật xuất hiện lần thứ hai, Châu Tử Bùi cũng giả vờ nũng nịu, nhào vào trong lòng Thịnh Minh, hai tay ôm cứng ngắc lấy Thịnh Minh, “Eo ơi, thật đáng sợ mà ~” Thịnh Minh đầu tiên là sững sờ, rồi lại bó tay liếc mắt xem thường, “Cậu... né qua bên kia.” Châu Tử Bùi cười hô hô, ném hai miếng bỏng ngô vào miệng, một ngụm nuốt xuống, ngọt ngào.

Bộ phim điện ảnh thứ hai Thịnh Minh vẫn nhớ rõ như in. Vốn không định tìm phim tình cảm xem, nhưng bắt buộc dĩ chỉ có thể chấp nhận lịch chiếu phim. Sau khi xem xong mới thấy không uống công. Tên phim gọi là “Đã hẹn nhau năm hai mươi chín tuổi cùng đến Bắc Âu chết”, chậm rãi kể lại một câu chuyện, về vệ tinh và ái tình.

Vai nam chính mới vừa chia tay bạn gái vào lễ Giáng Sinh, trong lúc lơ đãng quen biết một cô gái. Khi đang ngồi cùng rất nhiều bạn bè, anh ta vui đùa hỏi, “Đố các cậu, động vật đầu tiên đi lên vệ tinh là con gì?” Cô gái xa lạ nọ đáp rằng, “Là một chú cún con chứ gì.”

Cô nói không sai. Mùa đông năm 1957, vệ tinh nhân tạo Sputnik 2 của Liên Xô cũ mang theo chú cún con Lycra bay vào vũ trụ, chuyển động xoay quanh Trái Đất. Tin tức nói, Lycra sống một tuần trong vũ trụ sau đó lẳng lẳng chết đi. Nhưng sự thực thì Lycra chỉ vừa bay lên trời vài tiếng đồng hồ, bởi vì cực nóng và cao áp mà đã chết. Đó là một câu chuyện khiến cho người ta đau buồn, một câu chuyện có đi mà không có về.

Trước mắt anh đột nhiên xuất hiện một hình ảnh như vậy: Chiếc mũi nhọn nhọn của Lycra đặt sát vào cửa khoang thuyền, nhìn vũ trụ màu xanh đen bên ngoài. Nó sẽ thấy Địa Cầu sao? Nó biết rõ chính mình vĩnh viễn cũng không trở về được sao?

Không lâu sau, anh nhận được tin nhắn của cô gái: “Đừng đau lòng vì Lycra, cuộc đời sẽ không cô độc như chiếc phi thuyền, đây là số của tôi, anh lưu lại đi.”

Sau khi vệ tinh vận chuyển 2570 lần với quỹ đạo vòng quanh Trái Đất, ngày 4 tháng 4 năm 1958 đã rơi vào tầng khí quyển Trái Đất, cháy thành tro.

Còn bọn họ cứ như vậy quen nhau.

Lại một năm nữa xuân hạ thu đông, thâm lặng trôi qua. Cuối cùng, thời gian lại đi tới Giáng Sinh.

Họ hôn nhau khi mười hai giờ vừa điểm, cầu nguyện khi thổi nến, ôm nhau khi pháo hoa bay lên trời. Thế nhưng cô gái đột nhiên bảo rằng, “Em biết anh không hạnh phúc.”

Anh nửa đêm mộng tỉnh, đứng dậy phát hiện bạn gái ngồi một mình ở phòng khách, dáng vẻ vô hạn cô đơn. Anh không có đi qua ôm cô, hay là dặn dò cô đừng ngồi như vậy, anh chỉ cảm thấy cô gái rất giống bản thân mình một năm trước.

Sáng sớm, cô ngủ trong sofa. Anh nhìn thấy cô để lại một tờ giấy cho mình, trên đó viết: “Em không muốn sống quãng đời sau 30 tuổi, tuổi trẻ trôi đi, mãi mãi không đến nữa, nó sẽ là chuyện khó chịu nhường nào. Cho nên, em quyết định vào lúc 29 tuổi sẽ đi Bắc Âu, tốt nhất là lễ Giáng Sinh, chỉ mặc một chiếc áo sơmi, suốt đêm đông chết ở Bắc Âu. Anh có sẵn lòng cùng đi với em không?”

Bọn họ đều có những vấn đề âu lo của người trẻ tuổi, sợ hãi ở cạnh nhau, cũng bởi vì biết rõ lẫn nhau là đồng loại.

Trong phim có một câu thoại vai nam chính phản vấn chính mình, rằng: “Tuổi trẻ và cái chết, là quan hệ Trái Đất và vệ tinh chăng? Thanh xuân vòng quanh tử vong xoay một vòng lại một vòng, khi thanh xuân kết thúc, tử vong vẫn vĩnh hằng như thế, không chút thay đổi.”

Năm anh hai mươi tám tuổi, họ đã quyết định sẽ xuất phát vào tháng Mười Hai lạnh lẽo, hành lý cũng đã sửa soạn xong. Nhưng mà, có một việc đã thay đổi toàn cục —— bạn gái mang thai rồi. Đột nhiên họ nghĩ rằng sẽ thay đổi kế hoạch. Lúc này, vai nam chính biết được bạn gái trước và bạn trai hiện giờ của cô, cùng đi du lịch Phần Lan. Họ đã tắm ở Phần Lan, đi dạo nhà bảo tàng, ăn cá Salmon, nấm, pho mát, ném tiền xu cầu nguyện vào suối phun ở quảng trường, sau đó họ uống thuốc độc chết trên giường khách sạn.

Anh thoáng thấy nghi hoặc, phải chăng mỗi người đến ngưỡng cửa ba mươi tuổi rồi, sẽ đột nhiên bắt đầu sinh ra ý niệm cùng chết với người yêu? Anh cũng bỗng nhiên hiểu ra, bạn gái trước chia tay mình, chính là bởi vì nhìn thấu mình sẽ không cùng cô ấy đi chết, mà cái người nước ngoài rậm râu cô ấy yêu sau đó thì sẽ. Câu tiếng Trung duy nhất gã biết nói chính là “Thuận theo tự nhiên” —— thuận theo tự nhiên mà sinh ra, lúc muốn chết cũng liền đi chết.

Cuối phim là một đoạn độc thoại của vai nam chính, anh nói: “Mà tôi, tôi chỉ biết kể câu chuyện về vệ tinh kia. Tôi định sẽ nói cho đứa con chưa ra đời của mình, vệ tinh chuyển động vòng quanh Trái Đất, nó rất

cô độc, Trái Đất cũng cùng cô độc, bởi vì chúng không thể hiểu được nội tâm lẫn nhau. Nhưng, làm bạn như vậy dần dần dà dà cũng thành một kiểu quan hệ ổn định, đó có lẽ chính là ý nghĩa chân chính của sinh mệnh, ý nghĩa của sinh mệnh không hề phức tạp, để cho chúng ta tin tưởng chúng ta đều là người hết sức bình thường, không cần chết đi khi 29 tuổi, chúng ta có thể chậm rãi già đi, sống đến bảy tám mươi tuổi là tốt nhất.”

Xem tới cuối phim, khi nghe được nhạc nền chậm rãi nổi lên, Thịnh Minh bỗng cảm thấy viền mắt hơi nóng lên.

Hắn đọc thầm đoạn thoại đó ở trong lòng —— Ý nghĩa của sinh mệnh không hề phức tạp... Không cần chết đi khi 29 tuổi, chúng ta có thể chậm rãi già đi, sống đến bảy tám mươi tuổi là tốt nhất.

Dường như Châu Tử Bùi ý thức được sự chấn động của hắn, thế là đưa tay qua đây nắm lấy hắn, vững vàng nắm chặt tay hắn. Để an ủi.

Chúng ta có thể chậm rãi già đi, sống đến bảy tám mươi tuổi là tốt nhất.

—

Tác giả:

Bộ phim được nói đến trong này, câu chuyện cũng không phải là bịa đặt.

Nguyên là tiểu thuyết, tình tiết không thay đổi, chỉ là viết trở thành phim điện ảnh, trích dẫn lời thoại.

Nhan đề cũng là “Đã hẹn nhau năm hai mươi chín tuổi cùng đến Bắc Âu chết”, tác giả không rõ.

Là một đoạn văn tự ta xem rồi rất chấn động, thân nào có hứng thú có thể GG một phát. (TDT: GG thử rồi mà chả thấy gì)

26. Chương 25: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuân Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu nói đến Hải Tử, rất nhiều người có lẽ đều thích bài “Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở”, quả thực viết rất hay. Nhưng tôi lại càng thích “Nhật ký”, “Ruộng lúa” cùng với “Bình minh” của ông hơn, nhất là “Bình minh”.

Có lẽ sẽ không có người hiểu được, bài thơ ấy, tôi đọc tròn năm năm.

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Nếu như bạn yêu người đó, hãy đưa người đó đến Hạ Môn.” Đây là một câu nói mà Thịnh Minh nhìn thấy trên tạp chí du lịch.

Khi đó vẫn còn là tiết Cốc Vũ, cách ngày hè cũng khá xa.

Trên tạp chí đăng ảnh chụp Hạ Môn, đường Hoàn Đảo thật dài, đảo Cổ Lãng trời biển một đường, còn có lầu quán thanh niên đặc biệt thú vị. Quả thật rất đẹp. Châu Tử Bùi thoáng nhìn thấy hẳn xem đến nhập thần, đoạt lấy quyển tạp chí, xem cả buổi, “Cùng đi đi, hè năm nay ấy.”

Như đã dự định, kỳ nghỉ hè năm nhất, họ đến Hạ Môn giữa mùa hè nóng nực.

Trong ba lô Thịnh Minh chuẩn bị vài cây bút và sổ ghi chép cỡ trung, một ít vật dụng hàng ngày, một quyển “Thơ Hải Tử”. Quan trọng, còn có một chiếc Nikon mới toanh nọ.

Thời gian ngồi máy bay cũng chỉ có nửa tiếng đồng hồ. Trong lúc đó, Thịnh Minh đọc được bài “Bình minh” của Hải Tử.

Quét dọn sạch sẽ bầu trời và mặt đất

Trả về một người mà đường ruộng không quen

Tôi cô đơn đợi, tôi âm trầm đợi

Tuyết tháng Hai, mưa tháng Hai

Nước suối trắng xóa chảy xuôi

Đóa hoa vì ai mà nở

Vĩnh viễn là lúa mạch mỹ lệ bị thương kia

Tỏa hương thơm, đứng ở trên núi.

Cảm thấy viết cực kỳ hay, khe khẽ đọc thầm, rồi đưa sách qua cho Châu Tử Bùi đọc. Châu Tử Bùi quét mắt hai lượt, đọc không ra ý nhị trong đó, chỉ cười hẳn đọc thứ gì mà bi thương, có lẽ nên đọc nhiều thứ vui vẻ một chút.

Lũ quán thanh niên mà họ dừng chân có quy mô không lớn, là một khu kiến trúc nhỏ với bốn tầng, nhưng bài trí bên trong lại đặc biệt hữu tình.

Trên bức tường ngang qua lối đi ở phòng khách tầng trệt treo đầy các tác phẩm nhiếp ảnh trắng đen. Lối đi nhỏ nối liền với nhà bếp chung và phòng nghỉ. Trong phòng nghỉ bày hai ghế trường kỷ, có TV, còn có một giá DVD.

Gian phòng họ đặt là ở lầu hai. Men theo thang lầu nhỏ hẹp bước lên từng bậc, có thể nhìn thấy một vườn hoa nhỏ mọc đầy cỏ dại phía sau lũ quán thanh niên. Sữa Chua thường thích trốn trong cỏ chơi đùa —— Sữa Chua là một chú mèo trắng mà ông chủ nuôi, rất ngoan.

Ngày đầu tiên đến lũ quán thanh niên, vừa lúc gặp một đôi nam nữ người Pháp có vẻ không biết nói tiếng Trung.

Nhờ Châu Tử Bùi thông dịch, ông chủ mới hiểu được ý của đôi tình nhân Pháp nọ. Thịnh Minh thích nghe chàng trai nói tiếng Pháp, lưu loát như tiếng mẹ đẻ. Ngữ âm lại nghìn hồi trăm chuyển uyển chuyển động nhân, hết như một bài thơ vậy. Nhớ lại lần đầu nghe được Châu Tử Bùi nói tiếng Pháp, chính là lần mà anh chàng nói chuyện với mẹ mấy tháng trước.

Nghĩ tới đây, Thịnh Minh nói: “Đang kỳ nghỉ, không quay về thăm ba mẹ sao?”

Châu Tử Bùi kéo theo vali thật lớn đi đằng trước, “Tháng sau ba về công ty chi nhánh trong nước bàn chuyện làm ăn, phỏng chừng phải nghỉ ngơi một thời gian. Cho nên mẹ bảo mình đừng về, đến lúc đó mẹ với ba cùng nhau qua.”

Thịnh Minh ừ một tiếng, vác ba lô đi theo phía sau.

Sáng sớm ngày đầu tiên, họ kêu một chút điểm tâm đơn giản thanh đạm. Châu Tử Bùi thấy lữ quán có cung cấp đồ ngọt, bèn gọi một phần Soufflé.

Hai người ngồi trên giường, cầm chiếc muỗng dài nhỏ ăn một phần Soufflé.

Xem ra mùi vị không được ngon như đã từng ăn trước đây. Có lẽ Thịnh Minh cũng thấy vậy, hần nói: “Đợi khi nào về rồi, phải đi Hamo thưởng thức Soufflé ở đó lần nữa mới được.”

Hạ Môn tháng Sáu, khí hậu biến đổi thất thường.

Lúc họ đang ngắm biển, trời đột nhiên đổ mưa. Phía dưới bầu trời bao la không có chỗ trú. Ánh nắng rực rỡ buổi tinh mơ sớm đã lùi tán, chỉ thấy được khoảng trời tối sầm xa xa.

Không có dù. Chỉ có thể chạy thật nhanh trong mưa, tìm kiếm một chỗ có thể trú được. Giày thể thao dính đầy bùn đất và cát vàng, cơ hồ đã ướt đầm. Cuối cùng chột vật trú ở một chỗ dưới mái hiên, Châu Tử Bùi đưa tay chỉnh tóc lộn xộn trên trán Thịnh Minh, nhoẻn miệng cười. Thịnh Minh lấy khăn giấy trong ba lô ra lau, bất đắc dĩ mở miệng, “Sớm biết thế này, nên mang dù theo...” Thường ngày kị nhất là cậu mắc mưa, giờ thì tốt rồi, xem như là cùng cậu mắc một bữa mưa to.

Đó xem như là một cửa hàng trông ra đáng duy nhất bên bờ biển. Châu Tử Bùi nhìn nhìn vài lóc dép lười bãi biển bày trên kệ hàng ngoài cửa, nghiêm túc chọn mua hai đôi. Mang khuôn mặt cười hì hì cầm dép lười lắc lắc trước mặt Thịnh Minh.

Bọn họ ngồi trên bậc thềm ngoài cửa, cởi giày thể thao vải đã ướt nhẹp ra, mang dép lười vào.

Châu Tử Bùi cúi đầu nhìn qua ống quần jean bị ướt của mình, xắn nó lên, lộ ra cẳng chân.

“Tốt rồi.” Lúm đồng tiền trên mặt Châu Tử Bùi lại lộ ra, quay mặt qua vừa cười vừa kéo Thịnh Minh đứng dậy.

Hần cúi đầu nhìn nhìn bốn bàn chân đứng chung một chỗ, dép lười màu đen màu trắng đơn giản mát mẻ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đôi mắt hơi hơi híp lại của Châu Tử Bùi.

Thịnh Minh tự cười thầm trong bụng, đường dù sao ngay ở dưới chân, mang đôi dép lười này đi là được rồi, đi tới đâu cũng được.

Bầu trời Hạ Môn sau cơn mưa rất đẹp, đám mây dày rộng lại bắt đầu từng đóa từng đóa trôi nổi, bầu trời cũng giống như một mặt hồ xanh lam thuần khiết. Trong không khí vẫn còn tràn ngập hơi thở ẩm ướt của cơn mưa, ánh nắng đã xuyên thấu xuống từ trong tầng mây.

Châu Tử Bùi dắt tay hần một đường đi về phía trước, tiếng dép lười tấp lên mặt đường xi măng phát ra, làm cho cái thành phố không hề thuộc về bọn họ này dường như đang bắt đầu trở nên thân thiết lên.

Hạ Môn:

Thành phố cảng Hạ Môn, đô thị nằm trong số 100 nơi được đánh giá là đẹp nhất Trung Quốc. Thành phố Hạ Môn thuộc tỉnh Phúc kiến bao gồm đảo Hạ Môn, đảo Cổ Lãng và vùng đất bên bờ bắc sông Cửu Long.

Đây là một thành phố trẻ và khá hiện đại nằm bên bờ biển. Nếu đứng ở một vị trí cao của thành phố, du khách có thể nhìn thấy cả đảo Đài Loan phía ngoài khơi. Đường phố Hạ Môn khá rộng rãi, sạch sẽ và trật tự, hai bên là những cao ốc sừng sững.

Hạ Môn được thiên nhiên ưu đãi với nhiều cảnh sắc độc đáo, nổi bật nhất là đảo Cổ Lãng. Đây là thắng cảnh nổi tiếng nhất của thành phố này và được mệnh danh là hòn đảo của âm nhạc, kiến trúc cổ và cây cối xanh tươi bốn mùa. Cùng với bờ biển cong cong uốn lượn, hòn đảo được liệt vào danh sách 100 nơi đẹp nhất Trung Quốc.

* đường Hoàn Đảo:

Hoàn Đảo Lộ/ Huandao Road (đường quanh đảo) là đường đua chính của cuộc thi marathon quốc tế ở Hạ Môn, được ca tụng là đường đua marathon đẹp nhất thế giới. Làn xanh giữa đường là sóng nhạc phổ của

Gulangyu, bên đường còn có tượng Marathon, còn có phần đường màu đỏ chỉ có người đi đường được đi. Cưỡi xe đạp vòng quanh Hoàn Đảo Lộ, lắng nghe sóng biển, hóng gió biển, cũng là một loại hưởng thụ.

* đảo Cổ Lãng:

Với vẻ đẹp huyền bí, Cổ Lãng là một trong 100 địa danh đẹp nhất của Trung Quốc, được ví như công viên trên biển...

Đặt chân tới Thành phố Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, nơi được thiên nhiên ưu đãi với nhiều phong cảnh độc đáo, du khách sẽ bị vẻ tươi đẹp của hòn đảo mang tên Cổ Lãng thu hút. Hòn đảo xinh đẹp rộng chưa đầy 2km² này là thắng cảnh nổi tiếng nhất ở Thành phố Hạ Môn. Để xây dựng Cổ Lãng thành khu du lịch, từ nhiều năm qua, chính quyền Thành phố Hạ Môn đã không cho nhập khẩu vào Cổ Lãng.

Không chỉ được ví như công viên trên biển, Cổ Lãng còn được mệnh danh là hòn đảo của âm nhạc với Bảo tàng pi-a-nô, nơi đang trưng bày 96 cây đàn pi-a-nô các loại.

Từ đỉnh bãi đá Nhật Quang, du khách có thể nhìn thấy Đài Loan-hòn đảo lớn nhất Trung Quốc. Không khí ở Cổ Lãng trong lành với cây cối xanh tươi bốn mùa. Bờ biển dài uốn lượn.

* lữ quán thanh niên

Thanh niên lữ xã, còn gọi “lữ quán thanh niên”, hoặc gọi tắt “thanh lữ” là một chỗ để dừng chân, phục vụ ăn uống, được bài trí đơn giản, thiết thực, giá cả hợp túi tiền, tiện lợi cho bạn bè tụ tập, rất được lứa tuổi thanh niên ưa chuộng.

* Nhà thơ Hải Tử: (có nghĩa “hồ nước”)

Hải Tử nguyên danh là Tra Hải Sinh, sinh 24; 3; 1964, lớn lên ở nông thôn. Năm 1979, 15 tuổi thi thi đậu đại học Bắc Kinh hệ pháp luật, bắt đầu sáng tác thơ ca. Năm 1983 tốt nghiệp, tới Đại học chính pháp Bắc Kinh bắt đầu công tác giảng dạy triết học. Ngày 26; 3; 1989 nằm trên đường ray tự sát, năm ấy 25 tuổi. Trong quãng đời thi nhân ngắn ngủi, bảo trì được một trái tim thánh khiết. Ông đã không được thế nhân thấu hiểu rất lâu, nhưng ông là một vị thi nhân Trung Quốc hết sức trùng kích văn học cùng giới hạn sinh mệnh trong văn học sử những năm 70.

Bài thơ “Bình minh” của Hải Tử:

Bả thiên không hòa đại địa đã tảo kiên kiên tịnh tịnh

Quy hoàn nhất cá mạch bất tương thức đích nhân

Ngã tịch mạch địa đẳng, ngã âm trầm địa đẳng

Nhị nguyệt đích tuyết, nhị nguyệt đích vũ

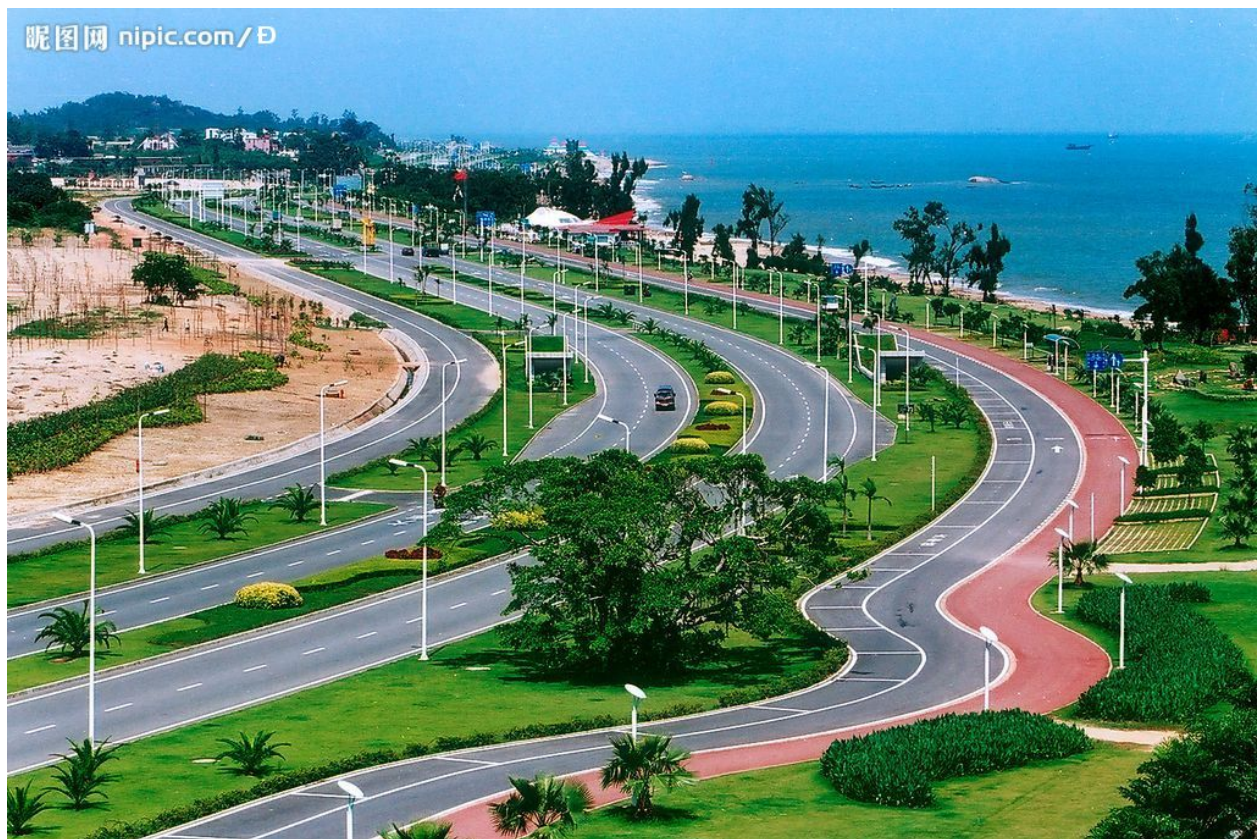
Tuyền thủy bạch bạch lưu thẳng

Hoa đoá vi thù khai phóng

Vĩnh viễn thị giá dạng mỹ lệ phụ thương đích mạch tử

Thổ trú phương hương, trạm tại sơn cương thượng.

27. Chương 26: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuân Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi vẫn luôn cảm thấy may mắn, may mắn từng có người rủ tôi xuân kê vớt nòng nọc; từng có người vì tôi ngày hè bắt ve sầu; từng có người cùng tôi đêm thu quạt đom đóm; từng có người mùa đông vì tôi đốt lửa.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Tối hôm đó có bóng đá, là một trận chung kết hết sức quan trọng.

Châu Tử Bùi lê đôi dép đi xuống lầu, mua vài lon Heineken với đồ ăn vặt trong cửa hàng tiện lợi rồi đi lên. Lúc đi một mình ra khỏi cửa hàng tiện lợi, bật lửa châm một điếu thuốc. Vốn hần cũng không hút nhiều, cộng thêm Thịnh Minh cũng không thích hần hút, cứ như vậy, thuốc hút càng ít đi.

Xách túi đứng ở ven đường. Buổi tối còn có chút gió, không đến mức oi bức lắm. Hần hút hai hơi, híp mắt

nhìn khung cửa sổ đang sáng đèn trên lầu hai của lữ quán thanh niên phía bên đường đối diện. Thuốc mới cháy đến phân nửa, Châu Tử Bùi vội hút mạnh hai hơi, rồi ném xuống dưới chân giẫm tắt, lên lầu.

Khi mở cửa, người trong phòng chắc chắn, “Lén hút thuốc.”

Không phải bất kì một loại nghi vấn nào, là giọng điệu vô cùng khẳng định.

Thịnh Minh luôn luôn nhạy cảm.

Bị phát hiện rồi, Châu Tử Bùi có chút xấu hổ vò vò đầu, xách một túi đồ ăn đi vào phòng.

Vừa mới ngồi xuống, cửa phòng đã bị gõ vang.

Sau khi mở cửa mới thấy thì ra chính là đôi tình nhân Pháp đã gặp khi đặt phòng lúc trước.

Châu Tử Bùi đứng trước cửa nói chuyện với họ một chốc, cười nhận hai miếng bánh kem mà họ đưa tới. Cô gái Pháp tóc vàng nhìn nhìn Thịnh Minh đang ngồi trên sofa, lại cười nói vài lời gì đó.

Khi họ đi rồi, Châu Tử Bùi đưa bánh kem đến, “Họ bên nhau bốn năm rồi, hôm nay là ngày kỷ niệm. Cho nên đưa bánh kem đến cùng chúc mừng.”

“A, ừ.” Thịnh Minh nhận bánh kem, trong lòng âm thầm tính toán. Bốn năm, 48 tháng, 1460 ngày đêm, có vẻ rất dài.

Châu Tử Bùi ngậm cái nĩa ăn bánh kem trong miệng, mơ hồ không rõ cũng không để ý lắm, “Cô gái đó vừa mới khen chúng ta đẹp đôi.”

Thịnh Minh giật mình ngẩng mặt, nghe thấy Châu Tử Bùi tiếp tục nói, “Cô ấy vừa mới hỏi đến, mình nói luôn, nói cậu là người yêu mình.”

Nghe vậy cảm thấy hơi đỏ mặt chút chút, mới cúi đầu dứt một miếng bánh kem vô miệng, mềm mềm xộp xộp.

Chắc là vì cảm thấy nóng quá, trần bóng nửa đêm còn chưa bắt đầu, Heineken cũng đã cạn mất hai lon.

Lúc Thịnh Minh tắm xong đi ra phòng tắm, Châu Tử Bùi tựa ở trên giường như không có việc gì, chuyển kênh truyền hình hết kênh này đến kênh khác.

“Ngủ trước hả?”

Thịnh Minh xoay người nằm lên giường mình, “Mình có thể đọc sách một lúc.” Mình có thể đọc sách một lúc để cùng cậu.

Trang sách lật hai tờ loạt xoạt, hẳn là thực sự nghiêm túc đọc. Ánh sáng không ngừng biến hóa nhảy nhót trên màn hình TV.

“Đầu gối, vậy cậu qua đây.”

Nghe thấy Châu Tử Bùi ở bên kia gọi mình, Thịnh Minh ngơ ngơ, nhưng vẫn là cầm sách ngoan ngoan đi qua.

Châu Tử Bùi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, bảo hắn tựa vào bên cạnh mình.

Thấy hắn đang đọc sách, Châu Tử Bùi không làm phiền nữa. Chỉ cảm nhận sự tồn tại của hắn bên cạnh. Nhưng mà lúc này Thịnh Minh lại một dòng cũng không đọc được vào mắt. Rõ ràng đã ở chung lâu như vậy rồi, mà mỗi lần tới gần vẫn cứ hồi hộp.

Tay trái Châu Tử Bùi cầm một lon Heineken lạnh, hầu kết chuyển động khi bia chảy vào yết hầu, chất lỏng lạnh lẽo chảy vào trong dạ dày, rất tươi mát. Châu Tử Bùi đặt bia xuống, ôm lấy bờ vai hắn, hỏi: “Xem đủ rồi chưa, ư?” Hôn một cái vào trước trán hắn, lại nói, “Xem thơ.”

Thong thả đọc vài bài sau đó cảm thấy mí mắt nặng trĩu không nổi, có lẽ là mệt nhọc. Vô giác nhích về gần trong lòng Châu Tử Bùi, tìm cái tư thế thoải mái mà dựa vào, thả quyển sách xuống.

Thịnh Minh không nhớ rõ mình qua bao lâu thì ngủ, có lẽ rất nhanh. Cánh tay Châu Tử Bùi vẫn luôn ôm chặt hắn, hắn chỉ biết an tâm dựa vào lồng ngực kia mà ngủ. Nửa đêm bởi vì máy lạnh trong phòng nên

tỉnh lại một lần. Nhìn ra hắt là bị cồng tỉnh, Châu Tử Bùi vươn tay kéo qua một tấm chăn mỏng trên giường, bọc lấy cả hai người. Giờ thì ấm áp rồi — Thịnh Minh thoáng nhếch đầu lên, mắt nhập nhèm không mở ra được mấy. Bởi vì cởi kính mắt rồi, thấy không rõ tiết mục trên TV. Chỉ nhìn được một mảng màu xanh lá mạ, biết là trận bóng bắt đầu rồi.

“Ngủ đi.” Châu Tử Bùi vỗ vai hắt nhẹ nhẹ, ghé vào lỗ tai hắt thấp giọng nói, ngữ điệu tựa như dỗ một đứa nhỏ.

Hắt mệt cực kỳ, cái gì cũng không quan tâm, chỉ biết cúi đầu ngủ tiếp.

Trong cơn mơ, ý thức Thịnh Minh mơ hồ. Hắt dường như biết khi đó Châu Tử Bùi tắt TV ngủ, dường như cũng cảm giác được Châu Tử Bùi lại ôm chặt mình vào trong lòng, cũng biết người nọ đã quan sát mình rất lâu trước khi ngủ.

Sáng sớm thức dậy, Châu Tử Bùi đang say ngủ.

Hắt nhẹ nhàng rời giường, sau khi rửa mặt xong, khẽ khàng đóng cửa phòng lại, xuống lầu kêu hai phần bữa sáng, và còn dặn mượn một chút hầy đưa.

Trở về phòng, người nọ vẫn đang cuộn chăn ngủ không nhúc nhích, trong mũi có tiếng hít thở rất nhỏ.

Thịnh Minh thu dọn xong lon bia rỗng trước tủ thấp rồi, thấy thời gian hầy còn sớm, ngồi vào bàn viết đôi dòng tùy bút.

“Từng có người rủ tôi xuân khê vớt nòng nọc; từng có người vì tôi ngày hè bắt ve sầu; từng có người cùng tôi đêm thu quạt đom đóm; từng có người mùa đông vì tôi đốt lửa.

Mỗi một bước trên chặng đường núi rộng sông dài này, dường như đều là vay mượn từ kiếp sau.

Mỗi một lần đến gần bên người nọ, thời gian đều tí tách khua vang trong lòng tôi. Khi tôi nhìn hắt, hắt có lẽ đang nhìn nơi khác, thế là tôi nhớ kỹ sườn mặt hắt, có chiếc mũi cao thẳng, có đôi mắt lúng liếng động lòng người.”

---

* xuân khê: suối mùa xuân

* quạt đom đóm (phác lưu huỳnh): người ta thường dùng một chiếc quạt đẹp để quạt đom đóm, ánh sáng xuyên qua chiếc quạt đó làm cho bức tranh trên quạt lung linh hơn, một kiểu vui đùa mà các tiểu thư ngày xưa rất thích.

28. Chương 27: Mình Vẫn Luôn Cảm Thấy May Mắn, May Mắn Từng Có Người Rủ Mình Xuyên Khê Vớt Nòng Nọc; Từng Có Người Vì Mình Ngày H

Tôi hướng về Hạ Môn, không chỉ bởi vì phong cảnh và nhân văn của nơi đó, càng bởi vì đó là một thành phố tràn ngập hồi ức.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Họ tìm được Luwak Café ở đảo Cổ Lãng, quán cà phê được đặc biệt dùng nhiều giấy mực để giới thiệu trên tạp chí.

Phải dọc theo thềm đá mà đi lên mới có thể đến nơi, có bóng râm che mát. Bức tường quét vôi thành màu lam, trong suốt như bầu trời xa ngăm từ đảo Cổ Lãng.

Đẩy cửa vào, mang theo tiếng chuông gió trong trẻo trước cửa.

Âm nhạc bên trong đang phát chính là bài “Tuyết mùa hè” của Đảo.

“A, là Đảo.” Thịnh Minh nói thầm với Châu Tử Bùi một câu. Thì ra, họ đã đổ như vậy rồi. Đổ đến mức cơ hồ đi tới đâu cũng có thể nghe được bài hát của họ, đầu đường cuối hẻm đều là.

Ông chủ của Luwak thân thiện đón chào bọn họ, tóc nhuộm thành màu kim nhạ, xem ra cũng là fan của Đảo: “Bạn nói Đảo sao, bởi vì họ sắp qua đây mở live ấy mà.”

Theo ánh mắt ông chủ nhìn qua, nhìn tới cánh cửa treo một tấm áp-phích tuyên truyền của Đảo. Từ trái qua phải lần lượt là A Trạch, A Sâm, Tiểu Quang và A Tề.

Phía dưới là tiêu đề khá lớn: Tuần diễn toàn quốc Island in Solitude.

“Ể? Trạm cuối cùng ở chỗ tụi mình nè, tụi mình có thể về xem rồi.” Châu Tử Bùi nhìn lịch trình tuần diễn trên tấm áp-phích.

“Chắc là vé đã sớm bán xong rồi còn gì? Giờ họ đã đổ như vậy...”

Gọi một ly cà phê mocha, gọi một phần kem đậu đỏ.

Trong lúc đợi, Thịnh Minh mang Nikon theo đi chụp ảnh ở bên ngoài quán cà phê. Ở bên ngoài, các cây nhỏ trồng trong chậu được ông chủ dốc lòng chăm sóc, sinh trưởng rất tốt.

Khung cảnh nơi đây thực sự hợp ý hẳn, giản đơn tươi đẹp. Mùa hè xanh um tươi tốt trong ấn tượng, chính là như vậy.

Khi đang quay chụp một khu kiến trúc tường đỏ, bởi vì khoảng cách quá gần tiêu cự quá ngắn, vô thức lui về phía sau. Tập trung tinh thần điều chỉnh tiêu điểm, hoàn toàn không ý thức được phía sau chính là thêm đá. Chân trái đạp hụt một bước, cả người mất đi trọng tâm, suýt nữa thì lăn xuống. Cũng may kịp thời kéo lại lan can bên cạnh, cả người ngã ngồi xuống —— đau.

“Phù...” Xoa xoa mắt cá chân, ưm, tình huống dường như không nghiêm trọng lắm, động đậy xem như bình thường, có lẽ là bị trật rồi.

Mang theo bước chân khập khiễng đi vào.

“Chân cậu sao vậy?”

Thịnh Minh lấy máy ảnh treo trên cổ xuống đặt lên bàn, “À, không cần thận trọng một phát...”

“Ở đâu!? Trên mắt cá chân?”

“... A, ừ.”

“Động đậy được chứ?”

Thấy anh chàng cơ hồ sắp sửa nhảy dựng khỏi chỗ ngồi rồi, Thịnh Minh vội nói, “Không, không có việc gì đâu... Linh hoạt lắm, cậu đừng lo lắng.”

“Kem đậu đỏ của các bạn.”

“Cảm ơn.”

Thịnh Minh cầm lấy muỗng nhỏ múc một miếng, lạnh lạnh, ngoài đậu đỏ thơm mềm ra, còn có mùi vị của sữa.

“Thực sự không sao chứ?”

“Ừm, không sao hết mà, tuyệt đối không đau, ” Thịnh Minh đẩy đẩy kính mắt, lại dứt một muỗng kem vô miện, “Ăn ngon ghê.”

Châu Tử Bùi nhìn hẳn một cái, cầm lấy thìa ăn kem.

Đêm đó trở về, Châu Tử Bùi kéo Thịnh Minh qua, xoa bóp mắt cá chân cho hắn.

Mắt cá chân lạnh lẽo được xoa nắn cứ nóng âm ỉ, theo lời Châu Tử Bùi nói, đó là linh hoạt gân cốt, thúc đẩy huyết dịch lưu động. Kiên trì xoa bóp một hồi, lấy một miếng thuốc cao bong gân trong hộp thuốc dự phòng ra dán lên cho hắn.

Sau đó Thịnh Minh gối lên đùi Châu Tử Bùi, nằm một cách thoải mái. Dưới thấu kính, một đôi mắt đen lúng liếng, mang theo chút mỉm cười.

Châu Tử Bùi thấy vậy thì cúi đầu hỏi, “Cậu cười cái gì? Đầu gối.” Chàng trai vươn tay ra. Thịnh Minh có thể cảm nhận được đầu ngón tay ấy đụng vào mi đầu của mình. Từ chân mày dọc theo sống mũi xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại trên đôi môi hơi mỏng của hắn mà vuốt ve.

Muốn hôn cậu ấy. Rất muốn hôn cậu ấy. Châu Tử Bùi nghĩ như vậy xong, cúi đầu xuống giữ lấy môi hắn. Hàng mi thật dài của Thịnh Minh giật giật dưới chiếc kính gọng đen, không tránh.

Dường như khó có được không ngưng ngừng, hắn nhắm mắt đáp lại cái hôn của Châu Tử Bùi. Đôi môi khô ráo được liếm láp, hai bên đều như là đang thử thăm dò cái gì. Sau đó Thịnh Minh mở miệng ra, đầu lưỡi Châu Tử Bùi dễ dàng trượt vào, mang đến xúc cảm ấm áp.

Thuốc cao trên mắt cá chân tỏa nhiệt nóng lên, có loại cảm giác bị đốt bỏng, Thịnh Minh có chút không tỉnh táo, đưa tay ôm lấy người nọ.

Tựa hồ Châu Tử Bùi đã có phần nhịn không được, xoay người áp chế hắn, cúi đầu hôn cổ hắn. Thịnh Minh nghiêng đầu đẩy anh chàng, nhưng không cố sức lắm.

“Hừ, trật chân đừng lộn xộn...” Châu Tử Bùi liếm tai hắn, thấp giọng nói. Hơi thở phun cả vào bên tai Thịnh Minh, nhột, khiến người muốn né tránh.

Thịnh Minh bắt đầu thở gấp nhẹ nhẹ, trong lúc thân mật thoát ra vài tiếng lên án cái sự “thừa nước đục thả câu” của Châu Tử Bùi. Châu Tử Bùi biết hắn là đang xấu hổ, cũng chỉ cười, lấy kính mắt xuống, hôn nhẹ đôi mắt hắn, “... Xoa bóp cho cậu lâu như vậy, cậu không muốn thưởng mình một phát à?”

Không đợi Thịnh Minh trả lời, Châu Tử Bùi đã trực tiếp xuống dưới cởi quần hắn.

Khi đầu ngón tay chạm vào cái chỗ đã có phản ứng nọ, vừa ý nghe được một tiếng kêu rên từ Thịnh Minh.

“Nè, muốn mình sờ chứ?” Người không chiếm được trả lời lại kìm khôngặng mà hỏi, “Muốn ha?” Giọng nói lúc này dường như cũng trở nên trầm thấp khác thường, mang theo sự gấp gáp hàm chứa tình dục.

Biết rõ chàng ta là cố tình bày trò xấu, Thịnh Minh không khỏi quả chàng: “... Đừng hỏi mình mà!”

Từ ban đầu sờ soạn mở rộng đến cuối cùng tiến quân thần tốc, Thịnh Minh chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên. Loại nhiệt độ như sốt cao đó, thật giống như là thuốc cao từ mắt cá chân cứ thế truyền thẳng đến đại não.

“Nóng quá...” Hai chân gác ở sườn eo Châu Tử Bùi, cả người giống như một con thuyền nhỏ mặc chàng trai loay hoay. Thân thể của nhau lại phù hợp lạ lùng, tính khí cứng lên của hắn thỉnh thoảng đánh vào bụng dưới Châu Tử Bùi, cảm giác hết sức tình dục. Tiếng thở dốc càng lúc càng nặng theo tiết tấu của Châu Tử Bùi, Thịnh Minh có phần chịu không nổi, bầu chặt lưng chàng trai. Lúc cao trào chỉ cảm thấy bản thân sắp sửa hít thở không thông.

Mỗi lần làm xong, Châu Tử Bùi cũng không lập tức rời khỏi người hắn, luôn ôm hắn nghỉ ngơi một lát.

Nói đến chuyện này, Châu Tử Bùi cười lớn vỗ vỗ gáy Thịnh Minh, đùa bảo, “Đó là bởi vì mình muốn tùy thời dụ dỗ cậu một lần nữa đó đồ ngốc.”

Nhưng trong lòng cả hai đều hiểu, ôn tồn thế này là cỡ nào đáng quý.

—

* “Tôi hướng về Hạ Môn”: ý ngầm là nghĩ về nó, nhớ nó, thích nó, như “hướng về Tổ quốc” chẳng hạn.

29. Chương 28: Mình Còn Cho Rằng Thế Gian Chung Quy Có Hoan Tình Có Thể Vạn Dặm, Vô Luận Sơn Trường Thủy Viễn, Có Cậu, Thì Có Thiên T

Tôi còn cho rằng thế gian chung quy có hoan tình có thể vạn dặm, vô luận sơn trường thủy viễn, có cậu, thì có thiên thanh nhật bạch. Đời này an ổn, năm tháng cũng không dậy sóng lớn. Nhưng thì ra không phải.

Nếu như không có phong hồi lộ chuyển sau đó, tôi không biết màn kịch này còn muốn diễn thế nào.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Gần đây trong khoa không mấy yên ổn. Có một lời đồn đãi lan truyền trong giới sinh viên với khí thế “sét đánh không kịp bưng tai”: Phó giáo sư Trình Giang Đào khoa tiếng Đức ly hôn rồi!

Căn cứ theo lời sinh viên lớp do Trình Giang Đào hướng dẫn nói, Trình phó giáo sư ngày gần đây tính tình cáu kỉnh, bởi vì vấn đề hôn nhân cá nhân, cả người tinh thần không phấn chấn, rất là uể oải.

Cái gọi là lời đồn đãi cũng có ba phần thật, là đồng nghiệp dùng chung một văn phòng với Trình Giang Đào, Thịnh Minh tự nhiên là biết rõ chân tướng.

Đã nhiều ngày tâm tình Trình Giang Đào quả thực cực kỳ sa sút.

Thường ngày, đợi Thịnh Minh vừa hết tiết trở về văn phòng, luôn có thể thấy y vẽ chân, trong miệng ngâm điều thuốc oán trách, “Ê, cậu chậm rì...” Nhưng mấy ngày nay, Trình phó giáo sư cả người giống như là tắt lửa, an tĩnh một cách thần kỳ. Tan học rồi cũng không hỏi Thịnh Minh đi ăn cơm nữa, chỉ ngồi ở văn phòng trầm mặc hút thuốc, một điều tiếp một điều.

Trạng huống kỳ quái như thế giằng co ba ngày.

Ngày thứ tư, Trình Giang Đào rốt cục mở miệng: “Ê, tan tầm cùng tôi đi uống hai ly đi...” Thịnh Minh buông tài liệu dạy học tiếng Đức trong tay xuống, ừ một tiếng đồng ý.

Trong quán bar, Trình Giang Đào lắc lắc rượu trong ly với một khuôn mặt tối sầm, im lìm không nói mà uống.

Sau đó y hơi hơi say, ý chí không mấy tỉnh táo vỗ vỗ vai Thịnh Minh, “Thịnh, thầy giáo Thịnh...! Cậu nói, tôi chỗ nào không tốt, cậu nói xem...”

Người say cũng chẳng thèm xem người nghe có phản ứng gì, tự biên tự diễn tiếp tục nói: “Cô ấy nói cô ấy không yêu tôi, cô ấy ư, làm sao có thể không yêu tôi...? Tôi nửa đêm sửa luận văn cho học sinh, cô ấy còn nấu mì cho tôi, còn thêm trứng... Cô ấy thế nào lại không yêu tôi!? Ai tin...”

...

Nói lung tung một tràng, rõ ràng là gã đàn ông sắp sửa ba lăm, oán giận lên lại giống hệt như một đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Thịnh Minh nghe vậy cũng bất đắc dĩ, vươn tay giật lấy cái ly trong tay y, “Này, anh uống ít thôi...”

“Cô ấy theo người khác rồi... Tôi cũng không biết cô ấy có người khác lúc nào... Tôi, tôi...”

“Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không được...” Thịnh Minh đành phải đem câu châm ngôn nọ ra an ủi, “Anh nghĩ thoáng một chút, sau này vẫn phải an ổn qua ngày kia mà.”

Trình Giang Đào nhắm mắt lại, nghiêng đầu ngả lên một cánh tay của mình, mi đầu nhú chặt. Hai má uống đến đỏ ửng, trong miệng lèm bèm nỉ non. Nói nói, cũng không còn phát ra tiếng nữa.

Y im lìm đơn độc dựa một đầu, cũng không mở mắt, nói với giọng yếu ớt, “Cô ấy tìm một người nước ngoài, nói muốn đi... Vé máy bay cũng đã đặt rồi, tôi gần không được cô ấy... Tôi giữ không nổi cô ấy...” Thịnh Minh nhìn nét mặt thống khổ của y, nói không ra lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai y, biểu thị an ủi.

Tựa hồ Trình Giang Đào đã say đến có phần mê man, mồm miệng không rõ, chỉ biết mỗi một khóc lóc kể lể, “Cô ấy sắp đi Paris rồi...”

Nghe đến câu này, Thịnh Minh giật mình, rồi lại đưa tay đến dịu y, “Nào, không uống nữa, phải trở về rồi... Nhanh, lớn đầu như vậy...”

Còn chưa nâng Trình Giang Đào đang tê liệt lên, điện thoại di động trong túi áo đã reo.

“Cậu ở đâu? Đồng nghiệp thế nào rồi?” Đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nói quen thuộc mà lại ôn hòa, “Mình qua đó đón cậu nhé.”

Thịnh Minh buông Trình Giang Đào xuống, đổi tay cầm điện thoại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói địa chỉ cho người trong điện thoại.

“Cứ ở chỗ đó đợi mình nhé, rất nhanh. Thôi nha.”

“Ừ.”

Không đến hai mươi phút, đã thấy chàng trai vào quán bar. Thịnh Minh hướng về phía hần phát phát tay, hần nhìn thấy rồi liền đi qua bên này.

Hai người cùng nhau đỡ Trình Giang Đào say khướt lên xe, đưa y về đến nhà an toàn.

Lúc Thịnh Minh dịu y lên lầu, là bà xā y mở cửa. Có vẻ như cô đang sửa soạn hành lý. Thịnh Minh gặp rồi lại không khỏi cảm thấy có chút lúng túng.

Người phụ nữ nọ trông rất ôn hòa hiền dịu, cuối cùng còn cảm ơn đầy cảm kích, “Thật ngại quá, thêm phiền phức cho anh.”

Nếu như không phải Trình Giang Đào nói như vậy, Thịnh Minh căn bản sẽ không nghĩ ra, đây chính là người phụ nữ muốn ly hôn y.

Trước mắt bất chợt lướt qua, cái người cau mày nói với ngữ điệu vô cùng tuyệt vọng, “Cô ấy muốn ra đi... Cô ấy sắp đi Paris rồi, tôi ngăn không được cô ấy... Tôi giữ không nổi cô ấy...” Yết hầu hơi nghèn nghẹn.

Lúc ngồi lại trong xe, chàng trai trên ghế lái hỏi: “Sắp xếp xong rồi?”

“Ừ.”

Thịnh Minh ngược mắt lên nhìn chàng trai. Người kia nét mặt ôn hòa, cười băng quơ, hai bên má vì thế cũng treo hai cái lúm đồng tiền mờ mờ. Hắn đưa tay nắm lấy tay phải người nọ đang đặt trên hộp số, hơi dùng sức.

Người nọ không hiểu, cười mỉm chi hỏi, “Như thế nào, đầu gối ngốc?”

Hắn chỉ lắc lắc đầu, cười: “Đi nào, về nhà thôi.”

Người nọ đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc đen tuyền của Thịnh Minh, giẫm chân ga.

Một đường đi, Thịnh Minh không ngừng suy nghĩ: Giống mình mấy năm trước bao nhiêu. Cơ hồ là tương đồng quần cảnh, cơ hồ là tương đồng tuyệt vọng. Thế cho nên nghe thấy người khác nhắc đến chữ Paris ấy thì, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng cũng may vì câu chuyện của mình vẫn còn có phong hồi lộ chuyển, phúc đức ba đời.

Không biết trong câu chuyện của Trình Giang Đào, sẽ có được vở kịch hay như vậy không?

Một đêm kia, Thịnh Minh làm một giấc mộng.

Toàn bộ cảnh tượng trong mơ là mấy năm thiếu niên trước đây. Cuộc sống trong những năm ấy hết như được một cái máy chiếu phim phát ra vậy, từng cảnh từng cảnh hiện lên một lần nữa. Tỷ như một bữa cơm tối nào đó trong một đêm nọ, tỷ như một chuyến du lịch hai người đến Hạ Môn, tỷ như một lần tìm tòi thân thể lẫn nhau... Mà những biệt ly và tương phùng trong những năm sinh viên đã qua ấy, cũng rõ ràng tựa như ngày hôm qua.

Trong giấc mơ của hắn tràn ngập bóng dáng một chàng trai. Những năm ấy, cũng chỉ như một chuyến lữ trình. Chàng trai nọ dứt khoát xoay người, rồi lại phản thân quay về trước khi toàn bộ tín niệm của hắn đổ nát.

---

phong hồi lộ chuyển: chuyện có thể cứu vãn / xoay chuyển được

30. Chương 29: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chưa Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 1

Từng xem qua một câu nói thế này: “Thì ra khi thực sự thâm tình một người rồi, trong lòng chưa xót, cái gì cũng nói không nên lời.”

Ngày đó, tôi đã cảm nhận được ý nghĩa thực sự của những lời này một cách vô cùng chân thật.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Hắn hồi tưởng lại lần du lịch ấy.

Trong đại sảnh ở tầng dưới cùng của lữ quán thanh niên đã từng ngủ lại nọ, có cả một mặt tường dán đầy tờ ghi chú do các du khách lưu lại. Trăm nghìn nguyện vọng, tụ cùng một chỗ. Trước khi họ rời khỏi Hạ Môn, cũng dán một tờ có kí tên lẫn nhau lên đó. Châu Tử Bùi viết lên tờ ghi chú nho nhỏ, cẩn thận từng nét, nghiêm nghiêm túc túc.

Thịnh Minh không biết chàng trai viết gì, mới ghé sát vào nhìn. Chỉ bốn chữ: một đời một kiếp.

Hắn cười, cười Châu Tử Bùi giống y như một đứa nhỏ chấp nhất không trưởng thành.

Một đời một kiếp, dài như thế, làm như chính mình nói thì có thể chắc chắn được vậy.

Hai người lúc đó, đã không xem như là tuổi con nít nữa, nhưng cũng vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Rất nhiều chuyện cũng chưa xác định được, hứa hẹn cũng cho đi đơn giản. Đúng sai và xấu, không chịu trách nhiệm. Bởi vì vẫn còn có thời gian, chờ đến sau này đáp án sẽ tự động được công bố. Thịnh Minh không biết ban đầu cách nghĩ ấy của mình có phải quá mức tiêu cực hay không, nhưng nhìn Châu Tử Bùi dán “Một đời một kiếp” ở trên tường, dường như những lo lắng vô vị kia đều đã trở nên chẳng quan trọng nữa.

Nguyên cả một mặt tường dán đầy ghi chép và một câu “Một đời một kiếp” đó được hắn bảo tồn vĩnh cửu trong ống kính của Nikon.

Một đời một kiếp của bọn hắn, hắn chưa từng lãng quên.

Mùa hè năm nhất kết thúc, bọn họ trở về sau chuyến du lịch.

Tại thành phố S, hắn gặp được cha mẹ Châu Tử Bùi từ Paris bay qua.

Lần thứ hai nhìn thấy mẹ chàng trai, đã cảm giác quen thuộc hơn vài phần. Thịnh Minh chào bà “Bonjour” bằng tiếng Pháp không mấy tiêu chuẩn. Ba Châu nhìn qua có phần trầm mặc nghiêm khắc, rồi lại tinh tế ôn nhu, là đàn ông miền nam điển hình. Thịnh Minh lúc đó mới phát hiện, rất nhiều thói quen nhỏ của Châu Tử Bùi đều đến từ cha mình.

Bốn người cùng nhau ăn một bữa cơm. Thịnh Minh chỉ nhớ rõ lúc đó mình đã cảm thấy lúng túng vụng vụng, không biết bản thân ngồi trên bàn cơm này là với thân phận gì. Có lẽ, là lấy thân phận bạn học —— cũng có lẽ không phải.

Mùa thu năm hai, Thịnh Minh đột nhiên hiểu được ý đồ ba Châu cố ý về nước lần đó. Giữa cha con họ xem ra từng có một hồi tâm sự, chẳng qua là Châu Tử Bùi không có nói cho hắn, có lẽ bởi vì anh chàng không biết mở miệng thế nào, cũng có lẽ bởi vì vẫn kỳ vọng sự tình sẽ có một chút cơ hội xoay chuyển.

“Thằng cha kia hả? Mấy môn đó nó có cúp hết cũng chẳng sao cả đâu, nó sắp xuất ngoại mà, nó... không có nói cho cậu?” Bành Tĩnh Vũ bạn cùng lớp Châu Tử Bùi nói những lời này rồi, mới cảm giác tình thế không đúng, hình như là nói lỡ miệng, “Ấy không phải, lần đó mọi người đều đang nói đùa, có lẽ nó là nói giỡn vậy đó mà...”

Tin tức như thế, vì sao lại chỉ có mỗi mình đây là bị dối gạt.

Châu Tử Bùi, cậu định giấu mình tới chừng nào?

Hắn tìm được chàng trai. Gọn gàng dứt khoát, “Cậu sắp xuất ngoại?”

Khi đó Châu Tử Bùi mới ra khỏi sân bóng, một giọt mồ hôi dọc theo mũi trượt xuống, còn chưa kịp lau, đã bị câu hỏi vừa đường đột lại trực tiếp này của Thịnh Minh làm cho ngây người.

Chàng trai ngồi xuống bậc thềm trên sân thể dục xi măng, rót mạnh hai ngụm coca vào miệng.

“Ba bảo mình về Pháp học ở học viện thương nghiệp, ở Paris. Ông bảo, chờ mình học xong một năm này thì đi.” Châu Tử Bùi hí hóp mắt nhìn phía xa xa, “Nhưng mình vẫn đang thương lượng với ba! Thực sự có! Mình không nói cho cậu, là bởi vì chuyện này vẫn chưa quyết định hẳn, vẫn có thể xoay chuyển được... Mình không muốn đi, cậu biết mà...”

Thịnh Minh nhìn vào đôi con ngươi sáng long lanh của chàng trai, là màu nâu nhạt rất đẹp. Ánh sáng đó tối đi từng chút, “Có lẽ, có lẽ... cũng không cần gấp gấp về Paris như thế, chỉ ít để mình ở đây qua bốn năm này...”

Thịnh Minh không hiểu vì sao bản thân có thể trấn định đến nhường này, “Dù sao thì cậu sớm muộn vẫn phải đi. Năm nay, sang năm, hay là năm sau, có khác sao?”

“Nhưng mà...!”

Hắn cắt lời Châu Tử Bùi, “Ba cậu là vì tốt cho cậu... Đừng phụ lòng ông.” Vừa dứt lời, chợt cảm thấy trong lòng có cái gì đó, hình như là vỡ rồi.

Châu Tử Bùi, mình đã nghiêm túc suy nghĩ rồi. Bản thân mình quả thật không có thân phận, cũng không có bất kì lập trường nào để yêu cầu cậu đừng đi Paris. Cậu dù sao sinh ra ở nơi ấy, nơi ấy lại là nơi cậu lớn lên. Ở lại mảnh đất không phải sinh cậu dưỡng cậu này, có lẽ căn bản không có ý nghĩa. Mà cậu cũng có nghĩa vụ hoàn thành giấc mơ mà cha mẹ đã gửi gắm trên người cậu.

Châu Tử Bùi trầm mặc một lúc lâu, sau đó mở miệng: “Cậu không hi vọng mình ở lại ư?” Ngay cả một câu giữ lại cậu cũng không có sao, vậy từ đó đến nay chúng ta đã bên nhau lâu như vậy, lại tính cái gì.

“Cậu có quyền lựa chọn cuộc sống của chính cậu.” Câu trả lời tảng lờ đáng tránh né câu hỏi như khăn cầu của chàng trai.

Châu Tử Bùi, cậu đừng như vậy, đừng nhìn mình như vậy. Mình chịu không nổi.

Thật giống như có vật gì đó đang mãnh liệt gõ lên trái tim, cơ hồ sắp không cách nào chịu đựng.

Xuất ngoại lưu học. Là một chuyện bình thường hết sức. Chuyện đó có sao đâu...? Hấn không có gì, ghé gớm lắm đâu.

Nghĩ nghĩ vậy mà lại bắt đầu cảm thấy cay đắng. Nếu như là vấn đề có thể ngồi xuống nói chuyện thì có thể giải quyết được, hấn cũng đã không xem như là vấn đề nữa rồi? Cứ thế mà lần này là bất lực.

Hấn đứng dậy rồi đi. Bước chân bước rất lớn rất nhanh. Rõ ràng đã là cuối mùa thu, thế mà vẫn cảm thấy từng cơn từng cơn bức bối đến mức hít thở không thông.

Phía sau vọng đến tiếng hét của Châu Tử Bùi: “Cuộc sống mà mình mong muốn chính là ở bên cậu đó!” Khản đặc, mang theo tiếng khóc khàn khàn.

Mọi chuyện đến quá nhanh, khiến người ta trở tay không kịp.

Hấn không có ngoảnh đầu.

Trong lòng tràn ngập chua xót, lại thốt không nên lời nào. Một đời một kiếp là ai nói.

31. Chương 30: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chưa Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 2

Nếu có một ngày không thấy được cậu nữa, tôi chúc cậu sớm an, ngộ an, văn an.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Vài tuần đó, thời gian trôi qua đầy ảm đạm.

Ở trường, Thịnh Minh bận rộn học hành. Ở nhà, lại vội vàng viết bài ứng phó việc hối giao bài. Vài lần, Châu Tử Bùi yên lặng ngồi xuống bên cạnh hắn, định bụng mở miệng trò chuyện với hắn một cách nghiêm túc, rồi lại chẳng biết phải nói gì.

“Không sao cả, thời gian phải đi nếu như đã định rồi, nói trước cho mình biết là được.”

Trước ít lâu nói cho mình biết, để mình có chuẩn bị. Đừng hễ nói đi là đi, càng đừng không từ mà biệt. Mình chỉ có yêu cầu này.

Trong lòng đắng ngắt, nhưng hắn lại vẫn cười với Châu Tử Bùi. Dường như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Hắn từng cúp tiết buổi tối, một mình ngồi tròn bốn tiếng đồng hồ trong cửa hàng tiện lợi dưới lầu ký túc xá, vài đồng tiền lẻ duy nhất trên người chỉ đủ mua hai lon Heineken lạnh. Là loại bia mà Châu Tử Bùi thích nhất.

Trên mấy chỗ ngồi ít ỏi trong cửa hàng, có người ngồi ăn oden, có người ngồi lật xem tạp chí. Chỉ còn một chỗ trống. Hắn đi qua, đặt hai lon Heineken lên bàn, ngồi xuống.

Mấy ngày nay ngủ không đủ giấc, lon Heineken thứ hai còn chưa uống được một nửa, đã cảm thấy mệt. Thế là úp sấp ở trên bàn mơ màng màng ngủ. Còn chưa ngủ được, thế mà có nước mắt ứa ra đây. Hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô lắm, hoang mang rối loạn lau khôé mắt, tiếp tục ngủ.

Lúc tỉnh lại nhìn xem màn hình điện thoại di động, tám giờ.

Sau khi giải quyết xong lon Heineken thứ hai, lại ngã vào trên bàn. Chẳng biết làm gì đành mở tin nhắn trong điện thoại di động ra xem. Hơn bảy trăm cái tin nhắn, thế mà người gửi tên Vincent nọ có thể chiếm đi hơn một nửa. Lúc này điện thoại bắt đầu rung lên, nhìn xem tên người gọi đến: Vincent. Hắn vùi đầu vào trong cánh tay, điện thoại nằm trên bàn cứ thế rung liên tục, rồi cũng dừng lại.

Không bao lâu, tin nhắn tới, hỏi: “Cậu ở đâu?”

Thấy hắn không trả lời, tin nhắn bên kia lại tới, “Mình ở dưới lầu phòng cậu. Cậu ở đâu, mình qua tìm cậu.”

Hắn lúc mơ lúc tỉnh, nhớ chẳng rõ bên kia gửi đến mấy cái tin nhắn, gọi đến bao nhiêu cuộc điện thoại.

Sau đó, điện thoại của Thẩm Dao lại tới. Thịnh Minh biết, vẫn cứ không nghe.

Cuối cùng Châu Tử Bùi không còn cách nào, lại gửi đến một tin nhắn, “Cậu về đi. Mình chỉ nhìn cậu một cái rồi thôi.”

Đầu gối, có lẽ, gần đây hẳn là cậu không muốn nhìn thấy mình. Nhưng mà, cho mình nhìn thấy cậu một lần là được. Gặp cậu rồi mình đi ngay.

Thịnh Minh ngồi dậy, bất chợt nghĩ hai ngày nay khí trời chuyển lạnh, nghĩ cậu ấy cứ dợm mãi sợ là bị lạnh mất, thế là một lòng nghĩ cần phải về.

Đi tới dưới lầu, quả nhiên chàng trai đã ở đó. Ngồi một mình trên ghế đá dưới sân, dáng vẻ trong đêm tối trông rất cô đơn.

Châu Tử Bùi thấy Thịnh Minh về, vội vã chạy đến, hỏi, “Lạnh không lạnh?”

Cậu lạnh không lạnh. Thịnh Minh cũng vừa định mở miệng hỏi. Nghe Châu Tử Bùi cũng hỏi như thế, lòng lập tức mềm xuống, “Sao cậu không đi vào dợm?”

Đôi mắt Châu Tử Bùi hơi đỏ, biểu tình cũng quẫn bách, trông có phần chật vật, nói “... Mình đi về đây.”

Thịnh Minh vừa định đưa tay kéo, Châu Tử Bùi đã xoay người đi.

Nhìn bóng lưng chàng trai đi về, đột nhiên không kìm chế được nữa. Nhiều ngày như vậy đến nay, cho rằng không chế được tâm tình rồi, vậy mà lại dễ nát đắm chìm hết cả.

Nghĩ tới Châu Tử Bùi sớm muộn phải đi, khi ra đi cũng sẽ là bóng lưng như vậy, trái tim chợt đau đớn vô cùng.

Hắn bước không ra bước chân, dường nhìn thẳng tắp dán vào vào bóng lưng Châu Tử Bùi đi khỏi, mãi cho đến khi nhìn không thấy nữa.

Dường như, có một chút bất lực, cũng có một chút buồn bã.

Hắn ngồi xổm xuống, khóc nức. Tựa như một con đà điểu, đầu vùi thật sâu. Thế này, chắc sẽ không có người nhìn thấy đâu.

Sau khi về phòng, lại nhận được một cuộc điện thoại hồi bài của biên tập viên.

Hắn đang viết bài chuyên trang cho một tờ tạp chí nguyệt san.

Đêm đó, hắn một mạch viết đến hừng đông.

Một viết chính là chín nghìn chữ, độ dài nhiều gấp đôi so với dự tính, tựa đề là “Ngủ ngon, Paris”.

Bài viết gửi qua lại bị trả về, muốn hấn rút gọn đi một chút. Thịnh Minh không còn cách nào, đành phải chỉnh sửa. Nhưng nếu có thể, hấn muốn dùng tên này viết một câu chuyện dài.

“Nơi ấy là nhà hấn, hấn chung quy phải trở về. Hấn có thể trở lại thành phố ấy, chạy trên con đường đã đi qua lúc bé, đi trên quảng trường bay lên vài chú chim bồ câu, nghe ca sĩ hát rong diễn tấu đàn hạc hay hát một bài dân ca trong con hẻm, hoặc là đứng giữa đại lộ Champs Elysees chụp ảnh.

Thế nhưng, tôi phải làm sao đây.

Có lẽ tôi có thể sưu tầm một chút thông tin về thành phố ấy từ các loại sách vở, giả tưởng hấn từng mỗi một tản bộ trên một con phố nào đó hoặc có thể tưởng tượng hấn ném một đồng tiền xu cầu nguyện vào đài phun nước ở quảng trường trung tâm...

Chuyện cho tới bây giờ, tôi lại thực sự cảm thấy có phần căm ghét sự chất phác của chính mình.

Những chuyện không nói ra thì không cách nào nhấn nhủ ấy, vì cái gì nhất định không thể nói ra?

Nếu có một ngày không thấy được cậu nữa, mình chúc cậu mỗi ngày sớm an, ngủ an, vãn an.

Ngủ ngon, cậu. Ngủ ngon, Paris.”

32. Chương 31: Thì Ra Khi Thực Sự Nặng Lòng Với Một Người Rồi, Nội Tâm Chưa Xót, Cái Gì Cũng Nói Không Nên Lời. 3

Ngày ấy hấn bị bệnh. Nằm ở trên giường, nắm tay tôi. Nhìn tôi cả buổi, chỉ thấp giọng gọi tên tôi một tiếng, viền mắt ươn ướt. Tôi cho rằng là vì đau bệnh, nên người mới trở nên yếu đuối. Nhưng mà sự thực thì, hấn vẫn luôn là yếu đuối. Giống như tôi sợ hãi chia lìa, hấn cũng sợ.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Trước đây họ chưa từng khắc khẩu bao giờ, lần duy nhất là bởi vì việc lần đó.

Hai người đều thiếu sự nhẫn nại. Châu Tử Bùi bởi vì khổ não, bị kẹt giữa hai đầu khó xử. Lúc bất lực nhất không kìm được cao giọng nói chuyện, Thịnh Minh cũng mặc kệ sự bực bội của mình, lãnh đạm đối mặt. Một lời không hợp, thế là tranh luận.

Ngày ấy sau khi khắc khẩu, Thịnh Minh ngồi một mình trong phòng không bật đèn, nghĩ, phiền não trong mấy ngày nay đều là bởi vì chuyện không thể tránh được mà sinh, có nước mắt, cũng là bởi vì chuyện không thể tránh được mà rơi. Nếu như cả hai đều đã không còn cách nào, Châu Tử Bùi, không bằng chúng

ta tản thôi.

Nghĩ nghĩ, bèn đánh một cuộc điện thoại cho Châu Tử Bùi.

Đợi rất lâu, không ai nghe.

Thịnh Minh run run, đợi một hồi, lại vội vã cúp ngang điện thoại — nếu cậu ấy thực sự nghe máy, sợ rằng lời đến bên mép rồi, lại không biết mở miệng làm sao.

Sáng sớm hôm sau, trần trọc trên giường, cảm thấy ngủ không được nữa. Mở điện thoại di động đã đóng một đêm ra, thời gian trên màn hình hiển thị sáu giờ, thế là dậy.

Điện thoại rung mạnh lên, toàn bộ tin nhắn của một đêm bật ra.

Hôm qua làm không đúng, không nên to tiếng với cậu. Là mình tính tình không tốt. Đầu gối, xin lỗi.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 00: 54: 49 2002-9-23

Sau này sẽ không thể nữa, thật mà. Muốn gặp cậu, vô cùng muốn nhìn thấy cậu.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 01: 02: 30 2002-9-23

Đầu gối, đầu gối.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 01: 33: 56 2002-9-23

Vì sao không thể ở bên nhau?

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 02: 14: 10 2002-9-23

Hình như là dị ứng rồi, khó chịu kinh khủng, cả người đều đau, xem ra là báo ứng rồi.

Cậu tha thứ một lần này thôi được hay không? Mình chậm chậm sửa.

Người gửi: Vincent

Ngày nhận: 04: 17: 29 2002-9-23

“Đầu gối, đầu gối. Vì sao không thể ở bên nhau? ... Tha thứ một lần này thôi được hay không, mình chậm chậm sửa.”

Trên mặt Thịnh Minh không có biểu tình gì đọc một tin nhắn gửi đến lúc rạng sáng, cổ họng thế mà nghẹn tắc lại.

Càng đến phía sau, càng là nói năng lộn xộn.

Lúc hắn cầm bàn chải đứng trong phòng vệ sinh đánh răng mới nhớ, sáng nay không có tiết.

Dùng sức rửa mặt bằng nước lạnh hai lần, đến mức khóe mắt còn cảm thấy đau, nhưng có vẻ tỉnh táo được chút chút.

Lúc trở lại phòng ngủ, thấy trên màn hình điện thoại hiển thị một cuộc điện thoại chưa nghe. Là Bành Tĩnh Vũ, mới vài phút trước.

Thịnh Minh đặt cái ly xuống, gọi lại. Không đợi bao lâu, đầu bên kia đã tiếp.

“Thịnh Minh sáng nay cậu có tiết không, tên Châu Tử Bùi này sắp không được rồi, cậu qua nhìn xem nó đi.” Đầu bên kia nói chuyện khá nhanh. Thịnh Minh thoáng ngơ ngốc, nhưng nghĩ đến tin nhắn nhận được sáng sớm, lại không ngừng nghĩ theo chiều hướng xấu: “Sắp không được?... Cái gì sắp không được!? Các cậu ở đâu?”

Đầu bên kia báo một địa chỉ, là một quán KTV.

Thịnh Minh hơi bình tâm xuống, “Tôi qua ngay.”

Lúc hắn đến, mấy nam sinh nữ sinh đi chung nhóm cũng vừa mới tỉnh không bao lâu đang dựa vào cái ghế dài trong phòng. Có lẽ là buổi sáng còn có tiết, vội vội vàng vàng sửa soạn để đi về.

Trong hai cái gạt tàn thủy tinh trên bàn vậy mà chất đầy tàn thuốc, chai rượu rỗng cũng ngã khắp bàn.

Không thấy Châu Tử Bùi trong đám người, hắn có chút sốt ruột, “Châu Tử Bùi đâu?”

Một nam sinh đánh cái ngáp đi ra ngoài, “Chắc đi WC rồi.”

Xoay người thì thấy Bành Tĩnh Vũ dìu Châu Tử Bùi đi vào.

Thịnh Minh đi tới, cùng đỡ Châu Tử Bùi ngồi lên sofa.

“Bành Tĩnh Vũ, đi trước nha.” Nam sinh nọ hướng vào trong vẫy vẫy tay, chào rồi, liền топ năm топ ba giải tán.

Thấy người tản cả rồi, Bành Tĩnh Vũ mới nói: “Hôm qua bọn họ nói muốn đi ra chơi, gọi tôi với Tử Bùi, tôi thấy nó hai ngày nay tâm tình không tốt, còn tưởng rằng nó sẽ không đến...”

Người đang dựa vào sofa nhìn như có chút đau đớn, mi mắt xoắn lại.

Thấy Thịnh Minh đến, vậy mà vẫn có thể nhận ra. Nhìn thấy hắn rồi thì cứ hướng qua phía bên cạnh nấp, nỉ non bảo hắn không nên qua đây.

“Nó uống nhiều, cứ nôn suốt. Nói dẫn nó về cũng không chịu nghe... Với cả, bọn tôi không biết nó dị ứng xoài, kem xoài nó ăn nhiều lắm... Xem ra bây giờ có dấu hiệu phát bệnh rồi. Hay là đưa đi bệnh viện xem sao nhé?”

Hắn kẻ sát đến nhìn kỹ chàng trai, khuôn mặt hồng hồng, hơi phù, cũng không biết là do cồn hay do dị ứng.

Nhưng cảm và cổ lại xuất hiện đốm đỏ nhạt nhạt, cũng có nốt mẩn.

Lập tức đưa đi bệnh viện. Tiêm chút Clorpheniramin kháng dị ứng, lại bởi vì bị kiểm tra ra dạ dày chức năng không tốt, cho chút thuốc dạ dày mạn tính, bác sĩ căn dặn, không được để bệnh nhân tùy tiện uống rượu nữa.

Loay hoay nguyên một buổi sáng.

Thấy Châu Tử Bùi dị ứng nặng quá, thôi cũng không về trường học nữa.

Trên đường đi taxi về, Bành Tĩnh Vũ buồn phiền nói: “Không phải tôi lắm chuyện... Từ khi biết nó đến giờ, quả thật chưa từng thấy nó như vậy... Hai người trở về nói chuyện đằng hoàng đi.”

Thịnh Minh nhìn Châu Tử Bùi đang ngã vào vai mình, nói cảm ơn Bành Tĩnh Vũ.

Tiết buổi chiều đành phải nghỉ thôi. Trở về cho Châu Tử Bùi uống thuốc, rửa mặt xong, hẩn ngủ.

Thịnh Minh ở nhà cùng hẩn nguyên buổi chiều.

Châu Tử Bùi vừa tỉnh lại, câu đầu tiên của Thịnh Minh chính là thấp giọng quát anh chàng: “Cậu như vậy là sao? Còn muốn sống nữa không!?” Câu trách cứ, cũng không mất ngữ điệu điềm đạm.

Châu Tử Bùi nghiêng đầu, nằm trên giường nhìn Thịnh Minh ngồi ở bên giường.

Bởi vì mệt mỏi, trên mặt chàng trai cơ hồ nhìn không ra biểu tình gì.

Chàng trai vươn tay ra khỏi chăn, nắm chặt lấy tay Thịnh Minh. Một lúc lâu, chỉ gọi hẩn một tiếng, “Đầu gối.” Viên mắt hơi ươn ướt. Thì ra, cậu vẫn là tốt với mình.

Thịnh Minh thấy vậy, có điểm xúc động. Chỉnh chỉnh lại vài lọn tóc nâu mềm mại trên trán chàng trai, lại cúi người xuống hôn trán hẩn, nhẹ giọng nói, “Không sao đâu.”

33. Chương 32: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Này Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th

Say qua mới biết rượu nồng, yêu qua mới biết tình nặng.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Lúc cha hạ tối hậu thư cho Châu Tử Bùi trong điện thoại, Thịnh Minh ở ngay bên cạnh hẩn.

Sau đó, Châu Tử Bùi bắt đầu nói tiếng Pháp, có lẽ là vì đầu điện thoại bên kia đổi thành mẹ.

Hai lần gặp mẹ chàng trai, đều cảm thấy người phụ nữ ấy dịu dàng hiền hoà, thấu hiểu tình lý. Phỏng chừng là đang nói vài lời khuyên giải an ủi, Châu Tử Bùi chỉ là cúi đầu đáp lại bà.

Thịnh Minh thì làm bộ ngồi trước bàn an tâm đọc thơ.

Nhưng hẩn lắng nghe tất cả động tĩnh. Có thể loáng thoáng nghe hiểu cuối cùng Châu Tử Bùi hỏi thăm sức khỏe mẹ bằng tiếng Pháp, muốn bà chăm sóc tốt cho bản thân. Sau đó, Châu Tử Bùi cúp điện thoại. Thịnh Minh lật sách qua một tờ, nghe bước chân Châu Tử Bùi dần dần đi tới gần.

“Mình...”

Châu Tử Bùi mở miệng rồi, lại ngừng. Thịnh Minh không có ngoảnh đầu, chỉ đợi hắn.

“Học xong năm ba, thì đi. Sau khi hoàn thành khóa học bên kia, sẽ về. Đại khái, cần ba năm.” Lúc chàng trai nói những lời này, ngữ điệu không có một chút thăng trầm, dường như chỉ là đang tuyên bố một tin tức thường tình mà thôi.

Nói xong, Châu Tử Bùi đi đến, ôm lấy Thịnh Minh từ phía sau.

Ôm ấp này, quen thuộc đến vậy. Thịnh Minh nhắm mắt.

Châu Tử Bùi cái gì cũng không nói, chỉ nghiêng đầu hôn vào má hắn.

Chàng trai ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng đọc thơ, là thơ ca của Hồ Thích mà hắn đang cầm trong tay.

Người phía sau chậm rãi đọc, “Đều là tình cảm bình thường, đều là ngôn ngữ bình thường. Ngẫu nhiên gặp một thi nhân, biến ảo ra bao nhiêu câu thơ mới lạ. Say qua mới biết rượu nồng, yêu qua mới biết tình nặng...”

Hắn chưa bao giờ biết Châu Tử Bùi đọc thơ lên cũng sẽ dễ nghe như vậy, hắn vội vàng úp sách lên bàn.

“Không nghe nữa à?”

Thịnh Minh trầm mặc một hồi, lắc đầu. Hắn đứng dậy đi rót một ly nước, nghe thấy Châu Tử Bùi khen bài thơ kia viết không tệ.

Không phải mình không muốn nghe cậu vì mình đọc thơ, chỉ là bài thơ này hai câu sau có chút bất lực, cũng có chút bi thương:

Say qua mới biết rượu nồng, yêu qua mới biết tình nặng. Em không thể làm thơ của tôi, chính như tôi không thể làm mộng của em.

Chúng ta còn có thời gian hơn một năm, để có thể ở bên nhau.

Nhưng bắt buộc dĩ chính là, cho đến một khắc cậu ra đi đó, thời gian chúng ta ở bên nhau còn chưa dài bằng thời gian cậu phải đi.

Bởi vì biết rõ phải chia lìa, cho nên càng trân quý thời gian trước mắt hơn nữa. Dường như nhiều thêm

một ngày, chính là lợi nhuận.

Chuyện về Paris, hai người làm thính không đề cập tới, nhưng trong lòng lại hiểu rõ ràng.

Tháng Mười, là sinh nhật Thịnh Minh.

Đã nhận được lời chúc của rất nhiều người, nhưng trong mùa thu ấy, quà tặng lớn nhất là hai tấm vé concert, đến từ Châu Tử Bùi.

Island in solitude tour, trạm cuối cùng tuần diễn live toàn quốc của Đảo.

Tuy nói là hai tấm vé khán đài, vị trí cũng chẳng thấy có bao nhiêu gần. Nhưng mà có thể đặt được đã là may lắm rồi.

“Cậu làm sao có được vậy?”

Châu Tử Bùi cười một cách thần bí, dương dương đắc ý, “Nếu trước thời gian một tháng cũng không được, vậy thì trước hai tháng thôi.”

... Không ngờ chàng ta đã bắt đầu lên kế hoạch từ mùa hè.

Ngày biểu diễn, thời tiết cũng không tốt, buổi chiều bắt đầu đổ mưa.

Năm giờ đến sân vận động lớn nhất thành phố S này, fan đã chật ních, nhao nhao chen chúc dưới mái hiên trước cửa.

Phía trên cửa chính sân vận động, treo tấm áp-phích khổ lớn, rất có khí thế.

Mưa tích táp rơi cả một buổi chiều, đến sáu giờ vậy mà lại ngừng một cách thần kỳ.

Bảy giờ, chính thức cho fan vào hội trường.

“Khu đông... khu đông...” Thịnh Minh cầm cuốn vé, vừa nói thầm vừa tìm kiếm lối vào khu đông, “Khu đông là chỗ nào ta?”

Châu Tử Bùi dắt hắn đi lên phía trước một mạch, “Chỗ này nè, đồ ngốc.”

Tìm được chỗ rồi ngồi xuống. Vị trí đối diện sân khấu khá tốt, tuy rằng khoảng cách đến sân khấu hơi xa.

“Không sao, mình có mang kính viễn vọng nè.” Châu Tử Bùi còn thật sự lấy ra một cái kính viễn vọng từ trong ba lô.

“Thật là, có màn hình lớn mà.”

“A, vậy à...” Châu Tử Bùi ngạc nhiên, ngoan ngoãn nhét kính viễn vọng vào lại trong túi, giả vờ đáng thương nói, “Uổng công mình đặc biệt chuẩn bị...”

Khó có dịp thấy anh chàng với một bộ ngơ ngác thế này, Thịnh Minh có chút buồn cười, thấy một vị trí bên cạnh còn trống, bèn tiện tay đặt túi lên đó.

Không đến nửa giờ, nguyên cái câu lạc bộ thể thao cơ hồ đã ngồi đầy toàn bộ.

Bảy giờ rưỡi, khi tất cả đèn đóm tối xuống hết, toàn thể phát ra tiếng hét chói tai chưa từng thấy. Toàn bộ fan hâm mộ đều nhao nhao đứng dậy. Trong bóng tối, có thể thấy trên sân khấu xa xa, bốn người lần lượt lên đài.

Âm nhạc của bài hát đầu tiên vang lên, là “Tuyết mùa hè”.

Có lẽ là vì ở thành phố S, hơn nữa lại là trạm cuối cùng, cho nên bầu không khí rất là sôi nổi.

Một bài hát kết thúc, MC là A Tề. Thấy dưới sân khấu có rất nhiều fan nhuộm tóc màu xám bạc, A Tề nghịch ngợm nói rằng, “Cha, thật nhiều Tiểu Quang nè.”

“Xin lỗi, túi của bạn có thể cầm lên không? Chỗ này là của tôi.” Trên đài A Tề còn đang MC, Thịnh Minh chợt nghe thấy ở bên cạnh có một giọng nói trầm thấp nói với hắn như vậy.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhờ vào ánh đèn yếu ớt trên khán đài, nhìn thấy một anh chàng đội mũ lưỡi trai.

“Thật ngại quá.” Hắn cầm túi về, trả lại ghế trống cho chàng trai nọ.

“Cảm ơn.” Chàng trai cảm ơn, hơi thở nồng nặc một mùi thuốc lá.

Thịnh Minh liếc mắt nhìn hắn: hắn cố ý ép lưỡi trai xuống thật thấp, vóc dáng rất cao, vận T-shirt với quần jean đơn giản thoải mái. Không chỉ vậy, dưới mép mũ còn lộ ra vài sợi tóc ngắn màu trắng bạc. Dưới ánh sáng mờ mờ, đường nét khuôn mặt hắn cũng không mấy góc cạnh. Hắn rất chăm chú, nhìn chằm chằm sân khấu biểu diễn.

Thịnh Minh ngẩn người, tiếp đó lại nghe thấy trên đài vang lên bài hát thứ hai.

Cả buổi biểu diễn, từ ca khúc mới nhất cho đến bài cũ nghe nhiều thành thuộc, hơn hai mươi bài, từng bài một cất lên.

Có vài fan nghe đến cuối cùng mi mắt chợt ướt.

Đến cuối buổi khi nghe tất cả cùng nhau hát chung bài “To my last lover”, bình tĩnh như Thịnh Minh cũng nén không được xúc động.

Kết thúc buổi diễn mới phát hiện chàng trai đội mũ lưỡi trai bên cạnh đã mất tăm không thấy nữa.

Đi ra hội trường, Thịnh Minh nói băng quơ, “Mình nhìn thấy Cố An Khang.”

Châu Tử Bùi không hiểu: “Gì cơ?”

Thịnh Minh cười lắc lắc đầu, “Không có gì.”

Cố An Khang ư, chính là nhà tạo mẫu tóc người Hoa đang đổ một góc trời lúc bấy giờ, cũng chính là người yêu của hát chính Lục Tự Quang.

—

Mọi người nếu muốn tìm hiểu câu chuyện của 2 người này có thể đọc Thiều quang đảo tự (đây chính là link down CCP đó), phong cách viết khá tương đồng G9 Paris, thể loại: hiện đại, cà lơ phất phơ si tình công, yêu đơn phương tình cũ cự nự thụ, nhà tạo mẫu tóc x dần nhạc chủ xướng, tổng thể ảm áp.

Nhưng có điều, Cận Sắc đại nhân... lúc này chuyện của Tiểu Quang và An Khang chưa có bại lộ trước báo giới, thì làm sao Thịnh Minh biết và nhận ra Cố An Khang (trong màn đêm mờ tối)... Chả lẽ nói, Minh Minh rất để ý các nhà tạo mẫu tóc ư?

34. Chương 33: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Này Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th

Khi đó, luôn nảy sinh những ý tưởng kỳ quặc, muốn cùng hấn đến vùng núi rừng trải qua những ngày nghèo khó. Nhưng sau đó mới ý thức được, người cũng chính là ràng buộc rất nhiều, cho nên những lúc muốn ra đi mới thoát thân không được. Non xanh nước biếc, mặc dù có gần, cũng không phải nghĩ muốn đi thì có thể đi được.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Sau khi nhận được giáo huấn từ lần đi bệnh viện ấy, Thịnh Minh không dám mặc kệ Châu Tử Bùi uống rượu lung tung nữa, cũng căn dặn anh chàng rằng quả xoài là trăm triệu lần không được đụng tới.

Dạ dày không tốt, dị ứng xoài, những cái đó tự hắn biết rõ. Hỏi lý do, Châu Tử Bùi bắt đầu dĩ cười cười, “Lúc đó nghĩ không thông, bản thân vốn đã là không muốn xuất ngoại rồi, cộng thêm cậu nữa. Uống chút rượu, một lòng nghĩ đập bình đập cho vỡ, chết đi cho gọn.”

Giờ thì... đại khái xem như là suy nghĩ cẩn thận rồi. Có một ngày là một ngày, muốn cùng cậu vui vẻ bên nhau qua ngày.

Sau đó lại có một lần, Châu Tử Bùi hoạt động trong khoa, bị chuốc cho không ít, may mắn coi như tỉnh táo. Không dám nói thật với Thịnh Minh. Thịnh Minh hỏi, chỉ đáp uống hai lon. Ngờ đâu cách ngày hắn hỏi nam sinh cùng đi, lập tức vạch trần lời nói dối.

“Cậu qua đây.”

Châu Tử Bùi nghe vậy, đành phải ngoan ngoãn đi qua, làm bộ cười mỉm chi, “Sao vậy?”

“Cậu nói hôm qua cậu uống bao nhiêu?”

“Hai lon a.”

“Hai lon?”

“A... Đúng vậy, hai lon...”

“...” Thịnh Minh không nói lời nào, chỉ nhìn anh chàng, nhìn đến mức bụng dạ Châu Tử Bùi phát hoảng.

“Ba, ba lon...”

“Mình thấy cậu ba lon cũng chưa ngừng đâu.”

Quả thực không chỉ ba lon... Châu Tử Bùi nhỏ giọng nói thầm trong bụng.

“Bọn họ chuốc mình mà, đã giao oản tù tì thua đều phải uống, mình đâu thể chơi xấu chứ...” Lời càng nói càng nhỏ giọng, bộ dạng tội nghiệp. Nhưng lòng hắn hiểu rõ, người kia cũng là vì tốt cho hắn.

“Mình nói cậu đó, bác sĩ đã dặn rồi, không thể uống nhiều. Cậu phải chờ tới lúc dạ dày thủng rồi mới vừa ý sao? Cậu ngoan ngoãn nghe mình một lần này, trông chừng thân thể của bản thân một cái được hay

không, cho mình an cái tâm này.” Minh thật sự sợ cậu xảy ra chuyện gì. Mai này cậu xa tận Paris, mình muốn hao cái tâm này, cũng hữu tâm vô lực thôi.

“Ừn, ừn.” Đầu gật còn nhanh hơn là cái gì, anh chàng cười: “Cằm rằm xong rồi?”

Thịnh Minh ngược lại vẫn một bộ nghiêm túc: “Mình không phải cằm rằm cậu!”

“Mình biết mình biết, ” Châu Tử Bùi cười tủm tỉm, lúm đồng tiền mờ mờ lộ ra, vươn tay ra xoa tóc trên đầu hấn, “Tuân mệnh!”

Thịnh Minh liếc mắt nhìn anh chàng, không nói gì nữa.

Châu Tử Bùi ngồi một bên nhìn hấn.

Hấn lặng im ngồi trong ánh nắng, mái tóc ngắn màu đen giản đơn gọn gàng. Thường mặc T-shirt hoặc sơmi sạch sẽ. Đôi mắt dưới chiếc kính đen luôn giống như thủy tinh nơi đáy biển, thâm trầm u buồn, mang theo chút hơi thở của thi nhân. Hoặc là nói, bản thân hấn chính là một thi nhân. Hấn viết thơ viết câu viết đoạn, thanh tao bay bổng.

Châu Tử Bùi từng nghĩ bao lần rằng: Thiên phú và khí chất thế này khiến cho cậu bất đồng với phần lớn những người khác, đó cũng là lí do đã hấp dẫn mình từ ánh nhìn đầu tiên. Nhưng mà mình càng thích đáng vẻ khi cậu cười lên, ngây thơ tinh thuần. Trên đời này quả thực tìm không ra Thịnh Minh thứ hai như vậy.

Thực ra, cậu cầu nhàu nhăm nhằng nhiều một chút cũng tốt. Bởi vì mình hiểu, đó là cậu đang đối tốt với mình.

Mỗi ngày cậu cằm rằm một câu, một năm sau thì được 365 câu. Năm đầu tiên mình đi Paris, mỗi ngày hỏi tương một câu, thì có thể sống qua được.

Nghĩ tới đây, Châu Tử Bùi không khỏi mỉm cười, bản thân hình như cũng bắt đầu trở nên yếu đuối rồi.

Họ không hao tâm tổn trí định ra kế hoạch, nhưng lại đạt thành nhận thức chung trong hiểu ngầm rằng — nhân lúc thời gian giờ đây hãy còn, đặt những chuyện đã hay chưa làm sang một bên, để có nhiều một chút, càng nhiều một chút ký ức, để tương lai dựa vào đó mà sinh tồn.

Điều này nghe thì thật ngốc, nhưng loại tâm tình ấy đôi bên lại nôn nóng.

Hấn đã cùng hấn thức đêm xem đá bóng, nghiêm túc nghe hấn giải thích những thường thức trong bóng đá hấn đã cùng hấn tỉnh mơ thức dậy, chỉ để chụp lại một tấm ảnh mặt trời mọc. Họ đã cùng nhau xem điện ảnh họ đã cùng nhau mua đồ ăn nấu cơm đã cùng nhau ngồi trên xe buýt đi khắp nơi vô mục đích dạo quanh nguyên cái thành phố.

Vào một ngày cuối tuần, khi họ cùng nhau ăn bữa tối, Châu Tử Bùi nói đến chuyện tàu lượn siêu tốc mà hai người vừa mới cùng nhau chơi.

Kể rằng từng xem qua một bộ phim kinh dị, bởi vì có trục trặc mà không ai biết, khi tàu lượn siêu tốc chạy bứt lên tới điểm cao nhất rồi đổi chiều, dây cáp bị kẹt. Toàn thể khách chơi rơi xuống từ trên cao, tử trạng vô cùng thê thảm.

Thịnh Minh buông xuống đôi đũa trong tay, rút khăn giấy lau lau miệng, thản nhiên nói, “Ngày đó mình bỗng dừng nghĩ, nếu như hai người đều đau khổ, không bằng cùng chết cho xong. Tựa như bộ phim chúng ta xem hồi đó, ‘Đã hẹn nhau năm hai mươi chín tuổi cùng đến Bắc Âu chết.’” Thấy Châu Tử Bùi thoáng ngây người, lại cười giải thích, “Cậu đừng căng thẳng, mình chỉ là đọc được trên sách, Tam Mao cũng từng nói với Jose như vậy mà thôi.”

Châu Tử Bùi nghe vậy, thật sự nghiêm túc đáp lời hần: “Hai kẻ thù không đội trời chung cũng có thể cùng đi chết, có thể cùng nhau sống mới là đại hạnh phúc. Nên cùng nhau làm càng nhiều chuyện có ý nghĩa mới đúng, phải chứ?”

Vốn chỉ là thuận miệng nói đến, không nghĩ tới Châu Tử Bùi vì điều đó mà lại trở nên nghiêm túc.

Hần đã không phải một đứa nhỏ nữa rồi, những lí lẽ này vẫn là hiểu được thanh thanh sở sở, minh minh bạch bạch.

---

thanh thanh sở sở, minh minh bạch bạch: hai cụm đều mang nghĩa là rõ ràng, vì mục đích muốn nhấn mạnh nên mới lặp lại như vậy

---

Tam Mao

Trong văn học Đài Loan đương đại, Tam Mao (San Mao, 1943-1991) cùng với Quỳnh Dao (Qiong Yao, sinh 1938) là cặp nữ nhà văn nổi tiếng nhất, có ảnh hưởng sâu rộng nhất trong giới độc giả trẻ không chỉ ở đảo quốc mà cả ở Trung Hoa lục địa. Bàn về “Sức mê hoặc vĩnh cửu của Đài Loan” (“Taiwan’s forever fascination”), Catherine từng nói: “Rất ít nhà văn Trung Quốc lục địa dám nhận rằng tác phẩm của họ có trong cặp sách của thế hệ trẻ nhưng một số nhà văn Đài Loan thì có thể nói như vậy. Quỳnh Dao, Tam Mao...đặc biệt cuốn hút thế hệ 6X-7X, tác phẩm của họ chia sẻ những niềm vui và nỗi khổ đau trong giai đoạn trưởng thành”.

Giữa Tam Mao và Jose (chồng bà) nảy sinh một đoạn ái tình dường như đồng thoại, để lại cho rất nhiều người vô hạn thương cảm chính là Jose.

Nếu như có ý muốn tìm hiểu về tác giả này, mọi người có thể đọc tham khảo bài viết ở link đã dẫn ở trên, nhưng mình muốn đính chính một điểm, không phải Tam Mao theo chồng đến sa mạc vì nghề nghiệp (Jose là thợ lặn), mà là Jose vì tình yêu với vợ đã theo Tam Mao đến sa mạc, thứ hai, Jose kém vợ đến 8 tuổi 6 tháng chứ không phải 6 tuổi.

Ngoài ra, lời khuyên chân thành, hãy đọc bài mình lấy trên wiki China này, mặc dù không dịch nổi nó (mất mớ) nhưng bản CCP (đã chỉnh sửa sơ sơ) cũng khá dễ hiểu, khuyến khích nhất là phần 3, đọc để thấy Jose là một giấc mơ như thế nào.

35. Chương 34: Nếu Như Cuối Cùng Mình Ở Đây, Vậy Mình Sẽ Ở Chỗ Này Chờ Cậu Về. Paris Có Thể Có Bao Xa, Cũng Chỉ Chờng Ấy Mà Th

Tôi khi ấy, là toàn tâm toàn ý muốn tiến bộ, muốn trở nên tốt hơn, vì lý tưởng vì tương lai, không chỉ là nói vài lời dễ nghe mà thôi.

Nghĩ rằng, chỉ cần là hữu tâm, nơi đâu cũng có thể gặp nhau.

Đến lúc đó, có lẽ tôi cũng có thể gửi bưu thiếp cho hấn, để hấn nhìn thấy bức tường Berlin, cổng Brandenburg, hoặc là lâu đài Neuschwanstein.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Sau khi đoán thiên “Ngủ ngon, Paris” đăng trên chuyên mục tạp chí, đã nổi danh một cách thần kỳ.

Thịnh Minh cũng đã nhận được email do độc giả gửi đến.

Trong đó một bức thư dài viết thế này:

“Sau khi đọc văn tự rồi rất cảm động, nó khiến tôi nghĩ đến người đã rời khỏi tôi hai năm trước, hấn xa tại La Mã.

Hai năm trước, giây phút sắp sửa chia tay, tôi và anh có tâm trạng tương tự nhau. Chỉ cảm thấy hấn một đi này, thì sẽ không trở về nữa.

Hấn trời sinh tính tình trầm mặc, nhưng lại lãng mạn. Chúng tôi từng có rất nhiều lần lữ hành. Lần cuối cùng, hấn đưa tôi đi Tây Tân Cổ Độ, nhìn con dốc năm mươi ba bậc của Trấn Giang. Hấn cũng giống như anh vậy, thích văn học. Ở chỗ bến đò, hấn nói, thời xưa Lý Bạch, Mạnh Hạo Nhiên đều ở chỗ này chờ thuyền đi qua. Hấn còn ngâm “Bạc thuyền Qua Châu” của Vương An Thạch khi từ Tây Tân Cổ Độ đi thuyền lên phía bắc đã làm: “Kính khẩu Qua Châu nhất thủy gian, Chung sơn chỉ cách kỉ trùng san. Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn, minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn?” Nhìn mặt trời lặn chậm rãi chìm

vào dòng sông, tôi vô cùng đau lòng.

...

Hắn đi được khoảng chừng một tháng, tôi nhận được bưu thiếp mà hắn gửi về. Đầu trường La Mã, đền Pantheon, quảng trường Tây Ban Nha, gần ngay trước mắt. Mặt trái của bưu thiếp, là vài dòng thăm hỏi, hắn dùng tiếng Ý nói yêu tôi. Có lúc cũng có thơ từ mà hắn mới viết.

...

Rốt cục tôi đã lại một lần nhận thức được ý nghĩa của chia xa. Nó không phải là cuộc đời này sẽ không gặp nhau nữa, mà là vì một cuộc tương phùng tốt hơn. Còn tình cảm giữa người với người, có một chút ước vọng như thế mới có thể có được sự mỹ mãn không theo lối mòn. Nếu như là thật tâm, vậy thì bất luận cách nhau bao nhiêu khoảng cách, đều có thể gặp nhau.

Chúc phúc anh.”

Bức thư ấy, Thịnh Minh đọc hai lần, lưu lại trong hộp thư.

Cuối tuần, hắn mở một tấm bản đồ thế giới thật to ở trên sàn nhà, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

Châu Tử Bùi không rõ nguyên do, bưng ly cà phê ngồi một bên, hỏi rằng: “Cậu đang làm gì đấy?”

Thịnh Minh nghiêm túc nghiên cứu, im thin thít. Qua không lâu, ngẩng đầu lên hỏi, “Từ đây bay đến Paris, cần bao nhiêu thời gian?”

“Mười hai tiếng đồng hồ là dư rồi.” Chàng trai không cần suy nghĩ.

“Vậy đến Frankfort thì sao?”

“Ừm, ” Châu Tử Bùi buông cái ly xuống bắt đầu suy tư, “Tính ra thì, chắc chừng mười một tiếng.”

“Vậy nếu như từ Frankfort đến Paris thì sao?”

“Chỗ đó à, chỗ đó thì rất gần, cũng có thể không ngồi máy bay. Bởi vì Pháp Đức là giáp giới mà, diện tích lãnh thổ lại nhỏ, cũng cỡ đi du lịch trong nước thôi.”

Thì ra gần như vậy. “Cũng không cần ngồi máy bay?”

“Đức Pháp có đường tàu cao tốc nối liền mà, ngồi cái đó thì có thể đến rất nhiều nơi luôn đó.”

“Thành phố lớn, đều có thể đến sao?” Paris thì sao, cũng đến được sao?

“Đó là đương nhiên a. Vì Frankfort cũng tương đương với đầu mối giao thông trọng điểm của Đức, tựa như Paris vậy, rất nhiều chuyến bay đều đáp ở bên. Từ chỗ đó xuất phát, đi đâu cũng đều rất thuận tiện. Sao rồi, thế nào đột nhiên lại bắt đầu nghiên cứu địa lý rồi?”

Thịnh Minh úp sấp lên tấm bản đồ to đùng, “Không có gì, chỉ tùy ý nhìn xem thôi.”

Hắn nhìn giáp giới hai nước Pháp Đức, đầu ngón tay rà dọc theo biên giới hai nước. Ừm... xem ra khoảng cách Stuttgart với Paris gần hơn chút, Freiburg cũng được, cơ hồ trực tiếp nằm ngay tại nơi giáp giới.

“Được rồi, không xem nữa.” Châu Tử Bùi đi qua, đứng đằng sau kéo Thịnh Minh dậy, “Mùa thu không thể nằm trên đất, nhanh, đứng dậy nào.”

“... Mình vẫn chưa xem xong mà.”

“Vậy ngồi trên sofa cũng có thể xem thôi.” Châu Tử Bùi lừa Thịnh Minh lên sofa, rồi lật bản đồ thế giới trải trên mặt đất lên, “Học kỳ này đang học địa lý nước Đức à, hay là tình hình tổng quát của Đức? Cần xem mấy cái này?”

“Có học chứ.” Thịnh Minh đón lấy bản đồ, tiếp tục nghiên cứu.

Khoa tiếng Đức triển khai chương trình xuất ngoại giao lưu và bảo lưu nhằm vào sinh viên năm ba năm tư, Thịnh Minh đã sớm nghe ngóng được.

Châu Tử Bùi, trong khoảng thời gian sắp tới, nếu mình được quyết định sẽ xa tận trùng dương, mình nhất định ngồi tàu siêu tốc đi Paris thăm cậu.

Nếu như mình ở Stuttgart, mình đi thăm cậu nếu như mình ở Frankfort, mình đi thăm cậu dù cho ở Berlin nơi phương bắc, ở Hamburg, mình cũng đi thăm cậu.

Nếu như cuối cùng, mình ở đây, vậy mình sẽ ở nơi đây chờ cậu về.

Cậu luôn nói mình giống như nước ngội, có đôi khi càng giống một khúc gỗ. Thực sự thì cũng chẳng phải là chất phác nhạt nhẽo cái gì cũng ko biết, trong lòng vẫn là hiểu được, chỉ là không nói ra mà thôi. Tương lai sẽ thế nào, chúng ta ai cũng không biết.

Nếu như hiện thực đã không cách nào thay đổi, vậy thì đành phải tiếp nhận nó.

Nơi có cậu, hoặc là nơi cách cậu gần nhất mà mình có thể đến được, mình đều muốn đi.

Dường như chỉ cần cậu ở đó, mùa xuân thì chưa bao giờ ra đi vậy.

—

Một số địa danh nổi tiếng

Tây Tân Cổ Độ (mở xem hình khu này đẹp lung linh, muốn đến quá, nguyên sơ luôn)

Điểm đến hấp dẫn vậy mà không có chút thông tin nào là sao... =.=

Tây Tân Cổ Độ ( )

Tây Tân Cổ Độ tọa lạc tại chân núi Vân Đài phía tây thành phố Trấn Giang, Trung Quốc. Là một khu phố cổ có nghìn năm lịch sử, khiến người ta phải ca ngợi tán dương. Toàn bộ chiều dài tuy dưới năm trăm mét, nhưng lại có con đường thanh thạch (đá đen) từ thời Đường Tống tới nay, tháp đá Nguyên Minh, lầu các thời văn Thanh, đều là những kiến trúc phong tình đặc biệt, vài thạch môn (cửa đá) cổ kính được xây cạnh con dốc, trên cửa có những lời đề tự của danh nhân các triều đại rõ ràng có thể thấy được, bên bờ nhỏ phía tây vẫn duy trì phong cách của Đường Tống, bước chậm trên con đường cổ kính này, tựa hồ là đang tản bộ trong một tòa bảo tàng lịch sử thiên nhiên, có thể lãnh hội phong cách và diện mạo của cổ thành, thương nghiệp phồn thịnh năm xưa.

Đáng quý chính là, tuy rằng Tây Tân Độ nằm ở khu thành cổ dân cư đông đúc của Trấn Giang, nhưng vì là chân núi Vân Đài, lại có núi Tượng (núi Voi) che khuất, giá trị khai phá kinh tế hiển nhiên không bằng những vùng đất bằng phẳng trống trải, thế là, may mắn tránh thoát quá trình cải tạo và kiến thiết thành cổ trong những năm gần đây. Một nơi có đầy đủ giá trị văn hóa và tham quan như vậy, cũng vẫn chưa bởi vì quá trình dạo chơi của du khách mà bị khai phá quá mức, thậm chí cả vé vào cửa cũng không có, người quản lý cũng ít thấy, hoàn toàn là trạng thái nguyên sinh.

Con dốc năm mươi ba bậc (ngũ thập tam pha)

(nguồn: baidu of China)

Bức Tường Berlin

Tên tiếng Đức: Berliner Mauer, từng được Chính phủ Cộng hòa Dân chủ Đức gọi là “Tường thành bảo vệ chống phát xít” và bị người dân Cộng Hoà Liên Bang Đức gọi là “Bức tường ô nhục” là một phần của biên giới nội địa nước Đức và đã chia cắt phần Tây Berlin với phần phía đông của thành phố và với lãnh thổ của nước Cộng hòa Dân chủ Đức bao bọc chung quanh Tây Berlin từ ngày 13 tháng 8 năm 1961 đến ngày 9 tháng 11 năm 1989. Bức tường này là một trong những biểu tượng nổi tiếng nhất của cuộc Chiến tranh Lạnh và của việc chia cắt nước Đức. Khoảng 5000 người đã tìm cách vượt qua bức tường để sang

Tây Berlin. Số người bị thiệt mạng khi vượt tường nằm trong khoảng từ 86 đến 200 người.

Một phần của bức tường Berlin là di tích nổi tiếng nhất của cuộc chiến tranh lạnh sau chiến tranh thế giới thứ 2 giữa khối Đồng Minh và Liên bang Xô Viết. Được xây dựng vào năm 1961 nhằm ngăn cản những người bỏ trốn từ Đông Đức sang Tây Đức. Bức tường Berlin lúc đó được xem như biên giới chia cắt nội địa nước Đức. Trong thời gian tồn tại đến trước năm 1989 bức tường này đã chứng kiến rất nhiều nạn nhân đã bị bắn chết khi tìm cách vượt qua nó, sau này người Đức đã làm một khu tưởng niệm để tưởng nhớ các nạn nhân này. Sự sụp đổ của bức tường Berlin cũng đánh dấu thời kỳ chiến tranh lạnh, sự sụp đổ của Liên Bang Xô Viết, thống nhất nước Đức. Sự sụp đổ của Bức Tường Berlin sau hơn 28 năm tồn tại chính xác diễn ra vào đêm ngày 9 tháng 11 năm 1989, rạng sáng ngày 10. Sự kiện này được người dân Đức chào đón và hiện nay tiến hành như lễ kỷ niệm thống nhất đất nước. Ngày nay phần còn lại của bức tường có thể dễ dàng được tìm thấy tại phía Đông trung tâm thành phố dọc sông Spree trên đường Mühlenstraße gần Oberbaumbrücke.

Cổng Brandenburg

Tên tiếng Đức: Brandenburger Tor, là cổng thành phố trước đây và là một trong những biểu tượng chính của thành phố Berlin, Đức. Cổng này nằm ở giữa Pariser Platz và Platz des 18. März và là cổng duy nhất còn lại của một loạt cổng cổ ra vào Berlin. Cách cổng Brandenburg một khúc phố về phía bắc là Reichstag nơi Quốc hội Cộng hòa Liên bang Đức nhóm họp. Cổng này là trọng tâm của đại lộ Unter den Linden, con đường trứ danh với hàng cây đoạn lá bạc (*Tilia tomentosa*) nối liền hoàng cung và cổng Brandenburg. Vua Friedrich Wilhelm II là người ra lệnh xây cổng như một biểu tượng của hòa bình. Người thiết kế là Carl Gotthard Langhans với việc xây cất kéo dài từ năm 1788 đến năm 1791 mới hoàn thành.

Biểu tượng chính thức của Berlin cũng như của nước Đức. Cổng Brandenburg và tượng thần chiến thắng Quadriga nằm bên trên là cổng duy nhất còn lại của một loạt các cổng thành để đi vào Berlin khi xưa. Chứng kiến nhiều thăng trầm của thành phố, khi bức tường Berlin được dựng lên thì đây chính là nơi qua lại giữa Tây và Đông Berlin. Cổng Brandenburg là một điểm thăm quan văn hóa lịch sử không thể bỏ qua khi tới Berlin. Cạnh cổng Brandenburg là quảng trường Pariser Platz ngày nay là nơi thường xuyên thu hút khách tham quan, chụp hình lưu niệm và cũng là nơi người dân Berlin tụ họp mỗi khi đón chào năm mới hay có một sự kiện nào đó. Bạn có thể đến đây bằng tàu điện ngầm U55, ngoài ra các loại xe bị cấm đến khu vực quảng trường và cổng Brandenburg. Từ cổng Brandenburg bạn cũng có thể dễ dàng đi bộ tới đại lộ đẹp nhất của Berlin – Unter den Linden và cầu Schlossbrücke. Unter den Linden là đại lộ có những hàng cây đoạn (Linden) xanh mát rượi và những hàng ghế dài, tại đây bạn chỉ bắt gặp những người đi bộ hay xe đạp, cảm giác một không khí rất thoải mái và yên bình ngay giữa lòng thành phố.

Lâu đài Neuschwanstein

Là một lâu đài nằm trong địa phận của làng Schwangau gần Füssen trong miền nam nước Đức do Vua Ludwig II của Bayern cho xây dựng. Lâu đài này là lâu đài nổi tiếng nhất trong số các lâu đài của Ludwig II và là một trong những điểm du lịch nổi tiếng nhất của Đức. Lâu đài còn được các doanh nghiệp lữ hành gọi là “Lâu đài trong truyện cổ tích”. Lâu đài được sử dụng làm hình mẫu cho lâu đài nàng công chúa Lọ Lem trong công viên Walt Disney. Ngay gần đây là Lâu đài Hohenschwangau.

Nếu như cung điện Versailles phô bày trước công chúng Pháp vẻ xa hoa, tráng lệ, hay Buckingham toát lên nét quý tộc lâu đời của Anh, thì lâu đài Neuschwanstein là hiện thân cho lối kiến trúc thần tiên và cách tân lãng mạn của Đức vào thế kỷ 19. Những tháp canh đỉnh nhọn lớn nhỏ ẩn hiện trong làn sương, vây

quanh tòa thành vững chắc. Những chùm đèn xa hoa, lộng lẫy theo phong cách Byzantine có ở khắp mọi nơi. Đặc biệt, khung cảnh nhìn từ những ban công của lâu đài cho ta một cái nhìn toàn cảnh thảo nguyên Schwangau của vùng Bavaria hùng vĩ, bạt ngàn: Hồ Alpsee và Schwansee nằm sóng đôi nhau. Xa xa là dãy núi Tyrolean phân ranh giới giữa Đức và Áo. Giống như vua Ludwig II từng nói: “Quang cảnh này là điều đẹp đẽ nhất mà ta đã tìm thấy ở lâu đài này...”.

Bài trí trong lâu đài: link (phong cách Tân lãng mạn mình khoái nhất)

Xem thêm những điểm nên đến ở Đức

Đấu trường La Mã – Đấu trường Colosseum

Đấu trường La Mã được biết đến đầu tiên dưới cái tên Amphitheatrum Flavium theo tiếng Latinh hoặc Anfiteatro Flavio tiếng Ý, sau này gọi là Colosseum hay Colosseo, là một đấu trường lớn ở thành phố Roma. Công suất chứa lúc mới xây xong là 50.000 khán giả. Đấu trường được sử dụng cho các võ sĩ giác đấu thi đấu và trình diễn công chúng. Đấu trường được xây dựng khoảng năm 70 và 72 sau Công Nguyên dưới thời hoàng đế Vespasian. Đây là công trình lớn nhất được xây ở Đế chế La Mã được hoàn thành năm 80 sau Công Nguyên dưới thời Titus, với nhiều chỉnh sửa dưới thời hoàng đế Domitian.

Đấu trường Colosseum ban đầu là một nhà hát ngoài trời, được xây dựng dưới thời vua Titus, sau đó bị Hoàng đế Nero đốt cháy. Đến năm 72 sau CN, đấu trường mới được vua Vespasian cho xây lại bằng đá. Đấu trường được xây dựng như một sân vận động lớn, cao khoảng 48,5 m, hình ê-líp, chiều dài 188m, rộng 156m, 80 bậc thang ngồi vòng quanh, có sức chứa khoảng 87.000 người.

Mặt ngoài đấu trường cao 57m, mỗi tầng có 80 vòm cửa cuốn.

Toàn bộ công trình khổng lồ ấy được xây cách đây gần 2.000 năm, không sắt thép, bê tông, xi măng, chỉ có đá, gạch, vữa và lao động thủ công hoàn toàn nhưng vẫn đứng vững tồn tại đến ngày nay.

Vào bên trong, giữa sân là một bãi nổi cao rộng như một sân đá bóng dùng làm nơi thi đấu, dưới các bậc ngồi là những hầm giam nô lệ, võ sĩ và thú dữ.

Nơi đây đã từng diễn ra những cuộc thi đấu đẫm máu giữa các nô lệ với nhau và với thú dữ để mua vui cho các hoàng đế, quý tộc, chủ nô và thị dân La Mã. Có trận đấu lên đến 5.000 nô lệ chiến đấu với mấy ngàn thú dữ như hổ, báo, sư tử, voi. Đó là những trận đấu sống còn của các võ sĩ giác đấu thời La Mã

Lịch sử có lưu truyền rằng, người nô lệ anh hùng Spartacus – người được bọn chủ nô La Mã nuôi và huấn luyện để trở thành đấu sĩ, vào năm 73 trước CN đã kêu gọi các nô lệ bị bắt làm đấu sĩ đứng lên khởi nghĩa: “Nếu các bạn tự cho mình là những con vật thì các bạn cứ việc chờ lưỡi dao của bọn đồ tể, còn nếu các bạn coi mình là người thì hãy đứng lên theo tôi... Nếu phải chết thì chúng ta sẽ chết dưới bầu trời tự do, còn hơn là chịu chết trên trường đấu làm trò giải trí cho kẻ thù”.

Tuy nhiên, những trận đấu dã man như thế vẫn đã diễn ra trong mấy trăm năm dưới thời đế chế La Mã.

Chỉ đến khi đế chế La Mã sụp đổ vào năm 476, đấu trường mới bị bỏ hoang phế

Mặc dù ngày nay đấu trường La Mã đã bị tàn phá nặng nề bởi các trận động đất và bàn tay của con người, song nó từ lâu đã trở thành một nơi mang tính biểu tượng của đế chế La Mã huy hoàng và là một trong những minh chứng sinh động về kiến trúc La Mã.

Ngày nay, đấu trường là nơi tham quan du lịch nổi tiếng của Roma nói riêng và đất nước hình chiếc ủng nói chung.

Đền Pantheon

Là một công trình kiến trúc ở Roma, Ý. Chiếm vị trí nổi bật nhất trong pho sử đền đài La Mã và thế giới là đền Pantheon – “Ngôi đền của mọi vị thần” được xây dựng vào năm 118 – 126 dưới triều vua Hadrianus. Hình thức và quy mô ngôi đền vượt lên tất cả các đền đài có trước đó.

Thật hiếm có công trình kiến trúc cổ đại nào còn giữ được khá nguyên vẹn như đền Pantheon ở Roma, thủ đô nước Ý. Đây là một trong những di tích lịch sử và công trình kiến trúc độc đáo thu hút rất nhiều khách du lịch đến tham quan.

Quảng trường Tây Ban Nha

Quảng trường Tây Ban Nha được gọi là “trái tim du lịch” của Rome – nơi thu hút nhiều du khách nhất. Đây là điểm hẹn lý tưởng để tỏ tình với người yêu là nơi lý tưởng để hoài niệm, tiệc nuối những mối tình dang dở...

Quảng trường này đẹp nhất là vào mùa xuân khi hàng dài hoa đỗ quỳen bừng nở chạy dọc theo từng bước chân lên xuống. Nếu có dịp sang Rome, bạn đừng quên dừng chân ngồi lại trên các bậc cầu thang của quảng trường, lắng nghe tiếng đàn nghệ sỹ và ngắm nhìn các đôi uyên ương.

Quảng trường Tây Ban Nha bao bọc bởi cây cọ và các cửa hiệu thời trang thanh lịch. Tên của quảng trường xuất phát từ sứ quán Tây Ban Nha gần đó thế kỷ 17. Những bậc tam cấp do người Pháp xây từ 1723-1725 từ quảng trường lên đến nhà thờ Pháp Trinita dei Monti ở đỉnh đồi (nhà thờ Tam vi nhất thể được xây năm 1502 với tháp chuông bằng đá) là nơi hẹn hò của những đôi tình nhân và lúc nào cũng đông du khách và người dân địa phương. Vào mùa xuân từ dưới chân lên đến đỉnh các bậc thang phủ đầy hoa azaleas. Dưới chân là đài phun nước Fontana della Barcaccia có hình dạng con thuyền cổ. Ý tưởng thiết kế đài phun nước hình con thuyền do gợi ý từ trận lụt 1598 từ con sông Tevere ở Rome, nước rút đi để lại một con thuyền trên bờ. Qua khỏi đài phun nước là một trong những con đường có các cửa hiệu thời trang cao cấp mắc nhất Rome.

(nguồn: tổng hợp)

—

Vương An Thạch

Chữ Hán: Wang Anshi 18/12/1021 – 21/5/1086), tự Giới Phủ (介甫), hiệu Bán Sơn Lão Nhân (半山 Laoren), người ở Phủ Châu – Lâm Xuyên (nay là huyện Đông Hương, tỉnh Giang Tây), là một nhà văn nổi tiếng thời nhà Bắc Tống và cũng là nhà kinh tế, chính trị lỗi lạc trong lịch sử Trung Quốc.

Bạc thuyền Qua Châu – Vương An Thạch

—

+ Hán Việt:

Bạc thuyền Qua Châu – Vương An Thạch

Kinh Khẩu, Qua Châu nhất thủy gian,

Chung san chỉ cách kỷ trùng san.

Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn,

Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn?

+ Bản dịch của Nam Trân:

Đỗ thuyền bến Qua Châu – Vương An Thạch

Qua Châu, Kinh Khẩu cùng sông,

Cách vài dãy núi, núi Chung cũng gần.

Bờ nam cỏ biếc hơi xuân,

Đường về còn đợi đến tuần trăng nao?

36. Chương 35: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 1

Khi ấy tôi đã hiểu được rằng, sau khi hấn đi rồi, hồi ức chỉ biết trở thành kỷ niệm. Những điều mà hấn gánh vác thay tôi, tôi phải tự mình đảm đương tất cả trở lại.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mấy ngày nay chung quy cũng hoàn thành xong xuôi sự vụ trong công ty, nên cuối tuần có thời gian để ở nhà nghỉ ngơi thoải mái.

Biết rằng trước đây mình công tác bận bịu quá, ít quan tâm được người trong nhà nọ. Châu Tử Bùi khó có dịp rảnh rỗi, vốn nghĩ cùng Thịnh Minh ra ngoài xem bộ phim điện ảnh, không ngờ thẳng cha kia lại có chuyện đi xã giao —— một số giáo viên trong trường tổ chức tụ họp.

Bữa tối pha tô mì ăn liền giải quyết một cách tội nghiệp. Rảnh chẳng có gì làm, lấy quyển “Ngủ ngon, Paris” nọ trên giá sách xuống. Bản sách này bây giờ các hiệu sách lớn đều bán sạch trơn, từ khi hấn đi công tác hồi tháng trước về cũng vẫn chưa có dịp xem. Đọc tên quyển sách, mơ hồ cảm thấy có liên quan tới mình, hấn mở ra đọc.

Ở mục lục, mỗi một chương đều lấy thời gian phân thành giai đoạn.

CHƯƠNG THỨ CHÍN, THÁNG 8 NĂM 2003. ĐÂY LÀ THỜI GIAN HẤN VỪA MỚI ĐI PARIS. VÌ PHÂN ĐOẠN RIÊNG CHO KHOẢNG THỜI GIAN ĐẶC BIỆT ẤY, CHÂU TỬ BÙI CÀNG CẢM THẤY HỨNG THÚ ĐỐI VỚI QUYỂN TRUYỆN NÀY, THẾ LÀ BẮT ĐẦU ĐỌC TỪ CHƯƠNG THỨ CHÍN.

Nếu như nói đó là một quyển tiểu thuyết, không bằng nói đó là một quyển bút ký chân thực thì hơn.

Mùa hè năm 2003, ngày đi của Châu Tử Bùi đã như lửa sém lông mày.

Mùa hè ấy trời vô cùng nóng bức, ánh nắng mặt trời chiếu xuống mà da đầu như muốn bỏng. Châu Tử Bùi cầm tay Thịnh Minh đi trên đường, cảm giác trong lòng bàn tay hấn toát ra một tầng mồ hôi.

Thịnh Minh có lẽ sẽ không quên tình cảnh ngày ấy, đó là trước khi Châu Tử Bùi đi một ngày.

Chàng trai về nhà sau bữa cơm chia tay với bạn học trong lớp. Đi trong hành lang, mới bước hai bước, đèn cảm ứng trong hành lang đã sáng lên, hắn tìm chìa khóa nhà dưới những tia sáng. Người trong nhà nhảy cảm nghe được động tĩnh, Châu Tử Bùi còn chưa kịp dứt chìa khóa vào trong lỗ khóa, cửa đã mở ra.

Phần lớn hành lý đã sửa soạn đóng gói xong từ trước, chiếc vali lớn dựa vào bên bức tường phòng ngủ.

Thịnh Minh vẫn chưa ăn cơm tối, pha mì trong bếp một mình, “Cậu có đói bụng không?”

Châu Tử Bùi không lên tiếng, chỉ lắc đầu, ngồi một bên im lặng hút hai điếu thuốc.

Hắn bưng mì đã nấu xong đi ra nhà bếp. Đối lưng với Châu Tử Bùi thản nhiên nói: “Sau này, hút thuốc ít một chút nhé.”

“Mình biết.”

“Rượu cũng không thể uống nhiều nữa.”

“Ừm.”

“Ăn cơm cho đúng bữa... Tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Thay mình, chăm sóc thân thể cho tốt.

“... Ừm.”

“Gặp ba mẹ rồi, hỏi thăm giúp mình.”

“...”

“Còn nữa...” Rõ ràng không phải người dông dài như thế, lúc này lại một khắc không ngừng. Nếu không nói tiếp, sợ rằng sau ba năm, cũng không còn cơ hội nữa.

“Hôm nay dọn hành lý cho cậu, bỏ thêm hai bộ đồ mùa thu trong vali lớn nhất. Nếu không đủ đến nơi rồi đi mua thêm... Còn...!”

Châu Tử Bùi an tĩnh lắng nghe, chần chừ đưa tay kéo Thịnh Minh qua ôm lấy.

Hắn dựa vào đầu vai Châu Tử Bùi, ngẩn người, rồi cũng vòng tay ôm lấy tấm lưng chàng trai. Hắn vùi đầu thật sâu vào cổ người nọ, im ru.

Sau đó, Châu Tử Bùi buông hân ra, đưa tay lấy kính mắt hân xuống. Họ hôn môi.

Cơ hồ không để lại một lối thoát nào, kịch liệt và ngang ngạnh. Châu Tử Bùi ngang ngược giữ chặt lấy gáy Thịnh Minh, họ trao nhau những nụ hôn sâu chông chất. Tựa như sắp thiếu dưỡng khí, như là chết đuối vậy, trong cổ họng phát không ra tiếng. Cuối cùng Thịnh Minh thấy khó thở, quay đầu đi, vùng ra khỏi nụ hôn kịch liệt mà ngang ngược ấy.

Châu Tử Bùi lại không để ý, mà đi hôn cổ hân, bên tai, cướp đoạt như thể một tác cũng không chịu dễ dàng bỏ qua.

Lúc này Châu Tử Bùi dường như trầm lặng khác thường, chăm chú với trận tính ái sắp xảy ra trước mắt. Thịnh Minh bị anh chàng liếm chùi không nổi, thở ra thành tiếng. Có bàn tay giảo hoạt lần tìm vào trong áo, vuốt ve cột sống lộ xương của hân. Tiếp đó áo cũng bị kéo hết lên ***g ngực, đầu lưỡi ẩm áp không thể chờ đợi thêm bất lấy hai điểm trước ngực, liếm láp mút vào, Thịnh Minh rên nhẹ một tiếng, rồi ôm chặt lấy Châu Tử Bùi.

Người có mái tóc nâu dốc hết sức khiêu khích người trước mắt, bàn tay trái linh hoạt mau lẹ kéo khóa quần ra, nắm chặt thứ đã có phản ứng nọ. Hôm nay vậy mà cương khác thường.

Thịnh Minh nghiêng mặt qua tìm đến môi chàng trai, hôn lên. Là sự chủ động nhiệt tình khó có được.

Châu Tử Bùi vừa cùng Thịnh Minh hôn môi, vừa sẵn sóc phía dưới cho hân.

“... Cho mình.”

Nghे thấy Thịnh Minh chủ động yêu cầu như vậy, Châu Tử Bùi có chút bất ngờ.

“Nhanh lên một chút... Mình muốn cậu...” Ý thức được Thịnh Minh đang chủ động dùng tay đi xuống sờ mình, anh chàng mới tin tưởng đây cũng không phải mình đang lỗi giác.

Nhìn thấy Thịnh Minh khó có dịp như thế này ở ngay trước mắt, bản thân cũng sắp đến cực hạn, có phần cầm giữ không nổi.

Không có làm mở rộng cho đàn hoàng, vịn bức tường, Châu Tử Bùi đỡ thứ của mình, trực tiếp đi vào Thịnh Minh.

Hân rất đau.

Bởi vì cánh tay vúi lấy Châu Tử Bùi đang dùng sức dữ dội, ghì đến mức cổ hân thấy mỏi nhừ. Nhưng người trước mắt lại chịu đựng không la một câu, chỉ là ầm ục rên hai tiếng.

“Chặt thật...” Nâng bắp đùi hẳn lên, chỉ cảm thấy cả thân thể người nọ cơ hồ không có nhiệt độ gì. Mà nội bích thì lại nóng không thể tưởng tượng. Mới vào được phân nửa, không dám làm càn tiếp, khe khẽ hỏi hẳn: “Có phải đau không?”

Thịnh Minh dùng sức ôm chàng trai, giọng nói thoáng chút mơ hồ, “Vào đi... Đi vào hết đi...”

Bên trong quần lấy hẳn sát sao, Châu Tử Bùi không kèm được lại đưa vào bên trong từng chút một. Sau khi vào đến tận cán, có chút kích động run run. Ngừng một lát, rồi bắt đầu trườn động chậm chậm.

Không bôi trơn, làm có hơi khó khăn. Thế nhưng đối với người tiến vào mà nói, thì lại có khoái cảm không thể sánh nổi bình thường.

Khuôn mặt Thịnh Minh đỏ bừng bừng, mi đầu cũng khóa chặt lại. Hẳn vùi vào trong bờ vai Châu Tử Bùi nức nở. May mà Châu Tử Bùi không nhìn thấy hẳn như thế này.

Châu Tử Bùi cố nhẫn nại đưa đẩy một trận, đã có phần không khống chế nổi. Trườn động nhanh mang đến khoái cảm cường liệt cho chàng trai, cơ hồ sắp sửa cao triều. Nhưng mà người trên vai, bởi vì đau đớn nên chỉ một mực ôm lấy hẳn, vài tiếng rên rỉ cuối cùng mang theo tiếng khóc.

Châu Tử Bùi cảm thấy hình như có thứ gì rơi trên vai mình, thấm ướt áo, nóng hổi nóng hổi.

Một trái tim, thất thật đau.

Châu Tử Bùi, mình đau quá.

Châu Tử Bùi, đừng quên mình.

37. Chương 36: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 2

Buổi chiều ngày ấy tiễn hẳn đi, tôi vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn quay về trường học hai tiết Tình hình chung của Đức. Đến buổi tối tôi nằm vào trong ổ chăn rồi, hẳn vẫn đang bay. Hừng đông ngày kế, tôi giật mình tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng với một thân mồ hôi lạnh. Sau đó an tâm khi biết được rằng, máy bay chở hẳn đi Paris không hề gặp tai nạn trên không như tôi đã thấy trong mơ.

Tôi muốn hẳn năm năm tháng tháng bình an.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Một đêm trước khi chia tay, làm một cách dữ dội.

Rất đau.

Khi đó Thịnh Minh cố chấp nghĩ rằng, có lẽ đau một chút, thì sẽ nhớ kỹ một chút.

Bởi vì quá mệt mỏi, cho nên đi vào giấc ngủ thật nhanh. Trong khi đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được Châu Tử Bùi nắm lấy tay hắn.

Chàng trai mở lòng bàn tay hắn ra, vuốt ve, nắn nót vẽ mấy chữ. Trong bóng tối, hắn loáng thoáng nhận ra được chúng. Viết xong rồi, Châu Tử Bùi nắm chặt nó.

Một, đời, một, kiếp.

Châu Tử Bùi nắm lấy tay hắn mạnh lắm, cũng có lẽ bởi vì vậy, Thịnh Minh cơ hồ muốn khóc ra. Thế nhưng hắn không dám tạo thành tiếng.

Châu Tử Bùi, mình không quên cậu nói muốn cùng mình một đời một kiếp.

Bởi vì không dám mở mắt, cho nên hắn cũng sẽ không biết được, Châu Tử Bùi đang nắm chặt tay hắn kia, đang lau khóe mắt của mình trông rất tội.

Trên chiếc vali lớn của Châu Tử Bùi, dán một tờ giấy do Thịnh Minh tự tay viết.

Lúc đến sân bay rồi, chàng trai mới để ý thấy. Nghiêng đầu nhìn, là một câu tiếng Đức: Ich warte immer auf dich.

Là những chữ cái latin rất đẹp của Thịnh Minh.

“Nó có ý gì?” Chàng trai hỏi hắn.

Thịnh Minh nhìn đi nơi khác, bộ dạng đầy vô tình, “Tự mình nhìn đi.”

“Ngốc ơi, mình làm sao đọc hiểu tiếng Đức được chứ.”

“...” Vậy thì hãy dùng ba năm của cậu để đọc hiểu nó.

Vẫn tưởng rằng chia tay rất khó khăn, nhưng thực tế ngược lại cũng thật nhẹ nhàng.

Châu Tử Bùi chỉ cảm thấy mũi hơi cay, mang theo chút căng chiều bất đắc dĩ, xoa xoa đầu Thịnh Minh. Người thấp hơn mình nửa cái đầu, tựa như động vật họ mèo, ngoan ngoãn cúi đầu im lặng.

Sau đó, hắn tiến chàng trai vào cửa, chàng trai dừng ở lối vào ngoan cổ không chịu đi vào. Thịnh Minh vẫy vẫy tay với hắn rồi kiên quyết xoay người, bởi vì chỉ có như vậy, mới không bị bóng lưng ra đi của chàng trai đánh bại.

Sau đó, máy bay chở chàng trai cất cánh trên đầu, trong chốc lát đó, Thịnh Minh chỉ cảm thấy màng tai lùng bùng kinh khủng.

Châu Tử Bùi đi được một tháng, kế hoạch lữ hành của khoa tiếng Đức, không ngờ điểm đến lại là Hạ Môn.

Thịnh Minh từ chối bảo “Tớ đã đi rồi a”, nhưng vẫn bị bác bỏ —— mỗi người trong lớp đều muốn đi mới được.

Loại cảm tình vi diệu ấy, hình như rất đổi phiền não.

Trên máy bay, hắn lại đọc “Bình minh” của Hải Tử một lần nữa —— nhớ năm ấy, khi cùng Châu Tử Bùi đi du lịch, cũng là đọc Hải Tử.

Quét dọn sạch sẽ bầu trời và mặt đất

Trả về một người mà đường ruộng không quen

Tôi cô đơn đợi, tôi âm trầm đợi

Tuyết tháng Hai, mưa tháng Hai

Nước suối trắng xóa chảy xuôi

Đóa hoa vì ai mà nở

Vĩnh viễn là lúa mạch mỹ lệ bị thương kia

Tỏa hương thơm, đứng ở trên núi.

Giờ đây đọc lại, dường như càng có sự bi thương khi đến một nơi lạ lẫm — Quét dọn sạch sẽ bầu trời và mặt đất. Trả về một người mà đường ruộng không quen. Tôi cô đơn đợi, tôi âm trầm đợi.

Đêm khuya, hắn ở trong phòng khách sạn, bật TV nhỏ tiếng, trên màn hình vừa lúc đang chiếu một trận bóng. Tủ đầu giường có bày hai lon Heineken, vậy mà hắn một hơi uống sạch sẽ, viền mắt ướn, cuối cùng chảy ra hai giọt nước.

Châu Tử Bùi, mình nhớ cậu.

Chừng nào cậu mới về? — À, còn hai năm mười một tháng nữa.

Nỗi đau buồn mà chia xa mang đến, nó giống như lớp bụi trong căn phòng nhiều năm không được quét dọn, phủ dày kín cõi lòng. Đau là thế, cũng không phát ra âm thanh.

Nhìn thấy cảnh sắc giống hệt như năm đó, nhưng cõi lòng cũng đã hoàn toàn khác hẳn khi xưa.

Nếu như không phải bởi lần ly biệt này, có lẽ Thịnh Minh sẽ không biết, thì ra bản thân sợ hãi ly biệt nhường ấy.

Một tuần sau đó, trở về từ Hạ Môn.

Tìm được một tấm bưu thiếp có tiếng Pháp trong hộp thư. Đỉnh tháp Eiffel nhọn nhọn nấp trong tầng mây dày.

Chàng trai viết bằng tiếng Trung: “Mình vừa đến nơi. Mình rất ổn, cậu đừng lo lắng cho mình nhé.”

Sau đó còn dùng tiếng Pháp chép lại bốn dòng thơ của Baudelaire cho hắn, là bài mà hắn thích nhất.

Một tấm bưu thiếp mỏng manh ấy, mất hơn cả hai tuần mới gửi về.

Thịnh Minh cầm ở trong tay, cảm thấy cứ như trọng lượng tháp Eiffel đang nằm ngay trong lòng bàn tay mình vậy.

Ich warte immer auf dich.

Câu tiếng Đức treo trên vali của Châu Tử Bùi ấy, chính là như thế này, cùng chàng trai vượt qua những eo biển và đại dương.

“Tôi vẫn mãi đợi bạn.”

38. Chương 37: Châu Tử Bùi, Mình Không Quên Cậu Nói Muốn Cùng Mình Một Đời Một Kiếp. 3

Khi đó bốn năm học kết thúc, có người nói bốn năm này của tôi như là trôi qua vô ích —— cả người vẫn giống như khi mười chín tuổi, giờ tay nhấc chân, một chút cũng chưa thay đổi.

Chính bản thân tôi cũng thấy thời gian đi quá nhanh. Nhoáng cái, người bên cạnh đều tản đi cả, người nọ đi Paris cũng đã được một năm.

Còn tôi thì vẫn duy trì dáng vẻ như vậy mà chờ đợi, giống hệt như mười chín tuổi năm ấy lần đầu gặp gỡ hắn.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Năm đó, Thịnh Minh vốn có cơ hội đi Đức. Là hạng mục lưu học hai năm.

Tuy nói số lượng rất có hạn, nhưng thành tích trong mấy năm của hắn vẫn luôn rất tốt, hơn nữa phỏng vấn cũng rất thành công, cảm thấy tương lai và hi vọng đều nắm ở trong tay. Nhưng một người xuất sắc như hắn, lại bất ngờ không được chọn. Thay vào đó, là Thẩm Dao – người cơ hồ chơi bởi nguyên thời đại học.

Lời đồn đãi và các loại tin tức hành lang không chân mà chạy, lập tức đẩy Thẩm Dao về phía đầu sóng ngọn gió.

Ngay cả đi trên hàng lang thôi, cũng có thể nghe được tiếng nghị luận đều đều của các nữ sinh viên.

“Nghe nói danh ngạch năm nay, học trưởng Thịnh Minh năm tư lớp II không đạt!”

“Ế? Vì sao chứ? Vậy ai được?”

“Thẩm Dao, cậu biết chứ?”

“Người nào người nào?”

“... Chắc, cái người mà có cha là cục trưởng ấy, thường chơi bóng ấy. Nghe nói hai người bọn họ còn cùng phòng nữa kia.”

“Huầy, học trưởng Thịnh Minh thật đáng thương...”

“Đây cũng là chuyện không có cách nào. Theo tớ thấy, lần này là trong khoa không xử lý tốt. Chuyện mà

người có mắt đều hiểu được, còn đặt trên mặt bàn nữa chứ. Giờ thì làm cho mọi người biết hết...”

Thịnh Minh vẫn giống như mấy năm trước, một chút cũng không thay đổi. Bất luận gặp biến cố gì bất công gì, cũng chỉ nhẹ nhàng cười một cái gác qua bên, thật sự là hoàn toàn tốt tính, nước ngoài.

Ngược lại với hẳn, Thẩm Dao thấy áy náy nhiều lắm.

Đối với chuyện học tập này trước giờ cậu ta đã không đề nổi hứng thú, nhưng cha vẫn kiên trì muốn con trai xuất ngoại tiếp tục học. Đến khi Thẩm Dao biết được, cha đã một tay xử lý xong tất cả từ lâu.

Cậu ta biết rõ Thịnh Minh có bao nhiêu muốn mượn cơ hội lần này để đi Đức. Châu Tử Bùi học ở Paris, Thẩm Dao cũng hiểu. Nhưng cứ thế mà, giờ đã đi đến nước này...

Hai người cùng một phòng, Thẩm Dao vài lần định mở miệng, cũng không biết mào đầu làm sao.

Ngược lại Thịnh Minh thì thoải mái, nhìn thấu tâm tư Thẩm Dao, cũng chỉ cười nói: “Việc này, cậu không cần để ở trong lòng.” Nếu đã phải đi Đức, vậy thì cố gắng học hành chăm chỉ vào.

Có vài thứ, có người có, có người không có có người cầu mà không được, có người vứt như dép rách. Nếu như nhất định phải cho một cái giải thích, đó chính là mệnh.

Đầu năm nay, thao tác trong hộp tối nhiều đến mức đã chẳng lạ lắm gì.

Nếu nói đến những thói đời kia, Thịnh Minh là có biết, cũng nhìn thấu cả, nhưng bản thân không làm. Hoặc là những điều đó, chưa từng vào được mắt hẳn bao giờ.

Trước đây Châu Tử Bùi cũng từng nói hẳn, một trái tim cô đơn tịch mịch, bình tĩnh đến có chút làm người ta thấy sợ, thiếu phân dã tâm.

Kỳ thực cũng không phải không có ý thức sinh tồn. Chỉ là có một số vật ngoài thân, thấy người ta đầu rơi máu chảy đi tranh đi đoạt, còn mình chỉ đứng bên ngoài nhìn như đang xem kịch, cảm thấy có chút buồn cười. Trước nay hẳn không thích những điều đó, chỉ chuyên tâm giữ tốt vườn nhà của mình, tuyệt đối không đến chiến trường hỗn tạp với người khác.

Có đôi khi ngẫm nghĩ, đơn giản một mình viết sách, kiếm chút tiền nhuận bút, cứ như vậy qua ngày là được.

Muốn thực hiện cuộc sống mà bản thân mong muốn —— nếu như đó cũng xem như là một cái dã tâm.

Rất nhiều người bên cạnh vội vàng tìm một công việc, còn hẳn cuối cùng quyết định thi tiếp học tiếp. Sau

này nếu có thể lưu lại trường, vậy cứ cả đời ở chỗ này, dạy học. Đại học dù sao cũng tương đối tự do, chuyện cá rồng hỗn tạp cũng ít hơn đôi chút, thời gian rảnh rỗi có thể tiếp tục viết chuyên trang, làm những chuyện mà bản thân yêu thích.

Sau lại nói lý tưởng ấy với Cát Giai, Cát Giai cười khê, tỏ ra ủng hộ đồng thời bảo: “Dự tính này cũng thích hợp với cậu.”

Hắn đã thật lâu không cùng ăn cơm với Cát Giai.

Cô gái này với một phong “thư tình dài nhất, động lòng người nhất” hắn không hề lãng quên, nhưng bởi vì có Châu Tử Bùi rồi, cũng sợ đôi bên lúng túng, cho nên những ngày sau đó vẫn luôn nơi nơi lưu ý, lảng tránh.

Giờ đây, thời gian bốn năm cũng sắp đi hết, cô cũng có hướng đi của cô. Trước khi sắp chia tay, rốt cục lại có cơ hội ngồi cùng nhau, mở lòng nói một ít tâm sự.

Nói văn học, nói chụp ảnh, nói lý tưởng, nói nhân sinh.

Thịnh Minh ăn mặc đơn giản với áo sơ mi kẻ vuông và quần jean. Tóc vẫn là đen đen ngắn ngắn, kính gọng đen cũng là cái cũ. Cát Giai ngồi đối diện hắn cảm thán: “Cậu thật đúng là nhất thành bất biến, bốn năm qua như một ngày. Trông vẫn hết như năm mười chín tuổi.”

Mà phụ nữ lại không thể, năm tháng dễ dàng ném người ta đi. Bốn năm trôi qua, không nói già dặn, cũng nói trưởng thành.

Cuối cùng nói đến Châu Tử Bùi.

Cát Giai vẫn chưa gọi thẳng tên, mà là khéo léo dùng một từ “người đó” nhắc đến. Cô hỏi: “Một năm rồi, thường có tin tức của người đó chứ?”

Thịnh Minh mỉm cười, cúi đầu, “Lúc này lúc kia thôi.”

Mùa hè này, Châu Tử Bùi vốn là có dự định trở về. Thế nhưng lịch học căng quá, muốn chuyên tâm sớm ngày hoàn thành. Càng hướng chi, cha mẹ đều sống cùng ở Paris, dường như, cũng đã tìm không được lý do để về.

Cảm tình trên thế giới này, không có nhiều kẻ thứ ba như vậy. Kẻ địch lớn nhất của chúng ta, nếu như nói là thời gian, không bằng nói là chính bản thân mình.

Có lẽ là nhìn ra Thịnh Minh trầm mặc, Cát Giai chuyển đề tài, hưng phấn bừng bừng nói: “Mấy ngày nay, tổ soạn sách và những ghi chép trước đây ra, mới thấy đạo đó mình chép rất nhiều thơ cổ, thích nhất là

Hoàng Trọng Tắc.”

“Hoàng Trọng Tắc... Khởi hoài thập lục thủ?”

“Ừ. Mười sáu bài, bài nào cũng đẹp. Nhưng vẫn nhất thích là bài thứ mười lăm.”

Nghe Thịnh Minh đọc thơ xong, Cát Giai chắt lưỡi, “Tớ đã tụng không ra từ lâu lắm, vậy mà cậu lại nhớ kỹ hết cả. Lợi hại!”

Hắn chỉ khiêm tốn đáp: “Hồi đó tớ cũng thích vô cùng, còn chép vào bìa trong của nhật ký nữa kìa.”

—— Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu.

Cát Giai cười lên sảng khoái: “Mai này cậu còn phải tiếp xúc với văn học Đức. Khi nào gặp nhau lại, cậu phải đọc thêm vài câu của Goethe, Shearer nghe nha.”

Đang nói đến chuyên ngành nghiên cứu sinh của hắn —— văn học Đức.

“Được thôi.”

“Muốn nghe nguyên bài đó.”

Hắn gật đầu, “Nhất định, nhất định.”

——

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu:

Trích từ:

“Kỷ hồi hoa hạ tọa xuy tiêu, ngân hán hồng tường nhập vọng diêu.

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu.

Triền miên tư tấn trầu tàn kiến, uyển chuyển tâm thương bác hậu tiêu.

Tam ngũ niên thì tam ngũ nguyệt, khả liên bôi tửu bất tăng tiêu.”

(Thanh triều Hoàng Trọng Tắc “Khởi hoài” thập lục thủ chi thập ngũ)

Về câu thơ thứ hai:

Dịch nghĩa: Đường như sao hôm nay không phải sao hôm qua, vì ai mà đứng giữa sương gió vào nửa đêm.

(tinh thần: ngôi sao, tác dạ: đêm qua, phong lộ: sương gió, lập: đứng, trung tiêu: quá 12 giờ)

Đại ý:

Cảnh còn người mất.

Đêm nay đã chẳng phải đêm qua, sao đêm qua ghi lại câu chuyện lãng mạn thối tiêu dưới hoa, mà sao nay đêm ngược lại chỉ có thể làm bạn với mỗi con người thương tâm là hấn. Thi nhân tỉnh táo, hấn biết rõ chuyện cũ không có khả năng tái hiện, mà chính là bởi vì sự thanh tỉnh đó, mới khiến cho hấn lâm vào tuyệt vọng càng sâu. Trong thơ, tất cả an ủi hư huyền hoàn toàn biến mất, chỉ có một người cô độc vẫn như cũ duy trì một loại tư thế nhìn trắng tức tư thế tưởng niệm. Thử nghĩ, thi nhân đứng một mình trong đình, nhìn trăng thật lâu, mặc cho sương giá buổi tối làm ướt xiêm y mình, làm ướt tâm linh mình. Mà sự đợi chờ ấy kết thúc lại chỉ có thể là một mảnh hư vô, loại tư tưởng tưởng niệm tiêu tan cùng với rõ ràng biết rằng tưởng niệm tiêu tan nhưng trái lại vẫn không thể không tưởng niệm.

(Phần đại ý dịch từ tư liệu web Trung)

39. Chương 38: Nơi Có Cậu, Mới Là Nhà

“Rõ ràng đã đem người khóa lại trên đất mộng, kinh thư nhật nguyệt, phần đại xuân thu. Người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt ta.

Trong hai năm bán mạng hoàn thành khóa học ba năm, một lòng muốn trở về. Tôi hỏi nguyên do, người nọ đáp một cách trẻ con: Nơi có cậu, mới là nhà.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mùa thu năm ấy, hấn bắt đầu học nghiên cứu sinh.

Tháng Mười thu vàng, cũng là cái sinh nhật thứ hai hấn đón một mình.

Sinh nhật đầu tiên sau khi Châu Tử Bùi đi, nói cô đơn cũng không cô đơn. Dù sao người đang xa tận bên

kia Địa Cầu ấy, vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ kỷ sinh nhật hần. Gửi một bưu kiện về nói, đầu gối, sinh nhật vui vẻ.

Lúc trước Thịnh Minh thường đi Hamo mua cho mình một cái bánh kem phômai nhỏ sáu tác. Nén cũng chẳng có, xem chừng hơi đáng thương. Trước khi ăn bánh kem, hần ước nguyện: Châu Tử Bùi, nguyện cậu ở nơi ấy bình an, sớm ngày trở về.

Phômai New York thơm béo, trắng mịn như thế. Hần vẫn là thích đồ ngọt như thế.

0 giờ mở hộp thư, hộp thư trống. Sáng sớm hôm sau nhìn lại, vẫn là trống.

Nghĩ rằng có lẽ là sinh hoạt của Châu Tử Bùi quá bận rộn, quên mất rồi, quên mất thì thôi.

Bấy giờ là mùa thu năm 2004, Châu Tử Bùi đi Paris đã một năm có thừa.

Có lúc hần không cảm được lòng muốn tính toán ngày về của Châu Tử Bùi.

Ba năm, đã sắp đi xong một nửa. Sang năm, chờ mình đón xong một cái sinh nhật nữa, có lẽ qua không lâu, cậu ấy sẽ trở lại thôi. Nhanh lắm, nhanh lắm.

Hai ngày sau đó, khi hần đã triệt để đặt chuyện sinh nhật ra sau đầu, công ty chuyển phát nhanh lại đưa một bưu kiện quà tặng gửi từ Paris đến cho hần. Gói hàng rất lớn, bên ngoài bao giấy kraft thật dày. Trông như một bức tranh.

Sau khi ký nhận, Thịnh Minh đặt nó nằm yên trên sàn phòng khách. Hần đứng trước món quà kỳ lạ đó rất lâu, rốt cục cúi người xuống xé mở giấy gói — không ngờ đó lại là một tấm hình ghép cỡ lớn, nhìn quy cách khoảng chừng là ba nghìn mảnh — trên bối cảnh có chút âm u của bầu trời nhiều mây và lá vàng rụng, là cây cầu Alexandre III nguy nga lộng lẫy. Con sông Seine dưới chân cầu gợn sóng lấp lánh, yên ả bình lặng. Châu Tử Bùi tự tay ghép từng mảnh từng mảnh lại, sau đó gửi về.

Trong lá thư gửi theo cùng hình ghép, người nọ viết: “Đây là mùa thu Paris, mình tặng nó cho cậu. Như vậy, cậu có cảm thấy mình và cậu lại gần thêm một chút không?”

Chàng trai viết, đây là cái sinh nhật thứ hai không thể đón cùng cậu. Đầu gối, xin lỗi. Và mình chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Thịnh Minh hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn Paris do ba nghìn mảnh nhỏ ghép thành, nói không nên lời.

Trong đầu bắt chợt hiện lên rất nhiều cảnh tượng của thật lâu trước đây.

Khi ấy, Châu Tử Bùi gấp cà rốt hần không thích ăn ra khỏi đĩa của hần.

Khi ấy, Châu Tử Bùi dùng lối viết ngoáy thật đẹp, viết cho hần một lá thư tình tiếng Pháp.

Khi ấy, Châu Tử Bùi vuốt tóc hần dưới ánh mặt trời, cười cái dáng hần mặc quần áo hết như đứa nhỏ.

Khi ấy, Châu Tử Bùi đứng trên lối mòn lan tràn xanh ngắt trong khu rừng, khom lưng xuống buộc lại dây giày cho hần.

Khi ấy, Châu Tử Bùi cực cực khổ khổ làm giúp việc ba tháng ở Hamo, góp tiền tặng hần một cái máy Nikon mới toanh.

Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi.

Đã hơn một năm tới nay, liên hệ với Châu Tử Bùi gián đoạn sơ sài, cuối cùng trở thành động lực để hần kiên trì tiếp tục chờ đợi. Trong quãng thời gian khi thì cô đơn khi thì u buồn ấy, tin tức của Châu Tử Bùi trở thành một cảnh đẹp liễu ám hoa minh ẩn náu trong đó.

Thịnh Minh từng đọc được trong sách một đoạn văn thế này: “Bạn đã từng yêu một người ở nơi xa xôi hay chưa? Người đó cho tới bây giờ cũng chưa từng khiến bạn tuyệt vọng, là dũng khí và sức mạnh để bạn tiếp tục tiếp tục sống. Anh ta vĩnh viễn là trẻ tuổi, mỹ hảo, hào quang vạn trượng, anh ta vĩnh viễn ở nơi đó, giống như là tín ngưỡng vậy.”

Có lẽ nên cảm kích, một người có cá tính im im như mình, may mắn gặp gỡ được một Châu Tử Bùi. Trước đây không biết cách biểu đạt, yêu không mở miệng, hận không mở miệng, lại còn thích tự nhốt mình, chỉ biết lặng lẽ viết chữ. Tính tình kiểu ấy, thực sự tệ hại cực độ. Thực sự chính hần cũng cảm thấy cần phải sửa đổi.

Mà mỗi một ngày ở bên Châu Tử Bùi, dường như đều tràn ngập hân hoan.

Thời gian đi tới mùa hè năm 2005.

Châu Tử Bùi người đã nói lần này kiếm không ra thời gian rảnh để về, ai ngờ lại một thân bụi bặm kéo theo hành lý thật lớn đến gõ vang cửa.

Thịnh Minh lúc này, đang sáng đèn bàn vui đầu quyết tâm, chuẩn bị cho cuộc thi chung khảo năm đầu.

Chàng trai nhoẽn miệng cười, “Đầu gối, mình về rồi đây.”

Khí trời đầu hạ oi bức, trong phòng bật máy lạnh, vừa mở cửa, không khí khô nóng bên ngoài liền ập thẳng

vào mặt. Thịnh Minh đứng bên trong cánh cửa, lại có cảm giác mồ hôi sắp sửa nhỏ xuống.

Sao người lại đến đây?

Rõ ràng đã khóa người lại trên đất mộng, kinh thư nhật nguyệt, phần đại xuân thu. Người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt tôi.

Chàng trai vẫn là như vậy. Mái tóc ngắn màu nâu mềm mại, đôi mắt màu nâu nhạt dịu dàng, lúm đồng tiền nho nhỏ khi cười, còn có chút râu mờ mờ vì chuyến bay đường dài không kịp cạo.

Chàng ta vươn cánh tay, giang vòng tay rộng lớn ôm ấp lấy Thịnh Minh.

Bên tai Thịnh Minh chỉ lướt qua hai tiếng thật trầm: “Đầu gối, đầu gối.” Vô hạn thâm tình.

Họ ôm nhau trong bóng đêm, hôn môi, thăm dò nhau. Thời gian xa cách lâu lắm, dường như ngay cả động tác cũng bắt đầu trở thành vụng dại.

Bọn họ làm tình kịch liệt, dùng nó bù đắp nỗi cô đơn dài đằng đẳng trong tháng ngày cách biệt ấy.

Cái hôn của Châu Tử Bùi nóng bỏng và áp đầy, đập lên hai má Thịnh Minh, cái trán, mắt mi, chóp mũi, đôi môi. Một trái tim chân thành nóng hổi, giống như những tương tư mà hắn đã từng ngày ngày đêm đêm vì Châu Tử Bùi viết xuống.

Tình sự qua đi, Châu Tử Bùi im lặng nằm bên người Thịnh Minh, giống như khi đó, hắn vững vàng nắm lấy tay Thịnh Minh.

“Chẳng phải bảo, kỳ nghỉ này bận quá, không thu xếp được thời gian trở về sao?”

Châu Tử Bùi khe khẽ cười trong bóng đêm, “Đó đương nhiên là gạt cậu rồi. Không thì làm sao có kinh hỉ này chứ?”

“Vậy... Có thể nghỉ ngơi bao lâu?”

Cánh tay ôm Thịnh Minh xiết thật chặt, kéo người bên cạnh vào trong lòng mình, “Cậu còn muốn mình trở lại?”

Câu phản vấn mang theo chút hàm ý không rõ.

Người phía trên đỉnh đầu lại cười trong bóng đêm, Thịnh Minh không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của chàng

ta.

Chàng trai nói: “Không quay về nữa, gốc ơi.”

Tác giả ghi chú:

Sao người lại tới đây? Rõ ràng đã đem người khóa lại trên đất mộng, kinh thư nhật nguyệt, phần đại xuân thu, còn cho phép người nhàn đến viết thơ, người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt ta nói: “Nửa cuộc đời phiêu bạt, mỗi một lần đều mưa đón thuyền về.” —— Giản Trinh

---

TDT ghi chú:

Văn của Giản Trinh rất hay, nhưng chỉ có nhiều đó thật chẳng hiểu mấy. Mình ghi chú ra đây ai hiểu gì hiểu vậy — kinh thư: sách của Nho giáo, nhật nguyệt: ý chỉ tháng năm, phần đại: phần trang điểm và than chì vẽ mắt mày, xuân thu: cũng là chỉ năm tháng, hoặc tuổi tác.

“Mưa đón thuyền về” là ý nói ngày mưa gọi thuyền chỗ bến đò để về chứ hổng phải mưa đón thuyền đâu nha.

một cảnh đẹp liễu ám hoa minh: ý nói là một tia hi vọng, nhưng chị Ivy đã muốn viết như thế cho hay (ẩn tình ẩn thơ???) thì mình phải để như thế thôi, dù đặt vào câu có phần khó hiểu =.=

giấy kraft (giấy 2 da) là loại giấy tái sinh, bề mặt tương đối thô, thường có màu nâu vàng nhưng có thể được tẩy trắng để dễ cho việc sản xuất đa dạng. Giấy Kraft sử dụng làm túi giấy hàng tạp phẩm, phong bì, bao bì & đóng gói...

Cầu Alexandre III

Cầu Alexandre-III (tiếng Pháp: Pont Alexandre-III) là cây cầu bắc qua sông Seine giữa quận 7 và quận 8 thành phố Paris. Được công nhận di tích lịch sử, đây là một trong những cây cầu đẹp nhất thành phố.

Hoàn thành năm 1900 cùng với các công trình Petit Palais và Grand Palais, cầu Alexandre-III vốn là quà tặng của Hoàng đế Nga Aleksandr III cho nước Pháp nhân dịp Triển lãm quốc tế tại Paris năm đó. Cầu được đặt tên theo tên vị Sa hoàng, nhưng viết theo tiếng Pháp thành Alexandre-III.

XVI. Vì sao cậu muốn nắm tay mình? Bởi vì ở bên cậu, mình cảm thấy rất ấm áp.

40. Chương 39: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Áp. 1

—— Pourquoi tu me prends par la main? Vì sao bạn muốn nắm tay tôi?

—— Parce qu’avec toi je suis bien. Bởi vì ở bên bạn, tôi cảm thấy rất ấm áp.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Khi Thịnh Minh về nhà sau cuộc họp mặt với đồng nghiệp, nhìn thấy Châu Tử Bùi đang ngồi trên sofa. Chàng trai cầm quyển “Ngủ ngon, Paris” của hắn trong tay.

Hắn bỏ chìa khóa xuống, hỏi: “Sao lại có thời gian đọc cả sách rồi?”

Thực ra ấy, là có chút ngượng. Chữ chữ câu câu viết trong sách, giờ đây bị Châu Tử Bùi đọc từng dòng từng dòng, hắn cảm giác như mình đã biến thành một củ hành tây, bị lột ra từng lớp từng lớp.

Kỳ thực mỗi một người sáng tác, đều có sự linh hội thể này: khi anh nghiêm túc viết rồi, sẽ cảm thấy câu chuyện này tựa như một bộ phận của thân thể mình vậy, hồi ức cũng giống như đầm lầy đặc sệt. Chỉ khi nào câu chuyện được viết xong, nó và tác giả sẽ không còn quan hệ nữa, cứ như đã tách rời ra khỏi thân thể một cách tự nhiên.

Mà giờ đây, hắn đã thoát hẳn ra khỏi con đầm ấy, nhưng Châu Tử Bùi lại lần đọc nó một cách tỉ mỉ. Nơi đó, tràn ngập hồi ức của hai người, cũng tràn ngập những loại tâm tư mà Thịnh Minh chưa từng nói ra.

Hắn vào bếp rót cho mình một ly nước.

Nghe thấy Châu Tử Bùi gọi hắn một tiếng, liền đi ra nhà bếp, ngồi xuống bên cạnh Châu Tử Bùi.

“Này, sao nghĩ đến đặt cái tên này?”

Thịnh Minh biết chàng trai nói chính là nói quyển sách, “Cậu xem xong rồi?”

“Vẫn chưa xem hết... chừng hơn một nửa.”

Vì sao lại muốn gọi nó là “Ngủ ngon, Paris” nhỉ.

Khi đó hắn chỉ cảm thấy sắp sửa mất đi rồi. Trong lúc bi thương đã viết xuống một câu “Nếu như không nhìn thấy được cậu nữa, mình chúc cậu mỗi ngày sớm an, ngoan, ngoan.”

Khi đó ngoại trừ đợi, cái gì cũng làm không được. Chỉ có thể mỗi đêm trước khi đi vào giấc ngủ, lặng lẽ nói một tiếng ngủ ngon.

Bonne nuit Paris. Ngủ ngon, Paris.

Bonne nuit Vincent. Ngủ ngon, Châu Tử Bùi.

Châu Tử Bùi bây giờ, đã là một phần tử trong công ty Trung Pháp hợp doanh của cha hắn. Từ khi lưu học Paris trở về, làm việc ở công ty chi nhánh trong nước cũng đã được một thời gian.

Đôi khi sẽ có chuyện làm ăn cần phải đi Paris công tác. Chỉ mới trong nửa năm nay, đã có hai lần.

Thịnh Minh quen rồi, cũng không cảm thấy thế nào.

Giờ đây nghe Châu Tử Bùi nói sắp bay đi Paris, trong lòng đã hoàn toàn bất đồng với những ngày đầu. Cảm giác về Paris – một thành phố bông bênh mà không chìm đắm, cũng không còn những tâm tình cực đoan trước đây nữa. Và “Ngủ ngon, Paris” cũng là tập hồi ký mà Thịnh Minh đã viết ra cùng với một trái tim yên bình như vậy.

Châu Tử Bùi đang kể chuyện đi công tác Paris một tháng trước.

Thịnh Minh ngửa mặt gối đầu trên đùi chàng trai an tĩnh lắng nghe. Cho đến nghe khi được hắn nói, từng có một lần, trên đường trở về sau bữa tiệc tối với bên khách hàng, có một cậu bé người Pháp tuổi còn trẻ chủ động hiến hôn cho hắn, tình thế khi ấy cứ như là thiên lôi câu động địa hỏa. Cậu trai nọ lặng lẽ đi theo hắn rất nhiều ngày, có một lần muốn hẹn hắn cùng đi uống cà phê, Châu Tử Bùi lễ độ từ chối.

Châu Tử Bùi nói nhẹ nhàng như không. Thịnh Minh nghe xong, nặng mặt nhìn anh chàng chẳng buồn nói một tiếng.

Chàng trai cúi đầu nhìn Thịnh Minh đang ngửa mặt nằm, ngừng một lát rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Kỳ thực... có cậu rồi, mình cái gì cũng không thiếu, tâm có ngang tàng cũng biết phải chối từ.”

Thịnh Minh nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười, hắn cảm thấy Châu Tử Bùi nắm chặt tay mình, bằng cái cách rất quen thuộc, lại ấm áp vô cùng.

Châu Tử Bùi thích nắm tay hắn, cũng thích ôm ấp. Đây là chi tiết mà hắn đã phát hiện từ lâu.

Thực ra thì trong sách, cũng có ý viết về chuyện này. Đã từng hỏi chàng trai, vì sao thích nắm tay? Châu Tử Bùi nói, bởi vì cảm thấy ấm áp.

Thịnh Minh dường như càng ngày càng hiểu được: yêu một người, chẳng qua là ngoài những tiền tài, địa vị, tính tốt, tính xấu của người đó ra, phát hiện vốn dĩ người đó chỉ là một đứa trẻ, cho nên thương.

“Đúng rồi!” Châu Tử Bùi đứng dậy, đi vào trong phòng rồi quay lại, lúc đi ra có cầm một tờ giấy cũ cũ trong tay.

Thịnh Minh cầm lấy nhìn xem, không ngờ đó là câu tiếng Đức mà hắn đã viết dán lên chiếc vali du lịch của Châu Tử Bùi ngày ấy:

Ich warte immer auf dich. Tôi vẫn mãi đợi bạn.

Chỉ là một tờ giấy, không ngờ Châu Tử Bùi vẫn giữ gìn mãi đến tận giờ.

Anh chàng nói, khi đó vẫn luôn cất trong ngăn kéo bàn học. Không ngờ đến ngày thực sự lưu học về nước rồi, lại quên nó mất tiêu. Cũng may lần này đi công tác Paris, có cơ hội mang nó về.

Không chỉ vậy, ở góc dưới bên phải dòng chữ tiếng Đức, Châu Tử Bùi viết hai dòng tiếng Pháp, như là lời chú thích:

——le 14 ao? t, soir,

mon épouse.

Dòng phía trên đại để có thể đọc hiểu được: “Buổi chiều ngày 14 tháng 8”. Đó là ngày mà Thịnh Minh viết tờ giấy nọ.

“Ê, dòng phía dưới là gì?”

“Tự mình nhìn đi.”

“... Cậu biết rõ mình xem không hiểu mà.”

Như là một đoạn đối thoại quen thuộc, Châu Tử Bùi nhướn miệng cười, “Vậy thì tốn thời gian đọc cho hiểu nhé.”

Thịnh Minh hết cách, trở lại bàn học ngồi tra từ điển.

Nhận thấy điểm chung của hệ thống ngôn ngữ Châu Âu, nhanh chóng quyết định chọn từ điển Pháp Đức.

...

“Châu Tử Bùi ——!”

Nghे thấy một tiếng gào từ trong phòng, Châu Tử Bùi đang ngồi ở phòng khách cười khặc khặc trong bụng. Nghĩ thầm, cái tên đầu gỗ ngày thường trơ trơ này cũng có lúc rống lên với mình.

Thịnh Minh ở trong phòng khép từ điển lại, bó tay đỡ cái trán, mặt hơi đỏ, không biết là bởi vì giận hay là vì cái gì đây.

Mon épouse, kết quả dùng từ điển Pháp Đức tra ra nó là meine Frau, cũng chính là, bà xã tôi.

—

thiên lôi câu động địa hỏa: sét đánh xuống kéo theo đó làm cháy nổ cả bom mìn dưới lòng đất hoặc dung nham trong lõi Trái Đất v...v..., ở đây ý chỉ tình cảnh náo động long trời lở đất

41. Chương 40: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Ấp. 2

Có lẽ bởi vì tính cách, mà trước nay tôi rất cẩn trọng, không làm những chuyện sơ suất bao giờ. Nhưng khi ở bên hắn, lại như đã bỏ ra tất cả tiền đặt cược của cả đời này. Trong mắt hắn giấu ý cười, độ cung mà khóe miệng cong lên làm hiện ra hai cái lúm đồng tiền mờ mờ. Hắn nói: “Mình làm sao để cậu thua cho đành.”

Thì ra, yêu là mặc dù bạn không biết rõ tương lai, nhưng vẫn có dũng khí cùng người kia bắt đầu tương lai.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Tuy rằng Châu Tử Bùi mới vừa vào công ty chưa được mấy năm, nhưng bằng vào bảng thành tích công tác đẹp đẽ và khả năng tiếng Pháp lưu loát, ở công ty tư nhân Pháp này hắn đã là một kẻ nổi bật trong lớp người trẻ.

Sau khi Thịnh Minh hoàn thành việc học thì lưu lại trường làm giáo viên, cũng có được danh tiếng rất cao

trong giới sinh viên.

Sinh viên lớp đầu tiên mà Thịnh Minh dạy vẫn chưa tốt nghiệp đại học, nhưng trong vài năm gần gũi ấy, cái nghiệp giảng viên này tựa hồ đã cho hắn rất nhiều. Khác với thời sinh viên của mình, sau khi trở thành giảng viên, hắn bị buộc phải buông tính tình ra để giao lưu với học sinh. So với mấy năm trước, hắn dường như trở nên hài hước hơn đôi chút, không còn trầm lặng như xưa, đặc biệt là khi dạy học, cười càng nhiều hơn, cũng biết vui đùa chút chút với học sinh.

Một mình hắn ngồi trong văn phòng, nhận được điện thoại của Châu Tử Bùi.

“A, là mình. Buổi chiều mình có cuộc họp, sau khi kết thúc có lẽ còn phải đi ăn cơm với khách nữa.”

“Ừ.” Tôi biết là anh, đồ ngốc.

“Buổi toạ đàm tối nay trong trường mấy giờ xong? Mình xem đến lúc đó có thể qua đón cậu không.”

“Chừng tiếng rưỡi, chắc khoảng tám giờ kém kết thúc. Cậu đừng vội, mình tự về là được rồi.”

“Vậy đến lúc đó gọi nhé.”

“Được... Cậu đang ở đâu?”

“Lái xe, có chút việc phải ra ngoài làm.”

“Được rồi, vậy không nói nữa... Đã bảo cậu lái xe đừng gọi điện thoại mà.” Biết người nọ luôn cứng đầu, bảo anh chàng lấy tai phone nói điện thoại, chàng ta lại luôn chê phiền phức. Không làm gì được.

“Ừ. Vậy thôi nha.”

“Trên đường chậm một chút.”

“... Biết rồi.”

Vừa buông điện thoại, đã nhìn thấy Trình Giang Đào mới dạy hết tiết đẩy cửa bước vào, đầy mặt tươi cười.

“Tâm tình không tệ ha.”

Trình Giang Đào lại lộ ra một điệu bộ cợt nhả: “A, thực là chịu hết nổi lũ học sinh bây giờ. Lại còn nói

muốn giới thiệu đối tượng cho tôi.” Y và các sinh viên luôn luôn chụm lại với nhau, không một chút e dè. Tinh thần sa sút sau khi ly hôn vợ theo thời gian trôi qua, hình như cũng dần dần trôi đi luôn.

“Thật đúng là dụng tâm kín đáo.”

Trình Giang Đào cười khở hai tiếng, mở cửa sổ văn phòng ra, đứng bên cửa sổ châm một điếu thuốc, hút mạnh hai hơi rồi hỏi: “Ế? Không phải chiều nay cậu không có tiết sao, còn không rút đi?”

Thịnh Minh xếp đồng sách vở hơi lộn xộn trên bàn, “Buổi tối tôi có toạ đàm mà.”

Nói chính là chuyện bảy giờ tối, Thịnh Minh đảm nhiệm chủ giảng của buổi toạ đàm: Chuyện Goethe.

“Ồ đúng ha ——” Trình Giang Đào một bộ bất chợt tỉnh ngộ, tiếp đó lại miệng cắn điếu thuốc cười lên: “Phòng học nào? Tôi qua cổ vũ a.”

Vẫn tưởng rằng Trình Giang Đào chỉ nói chơi thôi, không ngờ bảy giờ tối, y đoan đoan chính chính ngồi trên hàng ghế đầu.

Giảng đường chung có hơn trăm chỗ vậy mà chật ních hết cả. Ngoại trừ sinh viên trong khoa hần, còn có rất nhiều sinh viên khoa ngành khác nghe danh mà đến.

Khi Thịnh Minh đứng bảy giờ đi vào phòng học, các sinh viên đang ngồi dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt để hoan nghênh hần.

Mắt hần nhìn khắp đại thánh đường, không còn ghế trống. Thậm chí còn có sinh viên không có chỗ ngồi phải đứng ở cuối phòng, chắn kín mít hết cả cửa sau phòng học.

“Chào buổi tối.” Đây là lời mở đầu của hần, ngữ điệu ôn hòa bình đạm, mang theo một nụ cười mỉm. Giản đơn tựa như cá tính của chính hần vậy.

Hần đứng trên bục giảng giảng thuật về Goethe, giảng thuật về cuộc đời, tính cách, các loại dã sử thú vị của văn hào ấy, cũng giảng về tiểu thuyết, kịch thơ của ông.

“Các bạn muốn hỏi, Goethe một đời đã viết bao nhiêu bộ tiểu thuyết, làm bao nhiêu bài thơ, tôi đều có thể nói cho các bạn. Nhưng nếu các bạn muốn hỏi, Goethe một đời từng có bao nhiêu người phụ nữ, tôi chỉ có thể nói, tôi thật sự là chẳng biết đâu! Thực ra ấy là vô số.” Khi nghiêm túc giảng lịch sử, thỉnh thoảng cũng bật mí đôi ba chuyện bát quái mới mẻ như thế, thú vị bất ngờ, “Nhưng tôi cảm thấy đối với văn đàn Đức bấy giờ, những người phụ nữ kia đều có ý nghĩa quan trọng, bởi nếu không có các bà, Goethe đã chẳng viết ra được nhiều thơ tình đến vậy.”

Lúc nói đến sáng tác thơ, Thịnh Minh còn ngâm ngay tại chỗ vài câu trong kịch thơ “Prometheus” của

Goethe cho thính giả đang ngồi nghe. Âm vang mạnh mẽ, phát âm tiếng Đức tròn vành rõ chữ, cùng với tình cảm chứa chan trong thơ ca được thể hiện đầy đủ. Vỗ vịn sáu câu, đọc xong, lập tức tiếng vỗ tay như tiếng sấm.

Có lẽ là có chút xấu hổ, Thịnh Minh thoáng gật đầu tỏ kính ý với hàng ghế dưới. Ánh mắt lướt đến đâu, đều là các sinh viên với một khuôn mặt cười thỏa mãn. Cuối cùng đường nhìn dừng lại một cách ngạc nhiên ở dãy cuối — không phải chứ? Châu Tử Bùi!?

Thằng cha kia vậy mà cũng một khuôn mặt cười toe, tay bắt chéo trước ngực. Ăn vận xác thực không khiến người chú ý, cùng lắm chỉ bị xem như là giáo viên của một số khoa khác mà thôi.

Thịnh Minh nhất thời căng thẳng, chỉ cảm thấy đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, thiếu chút nữa là quên mất cả nội dung cần nói tiếp theo.

Toạ đàm kết thúc, diễn ra vừa đúng một tiếng rưỡi. Cuối cùng các sinh viên bên dưới lại một lần nữa dùng tiếng vỗ tay vang dội cảm ơn buổi toạ đàm lần này của Thịnh Minh.

Lúc đi ra phòng học, Trình Giang Đào đi theo phía sau, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Nói không tệ nha.”

“... Anh còn thật sự tới nghe nhỉ.”

“Nói chuyện giữ lời mà, một năm học cậu cũng không có mấy cái toạ đàm, cơ hội khó có được a.”

Thịnh Minh bất đắc dĩ, “... Tôi về văn phòng đã.”

Sửa soạn các thứ xong, nhìn qua cửa sổ có thể thấy xe của người kia đã đỗ ở bãi đất trống sau giảng đường.

“Cậu có chuyện gì vậy? Dọa mình sợ đến mức nói tới chỗ nào cũng quên mất.” Hắn mở cửa xe, ngồi bên ghế phụ.

Châu Tử Bùi cười hê hê, “Thấy mình rồi thì hỏi hộp đến thế hả?”

“Đến lúc nào?”

“Vừa đến ngay cái lúc cậu nhìn mình ấy, ” Châu Tử Bùi vặn chìa khóa, khởi động xe, “Tuồng là bị cậu phát hiện từ lúc lên vào cửa sau rồi chứ.”

Thịnh Minh cúi đầu, “... Không phải cậu bảo là phải đi với khách ư, sao sớm vậy?”

“À, rút cho sớm thôi... Đây, mình bảo này...”

Cảm giác thấy Châu Tử Bùi nhích lại gần, chờ lúc hắn quay mặt qua, trước mắt đã là khuôn mặt phóng đại của Châu Tử Bùi. Người nọ bắt chập tất cả hôn vào bên miệng hắn, hình như lại đang cười: “... Nếu lúc cậu ở bên mình, cũng thẳng thắn và hài hước nhiều một chút, thì mình đây sẽ mừng lắm đấy.”

Nói xong, anh chàng giẫm chân ga, “Đi thôi.”

Trong bóng tối, hình như nhìn thấy bên má chàng trai, có lúm đồng tiền mờ mờ.

---

tròn vành rõ chữ: nguyên là “tự chính khang viên”: tự = chữ, chính = chuẩn, khang = giọng, viên = tròn hình dung đọc nhấn rõ từng chữ một cách chuẩn xác giọng hát thuần thực.

Goethe

Johann Wolfgang von Goethe (28 tháng 8 năm 1749–22 tháng 3 năm 1832) được coi là một trong những vĩ nhân trong nền văn chương thế giới, ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn nhà khoa học, họa sỹ của Đức. Do đó ông là một trong số ít những người được xem là nhà thông thái. Hầu hết các tác phẩm của ông trường tồn với thời gian, một trong những số đó là kịch thơ Faust gồm 2 phần, tác phẩm này là một trong những đỉnh cao của nền văn chương thế giới. Những tác phẩm văn chương nổi tiếng của ông là Wilhelm Meister's Apprenticeship và tiểu thuyết dưới dạng thư Nỗi đau của chàng Werther...

Goethe là một trong những gương mặt điển hình của văn chương Đức đã thoát khỏi (đoạn tuyệt) trường phái cổ điển Weimar ở Đức trong cuối thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, sự đoạn tuyệt này cũng trùng với thời kỳ khai sáng, và chủ nghĩa lãng mạn. Ông có ảnh hưởng rất lớn đến nền văn chương thế giới đặc biệt là ở châu Âu, nhiều tác phẩm của ông là nguồn cảm hứng trong âm nhạc cổ điển Đức, kịch, thơ, và triết học.

Prometheus

Trong thần thoại Hy Lạp, Prometheus (tiếng Hy Lạp cổ: Πρὸμηθεΰς) là một vị thần khổng lồ, con trai của Lapetus và Themis, anh em của Atlas, Epimetheus và Menoetius. Ông nổi tiếng với trí thông minh, là người đã cướp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại.[1] Zeus đã trừng phạt ông bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày. Thần thoại về ông xuất hiện trong một vài nguồn tư liệu cổ, trong đó Prometheus được cho là đã đóng vai trò then chốt trong thời kỳ đầu lịch sử của nhân loại.

42. Chương 41: Vì Sao Cậu Muốn Nắm Tay Mình? Bởi Vì Ở Bên Cậu, Mình Cảm Thấy Rất Ấm Ấp. 3

Từ sau khi hấn vào làm việc ở công ty, tác phong luôn luôn kiên quyết mạnh mẽ. Tôi không ngờ hấn cũng sẽ trẻ con, gặp chuyện không vừa ý, về nhà làm mình làm mẩy. Có lẽ, hấn cũng có mặt đáng yêu.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Mấy ngày nay, trong công ty Châu Tử Bùi rất bận rộn, buổi tối thường xuyên tăng ca thêm giờ.

Hình như là gặp vấn đề gì khó giải quyết, hay là gặp phải chuyện không thoải mái ở công ty, hai ngày nay Châu Tử Bùi luôn có vẻ rất mệt mỏi.

Nói cho đúng ra, vấn đề công tác của Châu Tử Bùi, trước nay Thịnh Minh không hề can dự. Cũng như khi Thịnh Minh đang sáng tác, Châu Tử Bùi sẽ luôn giữ an tĩnh tuyệt đối không làm phiền. Giữa hai người vẫn luôn duy trì quan hệ hài hòa như vậy, coi như là một sự tôn trọng đối với nhau.

Thịnh Minh nằm trên giường ngủ mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe được tiếng mở cửa đóng cửa, tiếng cởi giày, tiếng thả chìa khóa xuống, cảm thấy phòng ngoài sáng đèn —— Tử Bùi về rồi.

Không muốn quấy rầy người đang ngủ say, Châu Tử Bùi nhẹ nhàng đi vào trong phòng. Thịnh Minh luôn luôn nông miên, nghiêng người nhìn cái bóng màu đen trước mắt, “Về rồi.”

Người nọ nghe thấy, cúi người xuống xoa xoa mái đầu bù xù của Thịnh Minh, nhẹ giọng hỏi: “Đánh thức cậu rồi? Mình đi tắm đã.”

Chỉ chốc lát sau tiếng nước “ào ào” đã vang lên trong phòng tắm. Hấn nghiêng đầu nhìn xem đồng hồ đầu giường, chữ số điện tử màu dạ quang biểu thị 00:12 am. Hấn nghe động tĩnh trong phòng tắm, vậy mà hết cả buồn ngủ.

Không bao lâu sau, cảm thấy Châu Tử Bùi chui vào trong giường, hấn không lên tiếng, Châu Tử Bùi lại giang tay vơ lấy hấn trước một bước.

“Đầu gối...”

Chàng trai thấp giọng gọi ở phía sau hấn, Thịnh Minh xoay người qua, “Gì vậy?”

Châu Tử Bùi xoay người đè lên hấn, hôn mi tâm hấn, “Muốn cậu.”

Thịnh Minh nhú nhú mày, thâm nghĩ, hai ngày nay mỗi ngày cậu tăng ca đến muộn như thế, nghỉ ngơi

cho tốt chứ.

Châu Tử Bùi đưa tay xoa xoa mi đầu đang nhú của Thịnh Minh, vừa hôn lên bờ môi hắn, “... Đừng không muốn làm...”

Vừa nghe thấy cái giọng giống như bị tổn thương ấy của anh chàng, Thịnh Minh liền nhẹ dạ.

Hôn môi đến mức cũng sắp choáng ngất, Châu Tử Bùi dời xuống phía dưới hôn vào bên gáy hắn, tới chỗ xương quai xanh, không lưu tình mót vào đủ kiểu đặng trồng dấu tây, Thịnh Minh câu lấy cổ chàng trai thấp giọng kêu rên. Anh chàng lột áo ngủ Thịnh Minh ra hết như một chú sói đói, cười mà lưỡi lại đang xoay quanh trước ngực hắn lấy lòng, nửa người dưới đè Thịnh Minh, đã cương.

Thịnh Minh rõ ràng cảm giác được thứ nóng rực của chàng, cả người run lên.

“Giúp mình.” Đôi mắt Châu Tử Bùi sáng long lanh trong bóng đêm, “Dùng miệng được không?” Thấy Thịnh Minh hơi chần chừ, lại dùng điệu nói đáng thương năn nỉ, “... Đi mà.”

Thật đúng là chẳng có biện pháp nào với chàng.

Thịnh Minh nghĩ vậy, duỗi tay nắm chặt lấy anh chàng sáo lộng một phát, tiếp đó cúi đầu ngậm vào. Rõ ràng Châu Tử Bùi từng làm cho mình rất nhiều lần, nhưng thực sự đến lúc mình làm, lại hoảng loạn như một cậu bé hơn mười tuổi đang còn ngây thơ, hoàn toàn không biết làm sao mới đúng. Mót vào rồi liếm láp một cách hơi vụng dại. Khi đầu lưỡi liếm đến chỗ lõm vào ở đầu đỉnh, Châu Tử Bùi rên lên, tay tóm lấy tấm trải giường.

Thịnh Minh hơi hoảng, vội vã ngẩng đầu hỏi: “Không thoải mái... ư?”

“Không phải không thoải mái, ” Châu Tử Bùi mở mắt ra, một phát kéo Thịnh Minh lên, bắt lấy cằm dùng sức hôn, “... Là rất thoải mái.”

Thịnh Minh còn không kịp đỏ mặt, Châu Tử Bùi đã lại lấn người đè lên, môi lưỡi một đường đi xuống dưới, một đường châm lửa.

Lúc ngón tay dính dầu bôi trơn tiến vào, cơ thể cố gắng thả lỏng, để Châu Tử Bùi làm mở rộng cho hắn.

Đến khi cảm thấy Châu Tử Bùi đỡ lấy mình, trong lòng lại là tâm tình phức tạp bất an xen lẫn chờ mong. Cũng không biết vì sao, dù cho ở bên nhau bao lâu, đã làm bao nhiêu lần, Thịnh Minh vẫn sẽ hồi hộp. Có lẽ là vì cá tính, hoặc là vì đối với Châu Tử Bùi hắn mãi mãi có một thứ cảm tình giống như mối tình đầu. Đường như dù cách nhau bao lâu, hắn vừa nhìn thấy Châu Tử Bùi, vẫn là sẽ cảm thấy rung động.

Châu Tử Bùi vừa hôn hắn, vừa đỡ thứ của mình tiến vào.

Tựa như có phần lơ mãng, dưới tình huống không có an ủi phía trước của Thịnh Minh, đã vào lút cán. Thịnh Minh bị đau “A!” lên một tiếng, mi đầu cũng xoắn lại.

Châu Tử Bùi dừng lại hôn tai hắn, hơi thở hoàn toàn phun vào trong cổ hắn, nhột.

Lúc bắt đầu luật động, chỉ cảm thấy cả ván giường cũng lung lay theo. Châu Tử Bùi trều sấp một hồi, tay bao lấy tính khí của Thịnh Minh sáo lộng lên xuống.

Liên tục mấy ngày không làm, Thịnh Minh cũng nhanh chóng cương lên.

Khuỷu tay Châu Tử Bùi chống ở hai bên đầu hắn, hạ thân đỉnh động rất nhanh.

Tốc độ đột ngột đến khiến hắn có phần không thừa nhận nổi, cũng giấu không được tiếng rên rỉ trong cổ họng.

“... Chậm, cậu chậm một chút... A a...”

Người nọ như thể không nghe thấy, chỉ biết cứ thế chạy nhanh...

Đến cuối cùng, Thịnh Minh ngay cả tiếng cũng sắp phát không ra, đành phải ôm Châu Tử Bùi nhắm mắt lại cam chịu.

Sau đó thì bị lật cả người lại, đi vào một lần từ phía sau.

Châu Tử Bùi nín thở không nói lời nào, làm nhiệt tình như lửa, lần sau tiến vào hung ác hơn lần trước.

Trong cơn mơ hồ dường như cảm thấy chàng trai có chút bất an, nhưng lại không biết nguyên nhân, chỉ có thể rên rỉ theo tiết tấu luật động của hắn.

Cuối cùng, Châu Tử Bùi rút ra, Thịnh Minh lập tức cảm thấy phía sau có chất lỏng dính dóp chảy ra theo.

Cả người không còn chút sức, nằm úp sấp trên giường. Mắt gần như không mở ra nổi.

Châu Tử Bùi tỉnh táo lại, kề sát tới, một vẻ mặt biết lỗi: “... Là mình phát hỏa quá đáng rồi...”

Thịnh Minh vươn tay đặt lên hông Châu Tử Bùi, nhích người có đôi chút khó khăn, “Sao rồi?”

Chàng trai chỉ cụp mắt, “Gần đây trong công ty bận quá, cũng không có thời gian ở bên cậu đúng nghĩa...”

Hôm nay bàn chuyện làm ăn lại huyên náo đến mức bực bội...”

Thịnh Minh an tĩnh nghe chàng trai kể đầu đuôi sự tình. Nói xong lời cuối cùng, anh chàng hổ thẹn như một đứa bé nói dối, nói xin lỗi, “Thật có lỗi.” Thịnh Minh kéo khóe miệng cười, ngẩng đầu hôn lên phần tóc ngắn màu nâu trên trán anh chàng, “Chuyện như thế này, không cần xin lỗi đâu.”

Cậu có tâm sự, sau đó về nhà làm mình làm mẩy giống như làm nũng, mình chỉ muốn cười. Sẽ không oán giận cậu, chỉ biết cảm thấy vui mà thôi.

43. Chương 42: Hiểu Lắm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lắm Thành Lớn Cũ

Yêu là gì.

Yêu là hắt cùng tôi đến chợ mua thức ăn, xách đồ ăn đi theo phía sau tôi. Yêu là khi tôi làm cơm, hắt im lìm không nói gì mà dốc lòng giúp tôi nhặt rau. Yêu là hắt từng vắt vả lột một cái càng cua thật lớn cho tôi, thả vào đĩa dấm của tôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Một ngày cuối tuần nọ, Châu Tử Bùi đột nhiên nói, “Hay buổi tối tại mình ăn cua đi.”

Thịnh Minh gật đầu, nói được, lại nghe Châu Tử Bùi bảo, “Đi thôi, mình với cậu cùng đi chợ.”

Châu Tử Bùi mặc một cái áo liền mũ màu kem, đi dưới ánh mặt trời nghiêng nghiêng vẫn là bộ dạng của một cậu nhóc.

Thịnh Minh nhớ rõ như in, ánh sáng và nhiệt độ ngày ấy.

Chợ đồ ăn cách xóm cũng không xa, đi bộ mười phút thì tới.

Tuy nói thời gian cuối thu vẫn chưa đến, nhưng cua đã lục tục lên chợ, tục ngữ nói “Tháng Tám âm lịch lựa cua cái, tháng Chín qua rồi thì lựa cua đực.”

Dù sao đối với những thứ này Châu Tử Bùi cũng không có chút kinh nghiệm nào. Từ nhỏ sinh ra ở Châu Âu, lớn lên một mình về nước học cũng không có mấy cơ hội được ăn cua, vì thế đối với việc lựa cua hắt hoàn toàn chẳng biết gì.

Thịnh Minh đứng trước sạp hàng, vừa chọn vừa giảng giải cho Châu Tử Bùi: “Đây, chọn cua trước tiên chọn màu, màu xanh đen sắc độ tươi sáng, như vậy đều chắc thịt. Thứ hai lật lại xem cái bụng, phồng lên là tốt. Sau đó là chọn con lớn hết cỡ, đầu nặng.” Ông chủ bán cua nghe Thịnh Minh nói một hồi, cười hớn hở, “Xem ra chú em là người trong nghề a! Đây đây, con này ngon nè, chú xem thế nào? Bảo đảm ngon!”

“Mua thêm vài bó rau nữa.”

“A, để mình.” Châu Tử Bùi cầm lấy túi cua, ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Thịnh Minh dừng trước một sạp hàng, nhìn nhìn đồ ăn bày bên ngoài, “Cho nửa kí cải bó xôi, rau cúc.”

“Được, ” Bà cô nhanh nhẹn bỏ đồ ăn vào túi, lại nhiệt tình hỏi: “Còn muốn cái gì, cần tây không? Tươi lắm!”

“Cần tây không cần.” Đáp lời gọn gàng dứt khoát — Châu Tử Bùi không thích rau cần.

“Vậy lấy hai củ cà rốt cho cậu nhé?”

Châu Tử Bùi thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, cướp lời: “Không cần, không cần.”

Nghĩ thầm, cô ơi cô thật là biết chọn — đầu gối nhà cháu cũng không ăn cà rốt.

“... Còn muốn ăn sườn non kho mật.” Châu Tử Bùi xách đồ ăn nói.

Quay lại hàng thịt, “Ông chủ, cho tôi thêm một ít xương sườn, cắt nhỏ một chút.”

Tâm tình Châu Tử Bùi hình như đặc biệt tốt, thích ý nhắc cái túi.

Về nhà nhìn Thịnh Minh vội đến vội đi trong bếp, bảo: “Để mình làm cái gì đó đi, nhặt rau đi, nhặt rau thì mình vẫn biết chứ.”

Sơ chế xong cua, Thịnh Minh quay đầu qua hỏi: “Hấp được không?”

“Được chứ, được.” Cậu nói cái gì cũng được hết đó.

Anh chàng nhìn Thịnh Minh để nước trong nồi sôi sùng sục, bỏ cua đã được cột chặt nằm giữa bụng vào trong ***g hấp, lại trải lên trên một chút hành gừng và lá tía tô. Đậy nắp nồi rồi xem đồng hồ.

Châu Tử Bùi nhìn chăm chăm vào hân, nhìn đến mức hân cảm thấy mất cả tự nhiên, “... Cậu cứ nhìn mãi cái gì vậy.”

Đôi mắt màu nâu nhạt của người nọ cong lên, hê hê cười ngu hai tiếng, “Nhìn cậu đó.” Nhìn cậu đắm đang a.

Sao mình cảm thấy, ở lâu với mình, cậu thực là càng ngày càng hiền dịu, càng ngày càng giống vợ người rồi vậy nè?

Tiếc là cái ý nghĩ này, cứ giữ ở trong bụng tự đùa tự vui một mình được rồi. Nói ra, tên đầu gỗ kia nhất định lại một bộ quần bách cho mà xem.

Thì ra, hai người ăn cua cũng có thể ăn ngon lành như vậy.

Cua hấp cho ngấm rồi bỏ thêm gừng xay và dấm đường, mùi vị ngon lạ thường.

Châu Tử Bùi thả một miếng thịt còng phải mất rất nhiều sức mới lột ra được vào trong đĩa dấm của Thịnh Minh, “Thế nào, kỹ thuật không tệ chứ.” Cúi đầu nhìn xem, quả thực thịt vẫn nguyên vẹn.

Thịnh Minh cười cười, “... Miễn cưỡng quá quan thôi.”

Cơm canh cũng không nấu, chỉ có thức ăn thôi đã ăn no căng.

Sườn non kho mật cũng ngon, nước sốt thuần chất, ngọt mà không ngấy, thịt lại khá mềm.

Tuy rằng tiệc xã giao phải đi ở công ty không ít, nhưng ngược lại, chúng vĩnh viễn không cách nào so sánh được với cảm giác ấm áp trong nhà. Kiểu ăn mà trên bàn cơm một cái đĩa thêm một cái đĩa như ở bên ngoài, dù cho nó sơn trôn hay là hải vị, đều không phải hương vị của nhà.

Sau khi ăn xong, Châu Tử Bùi tự giác dọn bát đĩa. Đẩy Thịnh Minh ra khỏi bếp, tiến hành công đoạn cuối cùng kết thúc công việc.

Đến khi tất cả mọi việc đã hoàn tất, lúc đi ra nhà bếp, Thịnh Minh đang ngồi buồn tẻ trên sofa, trên TV thì chiếu phim tình cảm giờ vàng.

“Ô, kem đánh răng trong nhà dùng hết rồi, khăn giấy cũng sắp hết rồi, còn thật nhiều đồ phải mua ha ——” Châu Tử Bùi vừa cời tạp dề, vừa hỏi, “Theo chồng dạo siêu thị, có hứng thú hay không?”

Vừa ngẩng đầu lên đã cảm thấy người trên sofa ném đến ánh mắt khinh bỉ, “... Theo cái đầu cậu thì có.”

Thịnh Minh đứng dậy, vào phòng thay quần áo.

Hai người không hẹn mà cùng mặc quần lửng thể thao mang dép lười, vừa thoải mái lại thuận tiện.

Đó không phải đôi dép lười đầu tiên của họ. Lần đầu tiên, là mua để dùng gấp ở bờ biển Hạ Môn.

Thịnh Minh rất coi trọng giày dép, không chỉ mỗi dép lười, giày vải cũng mua giày tình nhân giống nhau. Hắn luôn cảm thấy, giày chính là phải mang đi đường, mà tương lai của hắn và Châu Tử Bùi, vẫn còn con đường rất dài rất dài phải đi.

Buổi tối ở trên đường, gió mát thổi đến rất sáng khoái.

Bọn họ men theo ánh đèn đường yếu ớt mà đi, một đường đi Châu Tử Bùi đều không quên dắt tay Thịnh Minh.

Hai người đẩy xe hàng loanh quanh trong siêu thị, bổ sung những đồ dùng sinh hoạt còn thiếu.

Lúc tính tiền trước quầy thu ngân, Thịnh Minh như là nhớ tới cái gì, vội tay lấy một hộp BCS ném vào xe hàng, sau đó quay đầu qua tàn bạo nhìn Châu Tử Bùi một cái.

Hộp BCS trong nhà kia dùng rất lâu mới hết, nào phải bởi vì làm ít, mà là vì Châu Tử Bùi không thích dùng. Thật không dễ dàng mới dùng hết, thời gian sau đó cứ lấy lý do “dùng hết rồi không kịp đi mua” mà từ chối bao lần. Thịnh Minh mỗi lần đều gõ gõ đầu anh chàng, nói: “Bớt mượn cố.”

Châu Tử Bùi đương nhiên là hiểu rõ ý của Thịnh Minh.

Bất đắc dĩ nhìn trời. Nghĩ thầm, thật không dễ dàng mới giải quyết xong một hộp...

Nhưng sự thực chứng minh, cái hôm nay mua quả thực là toi công.

Đêm đó, Châu Tử Bùi cứ ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Cậu xem, tội mình đâu cần lo lắng vấn đề đứa nhỏ, tội mình cũng không phải kiểu người bấy bạ, cậu tin tưởng mình mình tin tưởng cậu... Ai mình nói, không dùng cũng được mà, được mà đúng không?”

Cổ ý nhắm vào thời khắc then chốt mới thấp giọng dụ hoặc: “Nè đầu gối... Không dùng bao sướng hơn mà, cậu biết mà...”

Thịnh Minh hồng một cái mặt, đã hoàn toàn không thể suy nghĩ gì nữa.

Người nọ còn chăm chỉ không biết mệt, “Cậu nói đi...”

Tính nết thật tệ! Thịnh Minh nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng đành chịu thua: “Tôi biết rồi... Anh đẩy... Nhanh lên một chút...”

Hai mắt Châu Tử Bùi cũng bắt đầu híp lại — thuần hoá thành công.

44. Chương 43: Hiểu Lầm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lầm Thành Lớn Cũ

Hắn luôn luôn hài hước.

Đổi là người khác, vào lúc đó chắc hẳn sẽ nói mấy lời khen ngợi kiểu như “Rất tốt, rất hợp với cậu” và vân vân, nhưng riêng có hắn lại khác người. Cũng cùng là khen ngợi bằng bốn chữ, câu nói ấy của hắn, người nghe không chỉ cảm thấy thích chí, hơn thế nữa, là cảm thụ được sự hài hước của hắn.

Ở bên hắn lâu như vậy, tôi chưa bao giờ lo lắng sẽ qua ngày trong buồn chán, bởi vì hắn chính là gia vị tuyệt nhất trong cuộc sống.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Lúc cha mẹ của Châu Tử Bùi về nước, là Thịnh Minh và Châu Tử Bùi cùng đi đón.

Mẹ Estella vừa xuống máy bay, nhìn thấy con trai và Thịnh Minh đang đợi, vội vàng đi đến ôm Thịnh Minh trước, áp má chào hỏi. Châu Tử Bùi bị lạnh nhạt đứng một bên, nói thầm trong bụng: Rốt cuộc thì đứa nào mới là con trai mẹ?

Cùng Châu Tử Bùi bên nhau lâu như vậy, lời thăm hỏi cơ bản cũng đã thành thói quen. Khi hỏi thăm sức khỏe Estella bằng tiếng Pháp, bà đã vô cùng bất ngờ và vui mừng, khen với Châu Tử Bùi, một thời gian không gặp, tiếng Pháp của Thịnh Minh lại tốt lên không ít.

Sau khi ôm bà Estella, Thịnh Minh lễ phép gọi một tiếng “bác trai”, ba Châu gật đầu, thoáng mỉm cười.

Đàn ông miền nam điển hình. Trầm mặc ít lời, nhưng lại sâu sắc điềm đạm. Tuy rằng ở địa vị cao, nhưng trong sự uy nghiêm vẫn ẩn chứa khí chất thư sinh mà học đường miền nam tích lũy nên.

Lần này trở về, còn là vì công việc của ba Châu. Công ty sắp tổ chức một buổi yến tiệc thật lớn để kỉ niệm một năm thành lập cũng là lễ ký kết sự hợp tác trong hạng mục lớn nhất của công ty năm nay. Vì thế, các nhân vật cấp trung và cấp cao trong công ty cùng với gia quyến của họ đều được mời, để mở rộng quy mô

của tiệc chiêu đãi lần này, còn cố ý mời đến rất nhiều nhân vật chủ chốt từ tổng công ty ở Paris, trong đó bao gồm ba Châu và mẹ Châu – người lấy thân phận gia quyến đến tham dự.

Đương nhiên, Châu Tử Bùi với tư cách một người lãnh đạo trẻ tuổi xuất sắc trong mấy năm gần đây ở công ty, hiển nhiên cũng nằm trong danh sách khách mời.

Những điều này, Thịnh Minh có biết. Bởi vì cái đêm Châu Tử Bùi biết được tin tức ấy, đã hưng phấn bùng bùng báo tin này cho hắn. Có thể được mời là tượng trưng cho thân phận, cũng là một khẳng định đối với thành tích công tác. Châu Tử Bùi luôn luôn phấn đấu vì giấc mơ của mình, đây là điều hắn nên có được. Thịnh Minh mừng thay cho hắn.

“Đi với mình nhé.”

Hiển nhiên đó chẳng phải là ngữ khí hỏi dò hay thương lượng.

Thịnh Minh hơi giật mình, “Gì cơ?”

“Mình nói, bữa tiệc hôm đó đều là tự mang người bầu bạn theo, ” ngữ khí nói chuyện của chàng trai tương đối nghiêm túc, “Mình muốn hôm đó cậu cùng đi với mình.”

“Cậu nói nghiêm túc đấy à?”

“Nghe ra giống nói đùa?” Châu Tử Bùi cười rồi ngồi xuống bên cạnh Thịnh Minh, “Người trong tổ, cấp dưới, cả thủ trưởng của mình, đều biết mình có một tên bạn trai. Huống chi lần này tham gia yến tiệc, hơn phân nửa đều là người châu Âu, chuyện này không hề gì. Mình không muốn đến lúc đó mọi người thấy mình có một mình, đều tới hỏi vị bạn trai kia của mình đi đâu rồi. Cậu thấy sao?”

Thịnh Minh trầm mặc.

Ở phương diện này quả thực Châu Tử Bùi nghĩ thoáng hơn hắn, có lẽ nguyên nhân là vì đã nhận được sự giáo dục khác nhau từ bé. Hắn biết rõ, những đồng nghiệp thân cận với Châu Tử Bùi trong công ty, đều biết đến sự tồn tại của một người tên là Thịnh Minh. Khác với chàng trai, người biết về chuyện của hắn một cách mơ hồ trong trường học, e là cũng chỉ có Trình Giang Đào mà thôi.

“Cậu không đồng ý?”

Đối diện với câu hỏi dò của Châu Tử Bùi, Thịnh Minh ngẩng đầu, đôi mắt đen láy cong lên, “Vậy hôm nào, cùng mình đi mua một bộ âu phục cho ra dáng đi.”

Thường ngày đi dạy học, khi không có tiết thì viết lách, có mua về một bộ chính trang đẹp đến đâu cũng chẳng có cơ hội mặc, thế nên là không mua.

Châu Tử Bùi cũng cười lên, vuốt vuốt tóc Thịnh Minh, “Ngày mai, ngày mai được không?”

“Được.”

Như kế hoạch đã định, đi chọn một bộ chính trang đằng hoàng tối màu.

Màu đậm, một hàng nút, là mẫu áo của Anh có cổ áo hẹp dài tinh xảo, vô cùng vừa người. Áo sơ mi màu trắng tôn lên màu da trắng nõn của Thịnh Minh, ống tay áo cài nút ngay ngắn. Cravat là khiêu phẩm mỹ của Châu Tử Bùi, nền màu đỏ tía phối với hoa văn có quy tắc, mạnh mẽ mà không mất ôn nhã, thích hợp với khí chất của Thịnh Minh.

“Ừm, ” Châu Tử Bùi đứng trước gương phòng thay đồ chỉnh lại cổ áo cho Thịnh Minh, nhìn đến nhìn đi, dương dương đắc ý: “Tuyệt vời, siêu cấp tuyệt vời, chính là bộ này.”

“Thực sự được chứ?” Bản thân Thịnh Minh dường như vẫn còn một chút không chắc chắn, dù sao những lúc mặc trang phục chính thức như thế này có quá ít.

Lúm đồng tiền của Châu Tử Bùi nổi lên, “... Đẹp trai phạm quy.”

Thịnh Minh mỉm cười, bốn chữ này nghe mới toanh, cũng chẳng biết đầu óc thằng cha kia do cái gì cấu tạo nên nữa.

Không ngờ trước yến tiệc một đêm lại cảm thấy thấp thỏm.

Châu Tử Bùi cười hần, “Mình còn chưa hỏi cậu, cậu hỏi cậu cái gì?”

Những bạn bè kia của cậu, mình có quen đâu chứ. Mình nên nói cái gì đây, chuyện nghiệp vụ hoàn toàn không biết. Lại còn, không biết nói tiếng Pháp, không có vấn đề sao.

Những vấn đề để lo lắng không ngờ lại nhảy hết cả ra vào đêm nay.

Châu Tử Bùi an ủi một cách chắc chắn, “Không quen nên mới giới thiệu cậu cho bọn họ biết. Cũng sẽ chẳng có ai tệ nhạt đến độ đi dự tiệc tối mà thao thao bất tuyệt nói nghiệp vụ, huống chi có rất nhiều gia quyến đi cùng cũng đều không rành nghiệp vụ mà... Tiếng Pháp của cậu đã được cho là tốt rồi, lúc thực sự không được nữa, cậu có thể dùng tiếng Đức để “khè” mọi người nữa là.”

Sao lại có bất an chứ, rõ ràng không có gì để lo nghĩ, chẳng phải sao.

45. Chương 44: Hiểu Lầm Không Hề Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Mỗi Bên Đều Tự Giữ Khư Khư Cái Tôi Mặc Kệ Hiểu Lầm Thành Lớn Cũ

Hai người cùng sống bên nhau, va chạm là không thể tránh khỏi. Có đôi khi người ta ấu trĩ mà chẳng thể nào nói lý, thường dành cho người quan trọng nhất của mình những thương tổn sâu nhất. Hiểu lầm không hề đáng sợ, đáng sợ chính là đều tự ôm khư khư cái tôi để mặc cho hiểu lầm thành lớn cũng không tháo gỡ.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Hôm nay Thịnh Minh có hai tiết đại cương liên tiếp trong một buổi chiều.

Lúc nghỉ chuyển tiết trở lại văn phòng, nhìn thấy điện thoại di động có ba cuộc điện thoại bị nhỡ, Vincent.

Châu Tử Bùi đã dặn hần hết giờ thì ở trong trường chờ mình tới đón, rồi buổi tối cùng đi dự tiệc.

Thịnh Minh gọi lại, nghe đầu điện thoại bên kia nói: “Đầu gối, do có một số thay đổi, đêm nay không thể đưa cậu đi được. Xin lỗi. Về nhà mình sẽ giải thích rõ ràng với cậu.” Nghe thấy trong điện thoại có ai đó đang hồi thúc, chàng trai vội vã cúp máy, “Chiều nay cậu tự về nhà nhé. Về nhà rồi nói, mình phải cúp máy.”

Hần không kịp phản ứng, chỉ có thể đáp một cách hình thức hóa: “... Được.”

Hần không biết thay đổi trong lời nói của Châu Tử Bùi là chỉ điều gì. Nhưng bản thân đã hồi hộp cả buổi tối một cách ngu ngơ, cho rằng đó là đại sự còn lớn hơn trời, mà bởi vì một câu nói, cứ như vậy bị hủy bỏ. Đổi là ai, ai cũng sẽ thất vọng.

Tiết học thứ hai có chút rầu rĩ.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, tiếng chuông đúng giờ vang lên. Hạn thấp giọng nói bằng tiếng Đức: “Hôm nay đến đây nhé.”

Lúc về đến nhà một mình, mới năm giờ. Thật sớm.

Mà khi Châu Tử Bùi về đến nhà, đã là gần mười một giờ.

Trong sáu tiếng đồng hồ ấy, Thịnh Minh đọc một hồi sách, viết một hồi văn chương, cũng một mình giải quyết một ít đồ ăn còn thừa trong tủ lạnh. Thực ra vẫn còn, chính là thoải mái đi dạo không mục đích rồi đến trước khách sạn nơi tổ chức buổi dạ tiệc, cũng thấy được điều không nên thấy.

Lúc này, hạn nín thình không nói chuyện, mặt ngoài là gió êm sóng lặng. Nghĩ thầm rằng, có khi nào Châu Tử Bùi sẽ tự giải thích một chút với hạn hay không.

Đúng như dự đoán, Châu Tử Bùi về đến nhà, cởi âu phục, treo nó lên giá áo rồi, bèn cùng ngồi xuống sofa.

Chàng trai nói: “Đầu gối, mình muốn nói chuyện với cậu.”

Trông anh chàng có phần khổ não.

Thịnh Minh đặt quyển tạp chí trong tay xuống, “Cậu nói đi.”

Châu Tử Bùi ngừng một lát, tiếp tục nói: “Sau khi cha và chủ quản biết được dự định ban đầu của mình, lần lượt cho mình lời khuyên. Lần này ngoại trừ là yến tiệc mừng đầy năm khánh thành, hơn thế nữa nó còn là lễ ký kết hạng mục kia. Ban đầu, thiết lập hạng mục ấy, mình xem như là một trong số những người phụ trách chủ chốt. Đối phương... có lẽ cũng không thể tiếp thu đồng tính luyến. Nhưng đối với công ty hạng mục này rất quan trọng, nhất định phải ký...”

“... Mình hiểu. Cho nên, cậu mới đi một mình?”

“Không, ” Châu Tử Bùi cúi đầu, “Mình làm bộ mang theo bạn gái, giả vờ như một gã đàn ông có tính hướng bình thường, ngồi trước bàn cùng ăn với bọn họ. Nhưng sau khi tất cả chấm dứt, đột nhiên mình cảm thấy ghét cay đắng bản thân như vậy.”

Trong lòng Thịnh Minh thoáng trầm tĩnh lại, bởi vì sự thẳng thắn của Châu Tử Bùi.

Sau khi ăn xong cơm tối, hắn đi dạo đến nơi tổ chức bữa tiệc, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng một cô gái vận lễ phục dạ hội vòng tay vào cánh tay Châu Tử Bùi bước ra khỏi xe, đến gần phòng tiệc.

Sự dả kích ngay lúc đó không hề nhỏ. Giờ đây đối mặt với thái độ thành thực như vậy của chàng trai, hắn đang đợi lời giải thích của Châu Tử Bùi.

“Những đồng nghiệp thân quen với mình trong công ty, đều biết rõ ràng chuyện của chúng ta. Nhưng đây là lần đầu tiên, sau khi mình công khai xuất quỹ với họ, nấp vào lại trong ngăn tủ. Cái loại cảm giác này, thật u ám. Mãi cho đến lúc kết thúc, mình cũng không rõ vì cái gì mình phải làm như vậy! Mình...”

Thịnh Minh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trước nay đều cảm thấy, nếu như đôi bên đều có tâm chân thành mà ngồi xuống nói chuyện, có vấn đề nào không thể giải quyết đâu. Những hiểu lầm có thể nảy sinh giữa hai người, đều không đủ để sợ hãi. Sợ là sợ hai bên đều không có kiên trì để nghiêm túc tháo gỡ chúng.

So với hắn, tính tình của Châu Tử Bùi cương trực hơn một chút, có đôi khi cũng có phần nóng nảy. Nhưng cũng may cuối cùng hai người đều có thể tỉnh táo lại, cùng đi tìm hướng giải quyết vấn đề. Có lẽ, đây chính

là động lực cho tình yêu tiếp tục.

Nhìn Châu Tử Bùi ảo não ở trước mắt, trong lòng Thịnh Minh còn có chút vui vẻ.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai Châu Tử Bùi, nói: “Chuyện này cũng không có gì không đúng, cậu chỉ đang tranh thủ lợi ích lớn nhất cho công ty mà thôi, không phải sao. Ở vào loại trường hợp như thế này, nếu như muốn giả vờ, thì không cần hoài nghi chính mình nếu như không giả vờ, thì hãy nói cho mọi người con người của cậu, điểm giới hạn của cậu. Những điều này mình cũng không để tâm, cái mình có thể làm, chỉ là ủng hộ sự lựa chọn của cậu mà thôi.”

“Nhưng mà...”

“Đương nhiên, nếu như so sánh hai việc, đương nhiên mình hi vọng nhìn thấy cái sau hơn. Nhưng như vậy cũng chẳng sao, mình biết rõ người nên đứng ở vị trí bên cạnh cậu chính là mình, thì được rồi.”

Nghe Thịnh Minh thản nhiên nói xong những lời ấy, Châu Tử Bùi cảm động không thể tả.

Nâng gáy hắn, hôn hôn vào trên môi hắn, “Cảm ơn.”

Thịnh Minh cười, mình có làm cái gì đâu, cậu cảm ơn mình điều gì. Mình chỉ là cảm kích, cho đến nay giữa chúng ta đều là thản thành tương kiến, không hề có chút giấu diếm hay dối lừa nào.

—

thản thành tương kiến: có thể hiểu là một quá trình gặp gỡ và quen biết nhau bình thản và chân thành, không giấu diếm lừa dối nhau, chân thành với đối phương, đem ý nghĩ của mình nói cho đối phương mà không hề ngụy trang.

Điển cố xuất xứ: Lưu Tư Phấn “Bạch môn liễu · kê minh phong vũ” đệ ngũ chương: “Cung Đỉnh Tư chọc thủng nó, là đang cố gắng tạo thành một loại ấn tượng thản thành tương kiến, khiến đối phương cởi bỏ nghi ngờ.”

Từ gần nghĩa: xích thành tương kiến

Lưu Tư Phấn: nam, người Quảng Đông, sinh năm 1944. Hiện giữ chức văn liên chủ tịch tỉnh Quảng Đông, viện trưởng học viện mỹ thuật Quảng Đông, uỷ viên thường vụ hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh Quảng Đông...

46. Chương 45: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mệnh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bão Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.

Sự ấm áp của gia đình từng là những chữ mà tôi không dám nhắc đến, bởi vì nó tựa như vết thương chưa lành hẳn, mở ra sẽ đau. Nhưng ở nơi hẳn, tôi không chỉ thấy được hình dung của nhà, mà còn cảm giác được sự yên bình hẳn dành cho tôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Đợi đến kỳ nghỉ đông này, cùng Tử Bùi đến Paris đi.”

Chắc hẳn trạng huống gia đình của Thịnh Minh, cha mẹ Châu Tử Bùi cũng có biết, vì thế, trước khi về Paris, ba Châu đưa ra lời mời như vậy: “Nếu như có thể, tiện dịp, cùng nhau mừng năm mới đi con.”

Một câu nói giản đơn như vậy thôi, nhưng nó lại đi thẳng vào nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng Thịnh Minh.

Mẹ Châu cũng vui vẻ cười không khép miệng. Châu Tử Bùi đành phải nhấn dùm ý của mẹ bằng một khuôn mặt cười đau khổ, “Mẹ mình bảo... ‘So với tên con trai mất nết nhà chúng ta, ta còn thích sự hiểu chuyện của con hơn, tính cách tốt hơn thằng nhóc gốc kia nhiều. Nếu như thằng nhóc ăn hiếp con, cứ việc quản giáo nó cho ra trò cho ba mẹ, khỏi cần lưu tình làm chi!’”

Bốn người đều bật cười.

Dường như, đây mới là diện mạo mà gia đình nên có.

Còn mối liên hệ của bản thân mình và cha bao nhiêu năm nay ít ỏi đến cơ hồ bằng không ấy, quả thực là không bình thường.

Sau khi cha mẹ ly hôn, lâu nay đối với chuyện sống chết của con trai mình cha hẳn chẳng hề quan tâm, ông ta và người đàn bà kia, và con của họ sống cùng nhau rất tốt. Còn bản thân hẳn sống cùng họ, cứ luôn có một loại lỗi giác như ăn nhờ ở đậu. Huống chi là thái độ luôn luôn không có thiện chí của người đàn bà và cô em gái kia đối với hẳn, bởi vậy nên ngay từ thời trung học hẳn đã sớm chuyển ra ngoài, nóng lòng muốn phân rõ giới hạn với gia đình kia.

Trong ngần ấy năm, ngay cả dịp Tết nhất, lời thăm hỏi của cha cũng rất hiếm hoi. Thịnh Minh cơ hồ đã sắp không nhớ rõ, mình còn có một người cha còn cái nhà ấy, cũng đã là nhà của người khác rồi.

Trong mấy năm nay, lần duy nhất cha hẹn hẳn ra đi gặp mặt ăn cơm, là vì biết được hẳn là giảng viên của đại học S. Ông ta chỉ một lòng muốn đưa cô em gái không học vấn không nghề nghiệp kia vào đại học S, dựa vào các mối quan hệ của Thịnh Minh. Biết được trước khi thi đại học, đại học S sẽ có sát hạch trước kì tuyển chọn, ông hẹn Thịnh Minh ra gặp mặt.

Lúc nhìn thấy cha, hấn vô cùng chua xót. Vì người đàn ông kia già rồi.

Nhưng khi biết được một lần gặp mặt duy nhất này, vồn vện chỉ là vì muốn bảo hấn dựa vào quan hệ để nâng đỡ cái người gọi là em gái kia một lần, hấn càng chua chất tột đỉnh.

Tính nết hai đứa con của ông khác nhau một trời một vực.

Con trai từ bé đã ngoan ngoãn nghe lời, tính cách có phần hướng nội, nói không nhiều lắm, chỉ thích im im đọc sách một mình, nhưng lòng dạ lương thiện, dễ gần. Còn đứa con gái nhỏ thì ngược lại, trời sinh nóng nảy ngang ngược, tiêu tiền như nước, thời thiếu niên thì đi gây sự cả ngày ở ngoài đường, là một cô nàng nổi loạn đúng nghĩa.

Nhưng dù sao, cô ta cũng họ Thịnh, một bộ phận trong thân thể cô, cũng đang chảy dòng máu giống như Thịnh Minh.

Thịnh Minh im lặng nghe cha kể những chuyện đã xảy ra trong mấy năm gần đây.

Cuối cùng, hấn nói: “Con hiểu rồi. Bảo nó mấy tháng cuối cùng này chăm chỉ học hành đi... Nếu như điểm thiếu nhiều quá, con cũng bất lực.”

Hấn đi trước, nghe cha gọi hấn một tiếng “Tiểu Minh” ở đằng sau. Từng ấy năm đến nay, đã chẳng còn người gọi hấn như vậy. Hấn xoay người, người đàn ông vẫn còn đứng ở chỗ cũ, có chút bất đắc dĩ phát phát tay, “... Không có gì, con đi đi.”

Thịnh Minh không biết chuyện cho tới bây giờ, ông phải chăng cũng có một chút hối hận.

Rất cuộc, bởi điểm thi tuyển thiếu quá nhiều, người gọi là em gái nọ cũng không vào được đại học S như trong dự kiến, mà là một trường cao đẳng.

Thế rồi, bà mẹ kể bất chấp lý lẽ đã gọi một cuộc điện thoại xả hết khí nóng vào trên người Thịnh Minh.

Hấn chỉ im lặng nghe những lời không lọt tai nọ, sau đó cúp điện thoại.

Cũng bởi thế, trước mặt hấn Châu Tử Bùi rất ít nhắc tới những hồi ức về gia đình.

Dù chưa từng nói với Thịnh Minh, nhưng trong lòng chàng trai đã âm thầm hạ quyết tâm từ lâu, muốn cho hấn một cái nhà, là bên cạnh âm áp có thể đỡ, có thể dựa vào.

Tiền cha mẹ Châu Tử Bùi về Paris là chuyện của buổi sáng Chủ Nhật.

Trước khi chia tay, mẹ chàng trai hôn nhẹ Thịnh Minh, nói tạm biệt: “Hôm nào nhất định phải tới Paris nhé.”

Thịnh Minh không có từ chối, “... Xem lúc đó cậu ấy có xin phép nghỉ được hay không nữa ạ.”

Bên này Châu Tử Bùi cười nói đùa rằng: “Cậu muốn đi Paris với mình, mình thực là cầu còn không được nữa là. Có giả chết cũng phải xin cho bằng được.”

Sau khi tiễn họ đi rồi, Châu Tử Bùi đề nghị, “Thời gian vẫn sớm, còn nguyên một chiều cuối tuần rảnh rồi... Xem phim, có hứng không?”

“Sao cũng được hết, có điều giờ mình đang đói bụng.”

“Mình biết một nhà hàng Pháp mới mở, đầu bếp chính là người Trung Quốc, nhưng nghe nói đã ở Pháp mấy năm, mùi vị món ăn rất là đúng kiểu. Có muốn thử xem không?”

Thịnh Minh nghiêng đầu, “... Nhà hàng Pháp của người Trung Quốc?”

“Sao nào, cậu có thành kiến với sản phẩm do Trung Pháp hợp thành?” Châu Tử Bùi vừa cười vừa kẻ sát tới, nhỏ giọng nói, “Nè nha, sản phẩm Trung Pháp luôn luôn đều là hàng đẹp giá rẻ đó, tham khảo một người sống ngay bên cạnh cậu đây —— ưa nhìn lại dùng bèn, bảo đảm cậu vừa ý... Thế nào, bây giờ trả hàng còn kịp đó.”

Thịnh Minh bị chàng trai đùa cho cười lên, “Chẳng lẽ người Paris nào cũng lấu cá như cậu hay sao?”

Châu Tử Bùi kéo tay hắn, trả lời có chút đắc ý: “Có một không hai, chỉ một món này.”

47. Chương 46: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mênh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bão Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.

Dù cho phía trước là vùng lầy đất hiểm, hay là bụi gai kín lối, tôi đều muốn đi cùng cậu.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Bọn họ ăn cơm ở nhà hàng Pháp tên là Le Petit Jardin nọ, vị trí sát cửa sổ vừa vặn nhìn thấy được vườn hoa nho nhỏ bên ngoài nhà hàng, có lẽ tên của nhà hàng cũng được hưởng lợi từ điều này. Họ uống một phần canh bơ sữa hải sản trước bữa ăn chính, thơm béo đậm đà.

Sau đó, họ như đôi tình nhân vừa mới bắt đầu nhiệt luyện, cùng đi xem một bộ phim điện ảnh. Khi phim đang chiếu, Châu Tử Bùi hôn Thịnh Minh trong rạp chiếu tối om. Bởi vì chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, cho nên không cần lo lắng gì cả — Châu Tử Bùi nói vậy đấy.

Mười giờ tối mới có ý định về nhà.

Lúc trước khi cả hai vẫn còn là sinh viên, có thể phung phí thời gian mà không lo lắng chút nào, đi đến những nơi muốn đi. Nhưng sau khi đi làm rồi, đương nhiên không còn tự do như vậy nữa. Khó có được ngày hôm nay để chơi cho thỏa thích, tâm tình không khỏi vui vẻ lên.

Kính xe mở phân nửa, chút gió đêm thổi lướt hai gò má, nhưng không thấy lạnh. Để mặc đài phát thanh trên xe bật, phát một chút ca nhạc hỗn tạp.

Một lát sau, Thịnh Minh chịu không nổi cái tần suất kịch liệt của hip-hop, đưa tay điều chỉnh radio.

“... Chuyến bay đã bị buộc phải hạ cánh ở sân bay St Petersburg Nga. Gã tội phạm trên máy bay đã bị cảnh sát bắt được. Căn cứ tiền tuyến đưa tin, hiện tại đã xác nhận tình huống tử thương là 1 chết 4 bị thương. Toàn bộ người bị thương đã được đưa tới bệnh viện địa phương chữa trị, trong đó có 2 nạn nhân thương thế có vẻ nặng. Được biết, lần này chuyến bay AF115 cất cánh từ thành phố S vào 11 giờ sáng hôm nay, bay thẳng đến Paris. Những tin tức kế tiếp của sự kiện này, đài chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục theo dõi...”

Hai mặt nhìn nhau.

Thời gian, nơi cất cánh, nơi đến, ngay cả số chuyến bay — đều giống hệt!

Châu Tử Bùi phanh gấp, dừng xe ở ven đường, cầm điện thoại gọi.

Tắt máy. Lại bấm. Cứ thế vài lần, vẫn không có ai nghe máy.

Thịnh Minh nắm chặt tay Châu Tử Bùi, “Không có việc gì, không có việc gì. Cậu từ từ gọi, có thể là xuống máy bay vẫn còn có thủ tục phải làm, không kịp mở điện thoại. Về nhà trước được hay không? Chờ ở ven đường cũng không phải biện pháp mà.”

Cả người Châu Tử Bùi úp sấp lên tay lái, nhìn không thấy mặt hắn, “Chết tiệt... Nếu như ba mẹ xảy ra chuyện gì, mình...”

“Trước tiên cậu đừng nghĩ tình huống sẽ tệ đến vậy, máy bay của Air France lớn như thế, xác suất quá nhỏ mà không phải sao?” Thịnh Minh nắm lấy bờ vai Châu Tử Bùi, để hắn trầm tĩnh một hồi. Nhịp hô hấp của Châu Tử Bùi có phần gấp gáp, Thịnh Minh kề người tới, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng an ủi: “Ở hiền gặp lành, sẽ không có việc gì... Về nhà trước, nhé?”

Nhưng mà cả buổi tối, điện thoại vẫn luôn là không bật máy.

Tuy rằng lòng dạ như lửa đốt, nhưng bọn hắn đều hiểu rõ, đối với hiện tại mà nói, không có tin tức nào chính là tin tức tốt nhất.

Trong nhà một mảnh tĩnh mịch, gặp phải tai nạn tương lai chưa rõ thế này, không biết còn có thể nói cái gì đây.

Châu Tử Bùi chỉ biết ngồi trên sofa, gọi điện thoại cho cha mẹ một cách máy móc hết cuộc này đến cuộc khác.

Thịnh Minh pha ly trà nóng mang đến cho hắn, lúc ngồi xuống bên cạnh Châu Tử Bùi, không ngờ cảm giác được hắn đang run run. Trong tim đột nhiên rất đau, nhẹ nhàng ôm hắn, cái gì cũng không nói. Thịnh Minh chưa từng nhìn thấy một Châu Tử Bùi tang thương như thế, đau buồn như thế. Trong đôi con người màu nâu của chàng trai, lần đầu tiên mang theo màu sắc tuyệt vọng.

Một lúc lâu, chàng trai ôm chặt lấy Thịnh Minh, chôn đầu ở bờ vai hắn nghẹn ngào: “Đầu gối, mình thấy sợ lắm.”

Thịnh Minh không nói gì, trái tim đập kịch liệt.

Mình cũng rất sợ hãi, thật đấy.

Thế nhưng trước mặt cậu, mình không thể nói. Nếu như ngay cả mình cũng sụp đổ, vậy thì, ai sẽ đến đỡ lấy trái tim lung lay sắp đổ của cậu đây?

Nằm trên giường, một đêm không ngủ, hai người đều là.

Thịnh Minh cầm lấy tay Châu Tử Bùi, nắm thật chặt, giống như năm xưa Châu Tử Bùi vẫn hay làm.

Đôi khi, cũng để mình dành cho cậu một lần ấm áp nhé. Đôi khi, cũng để mình đến gánh vác một ít cho cậu nhé.

Mãi đến ba giờ sáng, điện thoại của Châu Tử Bùi mới đổ chuông.

Chàng trai khá nhạy bén, lập tức nhảy ra khỏi giường đi tiếp điện thoại — lúc nhìn thấy số của cha, cơ hồ sắp hít thở không thông.

“Ba, ba! Ba và mẹ thế nào? Có chuyện gì không?”

Thịnh Minh nghe được Châu Tử Bùi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói vậy tình huống của cha mẹ đều tốt cả.

“Sao ạ!? Vậy bây giờ mẹ thế nào rồi!?”

“Sao lại như vậy!?”

...

Đợi Châu Tử Bùi cúp điện thoại, Thịnh Minh vội vàng hỏi với vẻ thận trọng: “Mẹ thế nào rồi?”

“... Mẹ có bị thương, bây giờ vẫn ở bệnh viện điều trị... Ba nói không nghiêm trọng, nhưng mình không chắc...!”

Thịnh Minh kéo chàng trai ngồi xuống giúp hắn bình tĩnh.

Châu Tử Bùi nhíu mày, hình như đang suy nghĩ điều gì.

Thịnh Minh nhìn nhìn hắn, tựa như nhìn thấu tâm tư của hắn vậy, nói: “Ngày mai, mình đi làm hộ chiếu ngay. Mình cùng cậu đi qua đó.”

“... Đừng lộn xộn, ngày mai cậu còn phải dạy học nữa.” Châu Tử Bùi vò vò đầu tóc rối bù, có chút buồn phiền.

Không ngờ Thịnh Minh tỏ thái độ kiên quyết: “Mình muốn đi cùng cậu.”

Châu Tử Bùi nhìn Thịnh Minh, dùng ánh mắt ưu thương trách cứ hắn, “... Đã bảo cậu không cần đi, thật là.”

“Việc này càng nhanh càng tốt, mai cậu hỏi ba địa chỉ cụ thể. Mình nhanh chóng đi thu xếp mọi việc cho thỏa đáng, nếu như không được, vẫn có thể nhờ cậy giáo viên học viện Nga trong trường.”

Thấy Thịnh Minh cương quyết như vậy, Châu Tử Bùi gật đầu.

Châu Tử Bùi, có thời điểm khó khăn cần hai người cùng nhau chống đỡ, mà không phải chỉ mỗi cậu gánh lấy một mình.

Dù cho phía trước là vùng lầy đất hiểm, hay là bụi gai kín lối, mình đều muốn đi cùng cậu.

Le Petit Jardin = Little Garden

48. Chương 47: Bởi Vì Sông Neva Cũng Đủ Mênh Mông, Cho Nên Mới Không Bị Bão Tuyết Đánh Bại. Năm Năm Tháng Tháng, Sống Mãi Không Thôi.

Mùa đông Saint Petersburg rất lạnh.

Chúng tôi đứng trên cây cầu lớn ở sông Neva, nhìn tuyết rơi xuống từng hạt từng hạt, an tĩnh tựa như là thành phố này cùng với thời gian, đang cùng nhau đông lại.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Thành phố này nằm ở cửa khẩu thứ nhất của vịnh Phần Lan, tiếp giáp với biển Baltic, cũng vừa vặn tọa lạc tại khu vực đồng bằng nơi hai nhánh sông Neva hội tụ.

Saint Petersburg tháng Mười Một rất lạnh, nhiệt độ không khí thấp nhất đã có thể xuống dưới 0 độ.

Họ lo xong xuôi tất cả thủ tục bằng tốc độ nhanh nhất, xin ba ngày nghỉ, bay thẳng đến nước Nga.

Trong thời gian ấy, sự kiện đột phát lần này cũng đã có kết quả.

Các hãng truyền thông đều đang tranh nhau đưa tin vụ án cố ý hành hung lần này.

“Được biết, người đàn ông bị bắt giữ là một kẻ thất nghiệp, nguyên là quan viên đặc công của lực lượng cảnh sát vũ trang, nhưng một tháng trước bởi vì vấn đề tác phong mà đã bị cưỡng chế cách chức. Còn người phụ nữ 24 tuổi bị giết hại trong sự kiện này chính là bạn gái cũ của anh ta. Người bạn gái vì đã kết thân được với con cháu nhà giàu nên đề nghị chia tay, đương sự trong lòng ganh ghét mới sát hại bạn gái cũ bằng một khẩu súng lục 84 cỡ nhỏ. Qua báo cáo điều tra cho thấy, gã đàn ông này đã được chẩn đoán chính xác là bị mắc chứng cuồng bạo tinh thần. Trong số bốn người bị thương từ vụ việc, ngoại trừ một người là tiếp viên hàng không Air France, ba người khác đều là hành khách, trong đó có hai vị là du khách quốc tịch Pháp.

Vụ án đã dẫn đến sự chú ý cao độ từ cả trong và ngoài nước, cũng giống lên hồi chuông cảnh báo cho hệ thống an ninh sân bay... Tin tức về diễn biến tiếp theo và phân tích xin theo dõi chuyên mục “Tập trung” được phát ngay sau đây của đài chúng tôi.”

...

Vừa xuống máy bay, lập tức đi thẳng đến bệnh viện.

Khi nhìn thấy ba Châu, trông ông có vẻ mệt mỏi vô cùng. Hồ mắt hõm xuống thật sâu, trên cằm còn râu lún phún cũng không có thời gian mà cạo.

“Bác sĩ nói, mẹ con bị kinh hải quá độ, khiến bệnh tim biến chứng. Cô gái đã chết ấy, lúc đó ngồi ngay bên cạnh chúng ta... Mẹ con bị dọa sợ không nhẹ, cho nên la lên... Gã kia cầm súng đi tới, túm lấy bà ấy và bảo cầm miệng ngồi im...”

“Tình hình bây giờ thế nào rồi ạ?”

“Những vết thương ngoài da đã không can hệ, chỉ là tâm thần vẫn chưa ổn định lắm... Giờ bà ấy đang ngủ, nhưng ta nghĩ, các con có thể vào thăm.”

Bọn họ ở lại bệnh viện cùng mẹ một buổi tối. Cha bị Châu Tử Bùi đẩy về khách sạn nghỉ ngơi, dù sao cũng đã kiên trì rất nhiều ngày rồi.

Ban đêm, bà Estella thường giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, có lúc tỉnh lại rồi liền khóc mà không ức chế được.

Đêm đó, Thịnh Minh đang thiêm thiếp ngủ trên chiếc ghế bên cạnh, cảm thấy có động tĩnh mới tỉnh lại trước. Nhìn thấy bà đang ngồi thẳng trên giường, hai tay bịt mắt, bờ vai hơi nhấp nhô. Thịnh Minh đứng dậy, ngồi vào cạnh giường, nhẹ nhàng nắm chặt tay bà, lạnh buốt lạnh buốt. Giữa căn phòng mờ tối, bà run rẩy trong cái lạnh của buổi hừng đông, có lẽ là vì sợ hãi.

Thịnh Minh không ngừng nói chuyện với bà bằng tiếng Pháp đơn giản: Đừng sợ, bây giờ mẹ ổn lắm. Mọi thứ đều rất ổn.

Châu Tử Bùi cũng nhanh chóng thức giấc, đến ôm lấy người mẹ đang khóc và an ủi bà.

Thịnh Minh nhường lại chỗ cạnh giường cho hẳn, cầm ly nước đi rót nước nóng. Lúc quay lại đưa cho bà, nghe thấy bà Estella nói bằng tiếng Hoa lơ lớ: “Cảm ơn.”

Trong mấy ngày ấy, vẫn luôn dùng thuốc an thần và một số thuốc tim.

Khi tinh thần của bà xem như tương đối ổn định rồi, ba Châu đề nghị xuất viện. Vết thương ngoài da cơ hồ đã khôi phục cả rồi, phần còn lại, ông hi vọng có thể trở về nhà ở Paris rồi từ từ điều dưỡng. Mẹ cũng rất mực nhớ nhà, nóng lòng muốn về Paris.

Vào ngày thứ ba khi Châu Tử Bùi và Thịnh Minh đến Saint Petersburg, họ làm thủ tục xuất viện.

Kỳ thực Saint Petersburg là một thành phố vô cùng mỹ lệ, chỉ là trong ba ngày này nào có thời gian rảnh rỗi mà đi thăm thú cho tử tế. Ấn tượng về Cung điện Mùa Đông, vườn hoa mùa hè, nhà thờ Peter and Paul, hay là nhà hát Mariinsky, đều vẫn chỉ dừng lại trên bức tranh cuộn mà thôi.

Ngày cuối cùng ở đây, không ngờ Saint Petersburg lại hạ một hồi tuyết vào lúc sáng sớm.

Đứng trên cây cầu lớn ở sông Neva, Thịnh Minh nhớ tới Pushkin cũng đã từng viết xuống, những câu thơ về cây cầu vĩ đại này.

Những chiếc thuyền lớn từ mỗi góc xó trên thế giới

Chạy về phía bến cảng trù phú này và bỏ neo

Con sông Neva phủ thêm chiếc áo khoác bằng đá cẩm thạch

Cây cầu đồ sộ vắt ngang qua làn sóng nước

Tòa đảo nhỏ giữa lòng sông ẩn ẩn nhấp nhấp

Nấp vào trong một mảnh hoa viên đỏ xanh.

“Đầu gối, chúng ta hãy qua ngày thật hạnh phúc nhé, cứ thế, cứ như thế nhé...” Châu Tử Bùi đứng trên cầu bỗng nhiên nói một câu.

Lúc này trông chàng trai vô cùng bình thản, có tuyết đáp xuống đỉnh đầu hắn.

Có lẽ lần đầu tiên bên người xảy ra đại sự liên quan đến tử vong, dù rằng chuyện không liên quan mình, nhưng vẫn đã cảm nhận được sự vô chừng của sinh mệnh một cách rất mực chân thực. Chàng trai có phần bất an.

Thịnh Minh đặt bàn tay trái đã hơi lạnh cóng của mình vào trong túi áo khoác của Châu Tử Bùi, “Cậu xem, những cung điện, thánh đường, và còn những nóc nhà nơi mà người ta trú ngụ kia, tất cả chúng đều bị tuyết bao phủ rồi. Cả bãi cỏ lớn đằng kia cũng vậy. Nhưng cậu nhìn dòng sông Neva này mà xem, vẫn cứ chảy xuôi như thế, mỗi khi tuyết rơi xuống sẽ lập tức hòa tan vào nước sông.”

Bàn tay phải của Châu Tử Bùi cũng chui vào trong túi áo khoác, nắm chặt lấy tay Thịnh Minh, dường như có một chút ấm áp.

“Bởi vì sông Neva cũng đủ mệnh mệnh, cho nên mới không bị bão tuyết đánh bại. Năm năm tháng tháng, sống mãi không thôi.”

Đối mặt với tất cả những tôi luyện và thử thách từ sinh mệnh, chúng ta cũng nên như vậy, học tập cái tư chất trở nên kiên cường dũng cảm ấy.

Phải tràn đầy cường đại, phải sống mãi không thôi, phải một đời một kiếp.

Thịnh Minh vươn tay phải, phủi đi những bông tuyết vương trên tóc Châu Tử Bùi, “Không còn sớm nữa, đi nào.”

Châu Tử Bùi mãi mãi không thể nào quên, ngày ấy, trong gió tuyết, dáng vẻ Thịnh Minh đứng trên cây cầu lớn ở sông Neva cười với hắn. Và còn, những câu thơ và chuyện kể về dòng sông Neva mà Thịnh Minh đã nói cho hắn.

Saint Petersburg tháng Mười Một, khi họ đi rồi, hãy còn đang hạ tuyết.

Saint Petersburg

Saint Petersburg là cố đô và là thành phố lớn thứ hai của nước Nga (sau thủ đô Moscow), là thành phố duy nhất trên trái đất được UNESCO đưa vào danh sách Di sản văn hoá thế giới.

Với hơn 3.700 di tích lịch sử và văn hoá, đại diện cho nhiều phong cách và trường phái kiến trúc thế giới, Saint Petersburg được công nhận là thành phố du lịch hấp dẫn thứ 8 trên thế giới.

Bài thơ của Pushkin mình tự dịch, cây nhà lá vườn, hê hê... P

Bài “Bình minh” cũng vậy, sát nghĩa nên ko có vần điệu gì cả.

49. Chương 48: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tở Mà Trống Rỗng. 1

Quanh quanh quẩn quẩn, toàn bằng duyên phận. Tình đời đều là như vậy.

Tựa như lời nói này của Giản Trinh: “Người là một người khiến cho người ta cảm thấy yêu thích, cái ly của người không nên vì tôi mà trống rỗng.”

—— “Ngủ ngon, Paris”

Cuối năm, nhận được thiệp mời từ Cát Giai.

Người con gái đã dành gần hết quãng thời gian đại học để lặng lẽ thích Thịnh Minh ấy, sắp kết hôn rồi.

Trên thiệp mời, có một tấm ảnh cưới của cô và chồng mình.

Mái tóc ngắn gọn gàng ngày xưa giờ đã nuôi thành tóc dài, trông rất mực nữ tính. Thứ không thay đổi, là nụ cười không bao giờ tắt của cô.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, họ cũng có chút ít liên lạc gián đoạn. Lúc đó, cô biết được Châu Tử Bùi học thành về nước trước thời hạn, cũng biết hai người đã đắm thắm được tám năm, chưa từng cách biệt. Trong điện thoại, Cát Giai cười nói: “Tớ thật sự mừng thay cho cậu.”

Thịnh Minh cũng cười, “Trước mắt là thời gian đại hỉ của cậu, là tớ mừng thay cho cậu mới phải.”

“Cảm ơn. Ngày mai tớ sẽ gửi thiệp mời đến cho cậu, mang theo anh nhà cậu đến dự lễ nhé.”

“Được, tớ sẽ nói với cậu ấy.”

Trên thiệp mời gửi tới, quả có ghi thêm tên Châu Tử Bùi như dự đoán.

Trên bàn cơm, Thịnh Minh hỏi chàng trai: “Tối hôm đó, cậu rảnh rồi chứ?”

Châu Tử Bùi gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong bát, “Cậu nói vào ngày cái cô gái trong lớp cậu kết hôn ấy hả? Rảnh a.”

“Vậy chúng ta cùng đi.”

“Được thôi, ” Châu Tử Bùi nuốt xuống một miếng cơm, “... Cổ sẽ không nhìn mình mà khó chịu chứ?”

“Vì sao?” Thịnh Minh không hiểu, dừng đĩa hỏi.

Châu Tử Bùi đắc ý cười lên, “Bởi vì năm đó mình đã K.O cổ bằng một nước cờ cao tay chứ sao.”

Thịnh Minh sững sốt, “... Cậu biết ư?” Vẫn tưởng cậu hoàn toàn chẳng biết gì về sự tồn tại của Cát Giai chứ.

“Đương nhiên rồi, ” đôi mắt màu nâu nhạt nheo lại, “Khi đó lấy cậu làm tâm lấy 10 mét làm bán kính, ai

đang phóng điện vô cậu, mình đều dò được hết.”

“ ... ”

“Cho nên ấy mà, đã bảo cậu đầu gối rồi. Khi đó đến mình còn cảm giác được tâm ý của người ta, vậy mà cậu vẫn cứ trơ như gỗ, chả có phản ứng gì ráo.”

Thịnh Minh liếc xéo chàng một phát, lại tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Ngày tổ chức lễ, Thịnh Minh mặc bộ âu phục mà lần kia mua về nhưng chưa dùng tới.

Trước khi ra ngoài Thịnh Minh đứng trước gương chỉnh lại cổ áo sơ mi lần cuối, Châu Tử Bùi dựa vào cạnh cửa phòng vệ sinh chặc lưỡi, “... Nếu như mình là chú rể, nhất định siêu cấp muốn đánh cậu.” Không đợi Thịnh Minh hỏi vì sao, anh chàng đã tự biên tự diễn nói tiếp: “Cậu chẳng cần không làm phụ rể, đã trực tiếp đoạt mất danh tiếng của anh ta.”

“Bớt nịnh nọt, đi thôi.”

Thịnh Minh lén nhìn Châu Tử Bùi một cái, nghĩ thầm: nhìn cậu mà xem, cậu mới đoạt danh tiếng của người ta thì có...

Kể từ ngày tốt nghiệp bốn năm trước đến nay, tuy vẫn duy trì liên lạc với khá nhiều bạn bè, nhưng cũng không có mấy cơ hội gặp mặt.

Giống như Cát Giai, cũng như Thẩm Dao.

Thịnh Minh đoán trước hẳn cũng sẽ có mặt. Hắn vận một bộ âu phục, trông đã chín chắn rất nhiều. Đi bên cạnh là một cô gái lạ, vòng tay vào tay hắn.

“Hây, rất lâu không gặp rồi!” Người chào hỏi trước chính là Châu Tử Bùi. Tính từ thời trung học, Châu Tử Bùi và Thẩm Dao cũng đã quen biết mười năm có thừa.

“Cậu ấy nhé, vẫn nức tiếng như xưa ha.” Hắn vẫn giống như lúc trước, ngả ngón bông đùa, lúc ánh mắt chú ý tới Thịnh Minh đang đứng cạnh Châu Tử Bùi, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chào hỏi, “Cậu cũng thế, đã lâu không gặp! Đẹp trai quá.”

Châu Tử Bùi nhìn thấy cô gái đứng cạnh bên Thẩm Dao, nháy mắt cười cợt: “Không giới thiệu một phát sao?”

“Bạn gái tớ, Phương Tĩnh.” Thẩm Dao xấu hổ cười cười, “Bạn đại học của anh, Châu Tử Bùi, Thịnh Minh.”

“Vâng, chào anh, ” biểu hiện khá là hòa đồng tự nhiên cô bắt tay với hai người, “xin chào.”

Thịnh Minh chợt nhớ tới Mạch Tử, cô bé mà Thẩm Dao đã từng liều sống liều chết theo đuổi rất lâu.

Trước khi buổi tiệc tối bắt đầu, Thịnh Minh mới có cơ hội nói chuyện riêng với Thẩm Dao.

Từ sau khi lưu học về, Thẩm Dao cứ thế vào làm ở một ngân hàng hợp doanh.

Trong cuộc trò chuyện, Thịnh Minh hỏi về chuyện đã trải qua và những điều thú vị mà Thẩm Dao đã gặp khi lưu học ở Đức.

Chuyện Mạch Tử Thịnh Minh không hỏi. Hai người không bên nhau, có thể có rất nhiều loại nguyên nhân, dù sao, cũng xem như là chuyện riêng của người khác, không nên can thiệp quá sâu vào làm gì. Nhưng lúc kể về những chuyện mà mình đã trải qua khi đi lưu học, Thẩm Dao có chút thốn thức, kể kể, rồi cuộc tự mình nhắc đến Mạch Tử.

Hắn rũ mắt, dựa vào lan can ban công của phòng tiệc phong cách châu Âu, nói với vẻ bình thản: “Tớ còn nhớ... Năm đó tớ đi Đức, lúc đi, cô ấy còn đến tiễn tớ, khóc suốt mướt. Nói rất nhiều lời, thì cũng đều là bao câu hứa hẹn nhìn như nghiêm túc trịnh trọng. Nhưng trong ba năm ở Đức, tình cảm càng lúc càng nhạt... Đến khi tự tớ ý thức được, thì có vẻ như cảm tình đó đã không còn kiểm soát được nữa.”

Khi hắn kể về Mạch Tử, dường như rất bất đắc dĩ.

Thịnh Minh mỉm cười nói: “Mọi việc đều nhìn duyên phận, quanh quanh quẩn quẩn, hãy xem cậu có qua hay không qua được ải đợi chờ. Bạn gái cậu rất xinh đẹp, thu tâm lại mà qua ngày cho trọn vẹn đi.”

Thẩm Dao rút hai tay trong túi quần tây, đứng trên ban công hóng gió, “Cảm ơn.”

Sáu giờ kém, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Sau khi người dẫn chương trình phát biểu ngắn gọn, toàn bộ đèn của buổi yến tiệc đều tắt đi, chỉ còn lại hai ngọn đèn truy quang sáng nhất rọi đến cửa vào phòng tiệc. Tiếp đó người chậm rãi đi vào, là nhân vật chính thực sự của dạ tiệc hôm nay.

Gặp lại Cát Giai sau bốn năm, cô tỏ ra càng thêm xinh đẹp và học thức.

Cô đâu còn là cô bé từng ngượng ngùng đưa cho hắn một quyển “Xứ tuyết” năm nào, “Orlando” và lá thư tình ấy vẫn còn đây, cô thì cuối cùng đã được tăng tăng hạnh phúc của mình bao vây. Thời gian trôi qua nhanh như vậy, vào khoảnh khắc mà người đàn ông phong độ kia đeo nhẫn cho Cát Giai, Thịnh Minh đã thật sự cảm thấy vui mừng.

Lương thiện như cô ấy. Mai sau, nhất định cô ấy sẽ gặp được một người đáng giá hơn. Mười chín tuổi năm ấy, Thịnh Minh đã tin tưởng như vậy.

Cô là một người khiến cho người ta cảm thấy yêu thích, cái ly của cô không nên vì sai người mà trống rỗng.

Đến khi Cát Giai đi theo chồng mình xuống từng bàn từng bàn kính rượu, Thịnh Minh nâng ly, “Chúc cậu hạnh phúc.”

Chạm cốc rồi uống một hơi cạn sạch, “Cậu cũng vậy.”

50. Chương 49: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tớ Mà Trống Rỗng. 2

Lúc đó tôi đâu ngờ tới, hắn sẽ vì thế mà khóc. Nghe hắn nói xong những lời ấy, chỉ cảm thấy vừa cảm động lại vừa tâm đau.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Các giáo trình ở trường học đã tới gần cuối kỳ, ngày nghỉ sắp sửa đến ngay đây rồi.

Đó là lần đi công tác cuối cùng trong năm nay của Châu Tử Bùi, hắn xin công ty nghỉ dài ngày, sau khi xử lí xong xuôi công chuyện ở Paris, trực tiếp nghỉ. Hắn và Thịnh Minh đã hẹn rồi, gặp mặt tại Paris.

Thịnh Minh ngạc nhiên: “Cậu thật sự xin nghỉ nửa tháng?”

“Đúng vậy, ” Châu Tử Bùi thản nhiên, “Mẹ mình muốn cậu đến Paris cũng sắp muốn điên lên rồi, cậu cho rằng bà chỉ tiện miệng nói một chút?”

Trong mấy ngày cuối, Thịnh Minh vội vàng ra đề.

Các sinh viên nghe nói bài thi lần này là do Thịnh Minh ra, thi nhau thở dài một hơi. Trong khoa gọi Trình Giang Đào là “đệ nhất ma đầu” – ra đề khó, ý chặt, chấm bài không nương tay. So ra, thang điểm của Thịnh Minh khá thoải mái, điểm thi của học sinh tự nhiên cũng khá dễ coi.

Bởi một quyển “Ngủ ngon, Paris” khi trước, mà nhân vật Chu Minh nọ đã trở thành đề tài cho mọi người bàn tán xôn xao. Sau đó biên tập viên của nhà xuất bản nhìn thấy rất nhiều tác phẩm nhiếp ảnh của Thịnh Minh, có ý giúp hắn xuất bản một quyển sách ảnh. Biên tập viên đã vài lần liên hệ với Thịnh Minh, Thịnh Minh đều ý nhị trì hoãn. Bởi vì gần đây, hắn còn đang bận sút đầu mẻ trán với một bài thi cuối kỳ, căn bản không rảnh bần khoản vấn đề sách mới của mình.

Có lẽ cả đời này Thịnh Minh cũng không nghĩ đến, sẽ có một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ như vậy xảy đến với mình. Nhưng ít ra, chuyện đó đã dọa cho Châu Tử Bùi một vỏ không nhẹ, dọa sợ đến mức anh chàng ném tất tần tật công tác trên tay, lập tức bay về từ Paris.

Trong nhà bị cướp, là vào một buổi rạng sáng.

Đến cướp chỉ có một người. Sau khi cạy cửa vào không ngờ lại thấy trong nhà có người vẫn chưa ngủ, lập tức trối gô cả người Thịnh Minh lên ghế, trong miệng thì nhét khăn mặt.

Phản ứng đầu tiên, Thịnh Minh cảm thấy khủng hoảng, nhưng cố gắng nhủ bản thân hãy trấn định. Thấy tên cướp trối chặt mình xong, lục tìm tất cả đồ vật đáng giá, đoán chừng có lẽ mình sẽ không có nguy hiểm gì cho tính mạng, Thịnh Minh chịu đựng nỗi sợ hãi mà không nói một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, chỉ lo sẽ chọc giận tên cướp.

Tên cướp cũng có chút thông minh, trước khi ra tay còn biết quan sát tình huống ngôi nhà. Nhìn xem tủ giày, tủ quần áo, rồi vào phòng vệ sinh nhìn, tất cả đồ đạc đều cho hai người, với lại, đều là đàn ông. Gã lục tung một trận, chỉ tìm được một chút tiền mặt ít ỏi và vài tấm thẻ vô dụng, đã có chút bực mình. Đi vào thư phòng Thịnh Minh tìm, nhìn thấy trên bàn sách bày một đồng tài liệu ngoại ngữ, gã cầm một cây mã tấu Thụy Sĩ đi tới, uy hiếp rằng: “Tiền ba mày giấu ở đâu!? Nói cho tao!”

Thịnh Minh giật mình, cảm thấy lưỡi dao đã gác ngay bên gáy mình, thành thành thực thực đáp: “Toàn, toàn bộ ở trong ngăn kéo tủ kia kia!”

Người nọ vốn là tới ăn cắp, đâu có nghĩ mới tinh mơ một hồi ăn cắp diễn biến thành ăn cướp. Vốn dĩ gã cũng không có ý dả thương người, cũng không dám dả thương người, vợ vết sạch bách tất cả các thứ có thể lấy được, có thể đưa đi xong rồi nghênh ngang đi mất. Trước khi đi còn giống như tất cả những tên tội phạm cướp giật khác, ném lại một câu: “Nếu mày dám báo cớm, hừ... biết tay tao!”

Cũng không biết vì sao, bản thân lại có thể bình tĩnh như vậy.

Sau đó đương nhiên là báo công an, miêu tả cho cảnh sát bề ngoài, chiều cao, hình thể này kia của tên cướp.

Châu Tử Bùi đang ở Paris vừa nghe trong nhà bị đánh cướp, sốt ruột không chịu nổi. Tuy rằng Thịnh Minh đã nhấn mạnh rằng mình không xảy ra chuyện gì, nhưng người kia lại vẫn cứ cố chấp phải bay về.

“Đồ bị lấy đi đều không quan trọng! Cậu có chuyện hay không?”

Thịnh Minh cười trấn an chàng trai, “Đã nói rồi mình không sao... Cậu còn cố bay về, cậu xem, chẳng phải vẫn toàn vẹn đây sao?”

Châu Tử Bùi nói không ra lời, chỉ nhìn hấn.

Thịnh Minh ngồi trên ghế, bình thản cười: “Hắn ta vốn chỉ định trộm chút đồ, không ngờ đã muộn như thế mà trong nhà vẫn có người chưa ngủ. Trói mình lại mà thôi, chỉ hơi đỏ lên mà thôi.” Hắn nâng cổ tay hoạt động, ý bảo tất cả đều vô sự.

Châu Tử Bùi ngồi trước mặt hắn, bàn tay đang giữ lấy hắn bắt đầu run rẩy nhẹ nhẹ.

Ngờ đâu chàng trai khóc.

“... Thế này là làm sao?” Thịnh Minh xoa tóc trên đầu chàng trai, là mềm mại, “Mình vẫn nguyên lành đây mà, cũng không cảm thấy sợ hãi, cậu khóc cái gì chứ?”

Đôi mắt người trước mặt đỏ lên, nghiêm túc nói: “Không thể bảo vệ cậu, chăm sóc cậu vào lúc cậu cần mình, mình không dám nói yêu cậu...”

Thì ra, nước mắt kia rơi đâu phải là vì uất ức, cũng chẳng phải bởi sợ hãi, mà là vì hổ thẹn mà rơi.

Nhìn thấy Châu Tử Bùi như vậy, tâm tình trong lòng Thịnh Minh lại phức tạp, vừa thấy cảm động vừa thấy xót.

Thịnh Minh cười đùa chàng trai, “Cậu biết không? Tên cướp rất thông minh, phát hiện chủ nhân ngôi nhà này là nam, lại thấy trên bàn mình chồng rất nhiều bài tập ngoại ngữ, gã hung tợn hỏi mình rằng: ‘Tiền ba mầy giấu ở đâu!? Nói cho tao!’ Lúc đó, mình bỗng ngây cả người ra. Nói đến thật buồn cười...”

Thế rồi lúm đồng tiền của Châu Tử Bùi lộ ra, cảm phần bất bình nói một câu: “Thật không có mắt mà.”

51. Chương 50: Cậu Là Một Người Khiến Cho Người Ta Cảm Thấy Yêu Thích, Cái Ly Của Cậu Không Nên Vì Tổ Mà Trống Rỗng. 3

Tính cách tôi trước nay do dự nhất gan, không đủ quyết đoán, dù là đối nhân hay là xử thế, cũng luôn có nhiều lo lắng thấp tha thấp thỏm về cái này cái nọ.

Điểm này, hắn cũng biết rõ. Nhưng, hắn không nói nhiều lời, chỉ cầm tay tôi hỏi: “Vậy giờ mình và cậu ở bên nhau rồi, cậu có còn cảm thấy sợ hãi không?”

—— “Ngủ ngon, Paris”

“Ày cha, vì sao điểm thi lớp cậu lại tốt như vậy?”

Trình Giang Đào vừa mới giải quyết xong bữa trưa lúc này ngậm một cây cây tăm trong miệng, lời ngậm là: vì sao điểm thi lớp cậu lại cao hơn lớp anh?

“Học sinh tư chất thông minh mà thôi.” Thịnh Minh mang chút hàm ý giấu cợt, liếc nhìn Trình Giang Đào một cái.

“Ồa ——” người nọ thoải mái dựa vào ghế dựa, có vẻ như “vì sao” của hôm nay đặc biệt nhiều: “Vì sao ngày nghỉ của cậu là ngao du nước Pháp xa hoa, ngày nghỉ của tôi lại là hơn một tháng mì ăn liền...”

Thịnh Minh lắc lắc đầu, “Anh ít oán trời oán đất, nhanh tìm cô nào kết hôn qua ngày đi.”

Trình Giang Đào thẳng lưng, “Cậu cho rằng bây giờ tìm đàn bà dễ dàng như vậy? Ôi, người đã ba mươi mấy, lại là từng ly hôn, ai thêm cơ chứ.” Nói đến, lại một bộ chưa xốt, “Được rồi, chừng nào thì cậu lên máy bay?”

“Ngày mai.”

Vừa nói đến chuyện đi Paris, điện thoại của Châu Tử Bùi đã đến.

Thịnh Minh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, “Tôi ra ngoài tiếp điện thoại.”

“Thầy giáo Thịnh... Cậu không cảm thấy khoe mẽ hạnh phúc trước mặt một kẻ cô đơn như tôi là chuyện rất đáng thẹn sao...” Trên trán Trình Giang Đào thiếu điều nổi đầy gân xanh.

...

Buổi tối, hai người cùng nhau chuẩn bị hành lý.

Châu Tử Bùi hỏi hẩn, “Đầu gối, trong nhà còn “Ngủ ngon, Paris” không?”

“A?”

“Chỉ có một quyển ấy?”

Thịnh Minh ngừng tay, “Đúng vậy, sao thế?”

“Ồ không có gì, mình định mang cho ba mẹ một quyển ấy mà, ” Châu Tử Bùi cười, nhìn thấy biểu tình giật mình của Thịnh Minh, lại nói, “Không được sao?”

“... Cũng không phải không được...” Nhưng mà, phải đem nhiều chuyện rất nhỏ nhặt như vậy trải ra cho người khác nhìn, ngược lại biết bao nhiêu, huống chi đó lại còn là cha mẹ Châu Tử Bùi.

Hình như chàng trai nhìn thấu tâm tư hẩn, bảo: “Cậu lo cái gì, ba mẹ đều rất thích đứa con trai là cậu đó.” Một khuôn mặt tươi cười, hôn một cái thật kêu vào má Thịnh Minh, “Nếu là sách, đến nhà sách sân bay mua cũng không trễ ha.”

Trước khi đi còn đánh một cuộc điện thoại cho Paris, báo thời gian chuyến bay.

Mẹ rất vui vẻ, còn săn sóc dặn: “Paris hôm nay đã 0 độ rồi, hai đứa các con đều phải mặc đồ cho ấm mới qua đây đây nhé.”

Phi cơ Air France chuyến bay một giờ chiều.

Trước khi gửi hành lý ở sân bay, Thịnh Minh giúp đỡ một chàng trai Đức, vì bỏ lỡ chuyến bay nên muốn sửa đổi thời gian, nhưng bởi khẩu âm Bavaria quá nặng, mặc dù nữ nhân viên lễ tân biết tiếng Đức nhưng cũng không cách nào hiểu được.

Thịnh Minh giúp anh ta hoàn thành một loạt các thủ tục sửa đổi, anh chàng người Đức ba mươi tuổi rất là cảm kích.

Anh ta nhiệt tình có chút quá lố, quàng vai Thịnh Minh, muốn mời hẩn uống một ly.

Vừa lúc ấy Châu Tử Bùi làm xong thủ tục gửi hành lý mới nhìn thấy một màn này, nhưng cũng vẫn tâm bình khí hòa.

Chỉ là ung dung đi qua đó, thuận tay kéo Thịnh Minh về phía mình một phát như là thói quen, nhẹ nhàng ôm lấy, “Mình vừa mới vào nhà sách nhìn xem, nói sách của cậu đã sớm bán xong rồi kìa.”

Nhất cử nhất động cũng không thân mật quá mức, nhưng lại tuyên cáo quyền sở hữu một cách đanh thép.

Chàng trai nước Đức xa lạ ngẩn người ra, rồi bật cười.

Tiếp tục trao đổi với Thịnh Minh vài câu, rồi tỏ ra hiểu chuyện rời đi.

“Hẩn ta còn nói tiếp cái gì với cậu?”

Thịnh Minh nâng tay xem đồng hồ, trả lời không đúng câu hỏi: “Thời gian cũng sắp đến rồi nên vào cửa thôi.”

“Đầu gối!” Châu Tử Bùi chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Người nước ngoài kia đã nói cái gì?... Chắc không phải nhìn trúng cậu rồi đấy chứ?”

“A, anh ta còn muốn mời mình đi uống một ly ấy mà.”

“ ... ”

“Chẳng qua... Sau đó thấy đứng cạnh mình còn một thằng cha đặng đặng sát khí ghen tương tràn trề, đã bị dọa chạy rồi đấy thôi.”

“Chỉ như vậy?”

“Không chỉ vậy đâu, ” nghe thấy Thịnh Minh nói như vậy, mi đầu vốn đã hạ xuống lại nâng lên, Thịnh Minh trộm cười cái bộ kia của anh chàng, “Sau đó người kia còn bảo: ‘Bạn trai của bạn thật bảnh.’ ”

Châu Tử Bùi nghe rồi hê hê cười ngu, “Đi thôi, vào cửa.”

“Một hồi đừng quên gửi tin nhắn cho mẹ cậu, báo cho bà một tiếng.”

“Ừm.”

Trước khi máy bay cất cánh, Thịnh Minh nhìn đường băng thật dài và sân bay rộng lớn bên ngoài khoang máy, nói khẽ với Châu Tử Bùi: “Trước đây mình nhất gan lắm, máy bay, tàu lượn siêu tốc, những thứ đó đâu có dám ngồi. Bây giờ thì cũng đỡ hơn một chút rồi. Hồi ấy, mình nằm mơ, mơ thấy chuyến bay đi Paris của cậu gặp tai nạn trên không. Mỗi trường cảnh còn sống động vô cùng, khiến mình phải tỉnh lại.”

“ ... Hồi đó? Hồi nào?”

Thịnh Minh quay đầu qua cười khẽ, “Tám năm trước khi mà cậu đi.”

“Đứa ngốc, đấy cũng chỉ là nằm mơ mà thôi a.” Chàng trai chỉ có thể an ủi hần vậy thôi.

“Trước đây, ba mẹ cậu còn gặp phải chuyện như thế. Ngoài ý muốn sở dĩ đáng sợ, chính là bởi vì người ta kháng cự nó không được. Nói thật, cho tới bây giờ, vẫn còn có chút sợ hãi.”

Thịnh Minh nói rất nhẹ nhàng. Hần luôn luôn thông thấu lí lẽ, không quá vui quá buồn, chỉ bình bình đạm đạm.

Châu Tử Bùi nghe thật sự nghiêm túc, nắm chặt tay Thịnh Minh, hỏi: “Vậy giờ mình và cậu ở bên nhau

rồi, cậu có còn cảm thấy sợ hãi không?” Bởi vì dù cho xảy ra chuyện gì, chúng ta đều sẽ ở bên nhau.

Nghe ngữ khí nghiêm túc của Châu Tử Bùi, hắn cúi đầu cười, không trả lời gì, chỉ là nắm chặt lấy tay chàng trai.

—

Tác giả:

Lời nói sau khi viết chapter 48:

Từ lúc cấu tứ nhân vật đã vạch kế hoạch rồi: cuối cùng nhất định phải cho Cát Giai một cái kết hoàn hảo.

Còn tình tiết chapter 49, có lẽ có người sẽ cảm thấy rất “phim truyền hình”. Nhưng ngược lại đó là chuyện đã thật sự xảy ra. Ha ha.

PS:

Thành linh phát hiện, viết đến bây giờ, bất luận là vai chính hay là phối hợp diễn, họ của các nhân vật cư nhiên đều là không giống nhau.

Thực sự không có một cái là trùng lặp nha, ngay cả họ mới còn đang viết dàn ý cũng vậy.

Ví dụ đề cử như sau:

Cổ An Khang / Lục Tự Quang / Ngô Quân Sâm / Lâm Trạch Vũ / Tề Gia / La Kỳ (Loki)/ Đơn Triết (Andy)/ Tuyên Nhan (Amie)

Châu Tử Bùi (Vincent)/ Thịnh Minh / Thẩm Dao / Bành Tĩnh Vũ / Trình Giang Đào / Phương Tĩnh

Vu Nhược Tường / Hạ Trần

Diệp Diệu Sinh / Đỗ Nhạc Khanh mới họ tạm định

Gào gào gào, không có trùng lặp nha không có trùng lặp. =v= (người đủ rồi...)

Không có bỏ sót ai chứ ha?

PPS:

Keng keng keng ——— thỉnh chừ vị thi đoán một phát chòm sao của Tử Bùi và đầu gỗ!

Kỳ thực trước khi viết Tử Bùi chưa từng nghĩ về vấn đề này, trong văn cũng hoàn toàn không đề cập tới. Thế nhưng tính cách của đầu gỗ, trước khi viết trong đầu đã lập tức hiện lên một cái chòm sao, cảm thấy rất nhiều mô tả về chòm sao đó rất giống với tính cách của đầu gỗ.

(Kỳ thực trong văn từng có gợi ý nhỏ, bởi vì từng viết về sinh nhật đầu gỗ mà, từng nhắc sơ lược về thời gian.)

Thôi, mọi người tùy ý thi đoán, mỗi người phát biểu ý kiến của mình XD

52. Chương 51: Ngủ Ngon, Châu Tử Bùi. . 1

“Đó là Paris, là một thành phố bông bênh mà không chìm đắm.

Nó tọa lạc ở phía bắc nước Pháp, mùa đông sẽ hơi lạnh. Trước khi đến nơi đây, tôi từng đọc một ít văn tự có liên quan đến nó. Trong một vài miêu tả, nó vô cùng mỹ lệ, nghìn vạn người hướng tới nó. Nhưng đối với tôi mà nói, nó dường như mang ý nghĩa khác, không chỉ có giới hạn trong phong cảnh đại lộ Champs Elysees, hay là tháp sắt Paris mà thôi.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Lúc đến Paris đã là buổi tối. Tuy nói nơi này có thể xem là nhà Châu Tử Bùi, nhưng cha vẫn bố trí người đến đón họ. Xuống máy bay, đã tìm rất lâu ở chỗ cửa ra, nhưng cũng không nhìn thấy người tới đón. Sau đó rốt cuộc nhìn thấy một người đàn ông Pháp tuổi trung niên trong đám người, giơ một tấm bảng viết tên Châu Tử Bùi đứng đợi. Chẳng qua là, ba chữ Châu Tử Bùi bị ông ta cầm ngược mất.

Lúc đi ra sân bay Charles de Gaulle, gió lạnh đập vào mặt không chút nể nang, khiến cho người ta gần như không mở được mắt ra.

Thịnh Minh giấu nửa khuôn mặt mình dưới chiếc khăn quàng cổ dày, chống cự mùa đông Paris.

Bỏ hành lý vào cốp sau xe chở hàng, người đàn ông nọ đưa bọn họ về nơi ở an toàn, tại quận 8 – nơi phồn hoa nhất Paris.

Mẹ Châu nhìn thấy họ, vẫn hưng phấn như ngày nào.

Vội vàng đi tới đón một phần hành lý giúp Thịnh Minh. Châu Tử Bùi xách túi lớn túi nhỏ theo phía sau, lầm bầm: “... Chờng nào thì mẹ mới hết thiên vị như thế này chứ?”

Toàn bộ hành lý đều được mang lên phòng ngủ ở lầu hai, đó chính là phòng Châu Tử Bùi ngày trước. Tất cả bài trí cũng không thay đổi, trong kỳ nghỉ của thời học sinh Châu Tử Bùi trở lại Paris, vẫn sẽ ngủ ở đây. Còn bây giờ có khi đi công tác, không muốn ở khách sạn sang trọng, cũng sẽ về ở. Dù sao nơi này chính là nhà, còn có chỗ nào có thể tốt hơn nhà nữa đây?

Ba Châu suy nghĩ chu đáo: “Đêm nay hai đứa tạm thời ở nhà trước đã. Nếu như cảm thấy không được tự nhiên, ngày mai ta sẽ liên hệ khách sạn cho các con.”

“Đương nhiên, trong khoảng thời gian này nếu như chịu sống ở nhà, thì là tốt nhất rồi.” Mẹ đứng một bên nói chêm vào phụ họa.

“Cảm ơn ạ.”

Hắn đã ở ngay tại thành phố này, nhưng vẫn cảm thấy không thể tin được.

Máy bay cất cánh từ thành phố S bay thẳng về phía tây, thời gian cũng bị kéo dài ra. Cái thành phố đã tâm tâm niệm niệm lâu đến thế, bây giờ rốt cục đặt chân đến rồi. Là nhà của Châu Tử Bùi, đã từng bao lần tưởng tượng, muốn đi bộ dọc theo những đường phố mà chàng trai đã đi qua ngày bé, muốn nhìn ngắm những cảnh sắc đẹp để được lưu giữ trong trí nhớ chàng trai, những thứ ấy, đều đã gần ngay trước mắt rồi.

Ngồi trên giường lật xem album ảnh hồi nhỏ của Châu Tử Bùi.

Phần lớn đều là của trước thời trung học. Có Châu Tử Bùi đứng trên sân thể dục trường học vào ngày tốt nghiệp tiểu học có Châu Tử Bùi ngồi trên bãi cỏ gặm bánh gừng bò khi gia đình đang ăn cơm dã ngoại còn có Châu Tử Bùi ngồi trong phao bơi ra sức té nước nữa.

Tóc của chàng trai từ nhỏ đã là màu nâu mềm mại, mang theo một chút sóng lượn. Từ khi còn bé, đã trông rất mực anh tuấn rồi. Khi cười lên, chẳng kém bây giờ là mấy.

Thịnh Minh đang xem nhập thần, Châu Tử Bùi vừa tắm rửa xong đi đến đứng bên giường lau mái tóc ướt đầm, “Ồi, hình *** riêng tư mình đã giấu đi sao cũng bị cậu nhìn thấy mất rồi.”

Chàng trai thuận thế ngồi xuống bên cạnh Thịnh Minh, cùng xem ảnh chụp hồi nhỏ của mình một cách rất thích thú.

Kia chẳng qua chỉ là một tấm hình lưu niệm ở trần bên hồ bơi thôi. Khi đó trông đáng dấp Châu Tử Bùi chỉ khoảng chừng năm sáu tuổi, còn có chút bụ bẫm trẻ con. Thịnh Minh chỉ vào tấm hình được gọi là “hình ***” kia mà cười anh chàng: “Cậu xem cậu xem, còn có bụng nhỏ nữa.”

Châu Tử Bùi cười bất đắc dĩ, “Nhưng giờ không có là được rồi... Đã xem mấy tấm ở công viên trò chơi chưa, mình thích mấy tấm đó nhất đấy.” Vừa nói vừa lật ra cho hắn xem, rất chi là vui vẻ.

Hai người vừa xem ảnh, vừa trò chuyện câu được câu mất.

Nhìn tấm ảnh gia đình thời tuổi thơ hạnh phúc của Châu Tử Bùi, Thịnh Minh tự nhiên có chút cảm khái.

Châu Tử Bùi nói: “Thực ra mấy năm trước, lúc ba vừa biết cậu, cũng không thể tiếp nhận. Mẹ phải trò chuyện rất nhiều lần với ba thì ông ấy mới nghĩ thoáng ra. Mình biết ơn họ lắm, có thể thấu hiểu và khoan dung với chuyện này một cách cởi mở, dù sao ba mẹ cũng là người cho mình sinh mệnh. Lúc còn không hiểu chuyện, đâu có biết được nỗi khổ tâm của người làm cha mẹ, trưởng thành rồi mới bắt đầu hiểu ra một ít, chỉ tiếc hiểu ra quá trễ.”

Hắn yên lặng nghe Châu Tử Bùi nói, “Đầu gối, đợt lần này về nước rồi, đi thăm cha cậu đi. Nói như thế nào cũng là con ông ấy, đã nhiều năm vậy rồi...”

“Cho tới bây giờ ông ấy cũng không thiếu đứa con trai này.”

“Cha cậu cũng già rồi, chung quy là sợ cô đơn, nói không chừng cũng đang nhớ cậu lắm. Đi thăm ông ấy đi, mình cùng đi với cậu.”

Thịnh Minh trầm mặc một hồi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Châu Tử Bùi cười dịu dàng, sát người đến hôn lên má tóc đen của hắn, “Không nói những cái đó nữa, ngày mai muốn đi đâu?”

Bất chợt hiện lên trong đầu hắn, là tấm bưu thiếp đầu tiên mà Châu Tử Bùi gửi về năm ấy, tháp Eiffel cao nhập tầng mây.

“Xem tháp được không?”

“Được chứ, có điều gần đây khí trời không được tốt, chẳng biết có thể lên phía trên tháp không nữa. Còn muốn đi đâu?”

“Mình không biết... Hay là, đến nơi mà cậu thích nhất khi còn bé đi.”

“Vậy thì nhiều lắm đấy. Nhưng may mà chúng ta có rất nhiều thời gian, muốn đi đâu cũng được cả.”

53. Chương 52: Ngũ Ngon, Châu Tử Bùi. . 2

Hình như có một câu nói thế này: Văng lai nhân sinh lộ, nhìn mây tụ mây tan, ngắm hoa nở hoa tàn. Nơi quay đầu, thủy triều lên xuống.

Khoảnh khắc ấy, tôi đã cảm nhận được điều đó một cách sâu sắc. Bởi vì cảnh vật trước mắt đẹp dễ nhường kia.

—— “Ngũ ngon, Paris”

Thành phố Paris này có một tuyến đường trung tâm, rất nhiều địa điểm nổi tiếng đều nối tiếp nhau trên con đường đó. Cung điện Louvre, đại lộ Champs Elysees, quảng trường Concorde, Khải Hoàn Môn.

Cung điện Louvre đồ sộ kinh người, khách tham quan rất nhiều, nếu đi theo dòng người mà không cẩn thận sẽ bị lạc đường ngay. May mà đã có hướng dẫn du lịch Châu Tử Bùi dẫn đường miễn phí. Tổng cộng bốn tầng lầu, vật trưng bày nhiều không đếm xuể, theo đề cử của Châu Tử Bùi, chọn một số vật trưng bày không thể không xem, ví dụ như “Nụ cười Mona Lisa”, tượng thần tình yêu Venus và nữ thần chiến thắng.

Chưa nói đến những tác phẩm văn vật vô giá được sưu tầm bên trong, chính bản thân cung điện Louvre đã là một tòa thành nguy nga rồi. Nghe nói ban đầu nó là hoàng cung của Charles V, đến thời Napoleon mới tu sửa thành nhà bảo tàng.

Khí trời rất lạnh, mặc chiếc áo khoác thật dày, đi bên dòng sông Sein. Có người ngồi du thuyền tham quan trên sông.

Châu Tử Bùi hỏi Thịnh Minh có muốn ngồi du thuyền không, Thịnh Minh kéo kéo áo cười nói: “Trời lạnh quá, muốn đi sông Sein uống gió Tây Bắc sao?”

Cứ thế đi dọc theo bờ sông, ngang qua đường hầm Liberty Flame nơi công nương Diana xảy ra tai nạn, hướng về phía tháp Eiffel.

Khi ngang qua quảng trường Concorde, Châu Tử Bùi kể cho hần nguồn gốc cái tên “Concorde”: có người nói đầu tiên nó được gọi là “Quảng trường Louis XV”, ở chính giữa còn đúc pho tượng Louis XV, để biểu hiện cho địa vị hiển hách của ông ấy thời bấy giờ. Sau đó, đại cách mạng Pháp đẩy Louis XV lên đoạn đầu đài một cách oanh oanh liệt liệt, quảng trường đổi tên thành “Quảng trường Cách mạng”. Nhưng vì thế mà mảnh đất này cũng bị cảm nhiễm cái không khí máu tanh nồng nặc ấy, nghe nói ngay cả lũ bò cũng không muốn đi ngang qua đây, phải đi đường vòng. Sau đó quảng trường được xây dựng lại, để kỷ niệm niên đại chiến tranh kết thúc, cuối cùng đổi tên thành “Quảng trường Concorde”, biểu đạt nguyện vọng mong mỗi hòa bình của người dân.

Đi trên đại lộ Champs Elysees, nhìn sự phồn hoa của con đường trung tâm ngựa xe như nước và những người ngồi thoải mái ở quán cà phê nhỏ ven đường, cảm thụ được hơi thở đô thị nồng đậm của Paris. Cây ngô đồng nước Pháp đã hoàn toàn điều linh, đầu cành trĩu trĩu, có phần tịch liêu. Vãn cảnh Paris chỉ là sự hoa lệ dung tục, không ngờ nó cũng có cảm giác nhẹ nhõm thoải mái.

Họ ngồi một lát ở một quán cà phê nhỏ, gọi hai ly cà phê nóng.

Châu Tử Bùi nói: “Đây là quán lâu năm, lúc mình còn nhỏ thì khai trương đến tận bây giờ. Mỗi lần mình về, đều phải đến đây.”

Châu Tử Bùi quả thật là khách quen, ngay cả người phục vụ cũng nhận ra hắn.

“Hãy, Vincent!”

“Hãy.”

Hai người bắt đầu nói tiếng Pháp, cảm giác vô cùng thân quen.

Nhân lúc không có việc gì làm, Thịnh Minh nhìn ngắm cảnh vật xung quanh.

Nghe nói các đôi tình nhân của Paris luôn rất nhiệt tình và phóng khoáng. Lần này được nhìn tận mắt rồi, quả thật là thế, họ có thể hôn nhau nóng bỏng trước mắt bao nhiêu người mà không hề cố kị, trong quán cà phê, ven đường, bất kì chỗ nào cũng vậy.

Cũng từng nghe người ta bảo thăm nhau rằng công viên trò chơi Disneyland ở Pháp không ai vào xem, bởi vì cảnh sắc bất kì một chỗ nào ở đầu đường Paris đều có thể sánh bằng với Disney. Suốt đường đi, Thịnh Minh dùng máy ảnh chụp lại tất cả những khung cảnh đẹp để ấy.

Thứ hắn đang mang trên người, là món quà đầu tiên mà Châu Tử Bùi tặng vào tám năm trước, một chiếc máy Nikon. Trong mấy năm nay, cũng từng mua hai cái máy ảnh khác, nếu nói tính năng, nói mẫu mã, chiếc Nikon này cũng không phải xuất sắc nhất, nhưng ngược lại nó là cái mà hắn yêu thích gìn giữ nhất từ trước đến nay.

La Tour Eiffel, tháp Eiffel.

Hắn từng nhìn thấy nó trên tấm bưu thiếp Châu Tử Bùi gửi về nhìn thấy nó trên chương trình TV nhìn thấy nó vào khoảnh khắc máy bay hạ cánh, còn giờ đây, hắn đã thực sự đến trước mặt nó rồi, từ dưới chân ngược đầu nhìn nó.

Châu Tử Bùi nắm tay hắn, nhiệt độ ly cà phê nóng còn lưu lại ở lòng bàn tay, “Muốn lên tháp không, mình đi xếp hàng.” Châu Tử Bùi nhìn xem đồng hồ trên tay, nói: “Tám giờ sẽ bật toàn bộ đèn, có điều bên trên sẽ rất lạnh đấy.”

Thịnh Minh nhìn hàng người thật dài, “Thôi hãy tìm một chỗ đợi đi.”

“Đúng rồi, ” có vẻ như Châu Tử Bùi đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kéo Thịnh Minh đi đến phía trước, “mang cậu đến một chỗ tốt.”

Đài ngắm cảnh công viên Trocadero, một vị trí tuyệt hảo để ngắm tháp sắt từ xa.

Châu Tử Bùi dẫn Thịnh Minh đi tìm một góc độ cực kì tốt, kiên nhẫn chờ đợi khoảnh khắc mà tháp Eiffel sáng đèn.

“Cậu đã thấy tháp Eiffel sáng đèn biết bao lần, chắc chẳng còn cảm thấy kích động một chút nào nữa ha?” Thịnh Minh ôm máy ảnh dựa vào một bên đài ngắm cảnh.

“Nếu như dễ dàng nhìn chán như vậy, thì làm sao hàng năm vẫn sẽ có ngần ấy người đến Paris ngắm tháp thế cơ chứ, còn có rất nhiều người đến rồi thì không còn muốn đi nữa.”

Thật ra, khi còn bé quả thực cảm thấy nhìn phát chán luôn rồi.

Bất kì chuyện gì đều sẽ là như vậy, dần dần dà dà, thứ gì cũng trở thành thường tình cả, bởi vì đã mất đi cái cảm giác mới mẻ ban đầu. Mà trên thực tế, cuộc sống cần sự đổi mới biết bao nhiêu. Muốn yên ổn, mà lại không thể nhất thành bất biến.

Giờ đây nghĩ lại, kỳ thực mỗi lần ngắm tháp Eiffel, đều mang theo những tâm tình không giống nhau.

Tám giờ đúng, chiếc tháp phát sáng rực rỡ chỉ trong chớp mắt. Ánh sáng lung linh chói mắt hấp dẫn đường nhìn của người qua đường. Paris lúc này, dường như có màu vàng kim. Xuyên qua màn ảnh, Thịnh Minh nhìn thấy những đôi tình nhân đang ôm nhau thân mật dưới chân tháp, sự ấm áp ngọt ngào đó là nét lãng mạn gợi tình đầy hàm ý mà Paris trao tặng.

Dưới màn đêm màu lam bạc, Eiffel là bối cảnh vĩnh hằng của các cặp tình nhân. Chẳng thể mà ngần ấy người từng đến Paris rồi sẽ cảm thấy rất khó để lãng quên nó.

Họ nhờ một du khách khác, lấy bối cảnh chiếc tháp dưới màu trời đêm, ghi lại một bức ảnh.

Hai người trên ảnh chụp, bởi vì giá lạnh, mũi bị cọng đồ cả lên, nhưng mà nụ cười lại đẹp đến lạ thường.

54. Chương 53: Ngủ Ngon, Châu Tử Bùi. . 3

Ngủ ngon, Châu Tử Bùi. Ngủ ngon, Paris.

—— “Ngủ ngon, Paris”

Lần đầu tiên Thịnh Minh qua năm Trung Quốc tại Paris.

Ban ngày, Châu Tử Bùi dẫn hân đi dạo một vòng quanh quận 13 – nơi nghe danh đã lâu. Quận 13 của Paris là khu phố Tàu trứ danh. Khu người Hoa ở Paris mỗi nơi có một đặc trưng riêng, trong đó nổi bật nhất là quận 13.

Nơi đó tràn ngập hơi thở của lễ mừng năm mới, thậm chí trên đường còn có vũ công biểu diễn.

Nếm thử một vài món điểm tâm đẹp mắt ở một quán ăn kiểu Hồng Kông, tuy rằng mùi vị không phải không ngon, nhưng cũng không thể đánh đồng với khẩu vị ở quốc nội được.

Mua rất nhiều nguyên liệu và gia vị về nhà, chuẩn bị làm một bàn cơm tất niên đúng kiểu Trung Quốc vào đêm ba mươi.

Ba Châu vốn cũng sinh ra ở miền nam, khẩu vị gần giống với Thịnh Minh, cũng là một tay nấu nướng tài ba. Vừa nhìn hai vị đầu bếp, Châu Tử Bùi nhất thời cảm thấy không thể chờ đợi bữa cơm tối thịnh soạn này thêm được nữa.

Châu Tử Bùi ưng nhất là món cá chua ngọt Thịnh Minh làm. Thức ăn nóng hổi vừa được bưng lên bàn, còn chưa ăn cơm, Châu Tử Bùi đã lén động đũa rồi. Mẹ Estella trách cứ con trai vài câu, cũng nhắc chiếc đũa giành nếm trước. Vị chua chua ngọt ngọt vừa phải, không kèm lòng được giờ ngón tay cái, tấm tắc khen ngợi.

Bữa cơm ấy, quả thật là có cảm giác của người một nhà, vui vẻ đầm ấm.

Dù sao thì trước đây cơ hội để mẹ Châu được ăn món Trung cũng không nhiều lắm, tận hứng cực kì, còn thở dài và thổn thức không ngừng kể về câu chuyện của mình trên bàn cơm, “Cũng bởi vì tay nghề nấu nướng của ba nó, mà năm đó mẹ mới có thể động lòng với ông ấy đấy chứ, không ngờ món con làm ăn cũng ngon như vậy, ôi chao, thật là...”

Châu Tử Bùi vừa và cơm, vừa chặn lời mẹ bằng tiếng Pháp, “Ấy, nhưng đây hân không phải người mẹ nên động lòng phải không ạ?”

Ba Châu cũng hài hước hiếm thấy, “Đừng để ý mẹ con, thời kì hồi xuân của bà ấy vẫn chưa đi qua. Ba đã quen rồi.”

...

Sau bữa cơm tối, Thịnh Minh đứng rất lâu bên cửa sổ căn phòng, cuối cùng hân cảm điện thoại di động,

gửi một tin nhắn cho người đàn ông kia.

“Chúc mừng năm mới, ba.”

Người ở nơi xa lạ, dường như cũng vì thế mà hiểu rõ ràng một số chuyện. Sau khi thông suốt một số chuyện rồi, thì phiền não không còn là phiền não nữa, nhưng điều ấy, cũng cách hai chữ “vui vẻ” rất xa.

Ngày đó, hần chột ý thức được mai là ngày mười bốn tháng Hai.

Trong lòng suy đoán mơ hồ về hành động của Châu Tử Bùi, ngày mai sẽ đi đâu, chàng trai sẽ làm gì?

Thế nhưng Châu Tử Bùi đi ngủ rồi, mà cái gì cũng không đề cập.

Lịch trình ngày thứ hai, chỉ là tương tự như ngày trước, thăm thú một vài phong cảnh của Paris. Thay vì gọi chúng là phong cảnh, không bằng nói là những góc xó của thành phố này thì hơn.

Họ đi ngang qua chiếc xích đu cạnh con hẻm nhỏ và công viên trò chơi be bé của trẻ con quẹo vào một xưởng bánh mì trên giao lộ, ném một cái bánh sừng bò Crispy chính tông đi qua cổng một ngôi trường, nhìn thấy sân thể dục vắng tanh trong kỳ nghỉ.

Cứ thế dạo quanh quần một ngày, chẳng có mục đích.

Chạng vạng, một cơn mưa đột ngột trút xuống đã giữ chân họ lại trong một nhà hàng.

Sau khi gọi các món ăn xong, Châu Tử Bùi đứng dậy đi WC. Thịnh Minh nghiêng đầu nhìn mưa rơi tích táp ngoài cửa sổ, trên đường còn có anh chàng đội bao công văn lên đầu chạy nhanh để tránh mưa. Cái lễ tình nhân này, thật đúng là u ám.

Lúc Châu Tử Bùi quay lại, trong tay cầm một bó hồng nhỏ.

Đầu vai áo khoác và đỉnh đầu chàng ta đều đã bị mưa làm ướt chút chút rồi, cả đóa hoa cũng có dính một chút nước mưa.

Châu Tử Bùi dừng lại ở trước mặt Thịnh Minh chứ không lập tức ngồi xuống, có ánh mắt của một số ít người trong nhà hàng đang tập trung lại trước bàn bọn họ.

Chàng trai lấy ra một phong thư, nhìn thoáng qua Thịnh Minh lúc này đang hoảng hốt, bắt đầu đọc.

Là tiếng Pháp, hình như là thơ.

Không dài, nhưng tình ý rất sâu.

Đọc xong, trong nhà hàng đã có những người Pháp lãng mạn vỗ tay bảo hay, thậm chí có người còn tình nghịch huyết sáo nữa.

Thịnh Minh không hiểu gì hết. Châu Tử Bùi mới nói bằng tiếng Trung: “Đây là thơ mình viết cho cậu, còn có bản dịch tiếng Trung nữa... Mình biết nếu so với cậu, có lẽ thơ này viết rất tệ...”

Đường nhìn của chàng trai trở lại trên lá thư kia, bắt đầu chậm rãi đọc nó bằng tiếng Trung.

Ban đầu Thịnh Minh bị hành động đột ngột của Châu Tử Bùi làm giật mình, rồi sau lại thấy cảm động, lúc này thực sự không nhịn được cười. Thấy rất nhiều người trong nhà hàng vẫn còn đang nhìn hai đứa chăm chú, vội vàng cắt ngang: “Được rồi được rồi, mau ngừng đọc... Thơ viết thành thế này, mắt mặt chết người rồi.”

Châu Tử Bùi nghe lời ngoan ngoãn cất thư vào bao thư, đưa hoa cho Thịnh Minh, lại cúi người về phía trước nhẹ nhàng hôn hân.

Chàng trai nói: “Je t’aime. (Tôi yêu bạn.) “

Thịnh Minh nhìn bó hoa kia, bởi vì dính nước mưa mà càng trở nên rung động lòng người.

Không nhiều không ít, mười một cành. Là một đời một kiếp.

Buổi tối về nhà, Châu Tử Bùi mang vài lời không có cơ hội nói hết ở nhà hàng, nói hết một lần.

Chàng trai nói: “Không phải cậu muốn đến những nơi mình thường đi khi còn bé sao, chính là những chỗ đó đấy, là kỷ ức quý giá ngày xưa của mình. Ngày xưa của mình không có cậu, cho nên mình mang ngày xưa ấy tặng hết cho cậu. Thật ra, ban đầu mình dự định tối đến thì dẫn cậu lên tháp Eiffel ngắm cảnh, sau đó mới tặng hoa, và còn đọc thơ cho cậu nữa. Ai ngờ đâu cái thời tiết tệ hại kia lại phá đám toàn bộ kế hoạch phía sau của mình...”

“... Hành động ở nhà hàng đã đủ ‘hào hùng vĩ đại’ lắm rồi.”

Thịnh Minh xem bài thơ bản tiếng Trung nọ, thì có thể tưởng tượng được, đọc một bài thơ như vậy bằng tiếng mẹ đẻ của họ ở một nhà hàng Pháp là cỡ nào “lãng mạn”.

Người Pháp trước nay không ngượng ngùng với việc biểu đạt tình cảm, cái đặc tính ấy lại được “phát huy truyền thống” trăm phần trăm trên người Châu Tử Bùi.

Thật ra, lúc nhìn thấy phong thư kia, Thịnh Minh đã hiểu.

Bởi vì, nó là phong thư màu trắng giống hệt như tám năm trước, giấy viết thư trắng phau không kẻ dòng, cũng là dùng tiếng Pháp viết thành, cuối thư, cũng vẫn là chữ kí của chàng trai, Vincent Z.

Châu Tử Bùi háo hức cười hỏi: “Je t’aime, nói bằng tiếng Đức như thế nào?”

“...” Thịnh Minh liếc nhìn anh chàng. Rõ ràng cậu biết, biết rõ còn hỏi.

“Đi mà, dạy mình đi nào.”

“Ich liebe dich.”

Đôi mắt Châu Tử Bùi cong lên, lúm đồng tiền thật là sâu, “Ich liebe dich auch. (Tôi cũng yêu bạn.) “

Thịnh Minh mỉm cười, đến gần và hôn chàng trai.

Một cái hôn kết thúc, Châu Tử Bùi búng trán Thịnh Minh hỏi, “Lẽ nào đây chính là quà tặng lễ tình nhân của mình?”

“Mỗi ngày của chúng ta, đều là lễ tình nhân.”

Châu Tử Bùi nháy mắt cười, “Vậy hôm nay đặc biệt thế này, dẫu sao cũng phải có quà tặng chứ.”

“Muốn cái gì?” Thịnh Minh ôm lấy chàng trai và hỏi.

“Ồ, mình muốn...” Chàng ta giả vờ như đang suy nghĩ, rồi thừa dịp Thịnh Minh không chú ý bèn ôm hắn nhào vào trên giường, híp mắt hỏi: “Mình muốn phục vụ đặc biệt, có được không...”

...

Cơn mưa ngoài kia đã ngừng từ rất lâu, trên bầu trời đêm nghiêm nhiên cũng thấp lên những vì sao.

Ngủ ngon, Châu Tử Bùi. Ngủ ngon, Paris.

—— Ngủ ngon, Paris – chính văn hoàn ——

55. Chương 54: Phiên Ngoại 1. Thiếu Niên Xứ Tuyết

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy đang ngồi đọc sách một mình trong lớp học, còn cảnh ngô đồng sắp sửa điều linh thì đang lạnh run lên trong gió thu ở ngoài cửa sổ.

Hôm đó, cậu ấy mặc một chiếc áo kẻ vuông màu nhạt giản đơn, vô cùng an tĩnh. Ngay lúc đó tôi đã bị bóng lưng ấy thu hút. Sau đó, nhân lúc cậu ấy đi khỏi, tôi len lén đi lên nhìn xem quyển sách đang úp sấp trên bàn kia, là “Xứ tuyết” của Yasunari Kawabata.

Khi đó tôi biết ngay, cậu ấy bất đồng với những người khác.

Thịnh Minh. Cái tên giản đơn này cơ hồ đầy ắp cả thời đại học của tôi.

Cậu ấy thích văn học, đặc biệt yêu Matsuo Basho, Yasunari Kawabata, cũng thích Schiller, Neruda và vân vân. Ngoài ra, đối với chụp ảnh cũng tình hữu độc chung.

Lúc đó, tôi hỏi mượn cậu ấy bản “Xứ tuyết” kia về xem, ngờ đâu rốt cuộc trong một lần sơ suất, tôi xé hư mất bìa trong. Trong lòng tôi chấn động, biết rõ bản “Xứ tuyết” này là cậu ấy thích nhất, tức thì chạy khắp các hiệu sách lớn trong thành phố để tìm một quyển giống như đúc. Đáng tiếc thứ cuối cùng mua được, lại là một bản dịch khác. Lúc trả lại cho cậu ấy, tôi lại thấy rất xấu hổ để mở miệng kể chuyện nó bị chính mình xé hỏng, sợ để lại ấn tượng tệ hại là không biết quý trọng sách vở cho cậu ấy, chỉ nói là mình sơ ý, tìm không ra nữa. Cậu ấy vẫn không tức giận, nhận sách tôi mua, còn mỉm cười bảo: “Cảm ơn, đừng để ý.” Lòng tôi băn khoăn, lớn mật mời cậu ấy ăn cơm, xem như là bồi thường, cậu ấy cũng hoà nhã vui vẻ đồng ý.

Tôi nhớ kỹ dáng vẻ cậu ấy ngày đó, T-shirt thun màu trắng, quần jean. Hết sức sinh viên thôi, mà trông lại trong sáng tinh khôi. Một bữa cơm, chúng tôi hàn huyên rất nhiều. Cậu ấy cũng không hề trầm lắng như thường ngày vẫn thấy, nói đến sở thích của mình cũng có thể thao thao bất tuyệt. Tôi đề cử với cậu ấy nữ tác gia nước Anh mà mình yêu nhất – Virginia Woolf, cậu ấy mỉm cười gật đầu, nói có cơ hội sẽ đọc.

Tôi thích nhìn dáng vẻ khi cậu ấy cười lên, mang theo hơi thở ấm áp mà chỉ miền nam mới có.

Dường như cậu ấy có một sự nhạy cảm và tài năng thiên phú đối với ngôn ngữ.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một đoạn tùy bút do cậu ấy viết, là cảm tưởng sau khi đọc “Orlando”. Quyển sách mà tôi đã đề cử, quả thực cậu ấy đã đọc nó một cách vô cùng nghiêm túc, còn viết cả bút ký và tùy cảm thật dài nữa, trong lòng tôi thầm hân hoan. Nhìn lướt xuống một phát, quả thực chữ cũng như người, những chữ viết kia, hoành thụ phiết nạy, thanh tú rõ ràng. Trở về, cẩn thận nhìn những gì cậu ấy đã viết, trong lòng cảm thán, năng lực khổng lồ của cậu ấy đối với văn tự quả là người thường không thể tưởng tượng, sức tưởng tượng thiên mã hành không cũng khiến văn tự không thiếu đi điểm sáng. Lại có thể đọc hiểu sắc bén chuẩn xác văn của Virginia Woolf, phân tích ngay điểm chính. Sau khi đọc, tôi đã biết được rất nhiều điều.

Ngoài ra, đối với tiếng Đức, năng lực nắm bắt của cậu ấy cũng thật kinh người. Đường như sở hữu một loại ngữ cảm không thể thay thế, kết cấu ngữ pháp cậu ấy học rất tốt phát âm cũng rất tiêu chuẩn, tròn vành rõ chữ, khiến người ước ao không thôi.

Trước đây, tôi rất ít đi thư viện ôn tập bài vở. Luôn thấy nó cách ký túc xá quá xa, chạy qua chạy lại không tiện. Nhưng vài lần gặp mặt Thịnh Minh ở thư viện, cậu ấy luôn là an tĩnh ngồi ở vị trí sát cửa sổ. Trên bàn thì chồng các bài tập Đức văn, cũng có vài quyển tiểu thuyết hoặc là thơ ca. Ôn tập bài vở một rồi, cậu ấy sẽ lật sách đọc, bình thường hề ngồi xuống thì sẽ ngồi cả nửa ngày.

Từ dạo đó, tôi cũng thường đi thư viện chiếm chỗ ngồi thật sớm. Lâu dần, tôi biết cậu ấy có thói quen đi tầng nào, biết cậu ấy quen ngồi vị trí nào. Thế là cũng cứ luôn lên ngồi ở nơi cách cậu ấy không xa. Có đôi khi học đuối quá rồi, lại len lén dùng bút chì viết tên cậu ấy lên bàn ở thư viện, viết rồi tẩy đi, tẩy đi rồi lại viết, cứ thế lặp đi lặp lại. Thậm chí còn mong hão, trên tất cả mặt bàn của thư viện, đều viết tên cậu ấy.

Cậu ấy là cậu nhóc đầu tiên mà tôi thích. Có lẽ cũng bởi thế, cõi lòng tôi mới có thể trong suốt như vậy.

Yêu sự lãnh đạm của cậu ấy, yêu sự lương thiện của cậu ấy, yêu hành văn của cậu ấy, thậm chí yêu sự trầm mặc của cậu ấy. Yêu cũng là cái sự không như bình thường của cậu ấy. Cậu ấy đặc biệt như vậy, sau khi đã nhìn qua rất nhiều người rồi, vậy mà có thể chỉ nhìn một cái liền đi vào trong lòng ngay.

Cậu ấy trong lòng tôi, giống như một thiếu niên xứ tuyết, trong sáng trầm lặng, lương thiện dịu dàng.

Từng đêm từng đêm tôi ngủ không được, đợi chờ đến hùng đông để đi tìm cậu ấy. Thế nhưng tìm được thì đã sao? Cuối cùng cũng chỉ có thể như một gốc sồi, ở ngoài cửa sổ nhìn trộm.

Khi tôi ý thức được những điều này, tôi quyết định nói cho cậu ấy biết những tâm sự của mình.

Tôi dành rất nhiều buổi tối, hao hết tâm tư, chỉ là muốn dùng từ ngữ đẹp đẽ nhất viết cho cậu ấy một phong thư. Vì thế, bản nháp viết rất nhiều lần, tô xóa sửa chữa, cứ luôn cảm thấy không ổn. Cuối cùng lại hết sức cẩn thận chép lại trên giấy viết thư, không cho phép có bất kì một lỗi chính tả nào. Có đôi khi chẳng qua là viết sai có mỗi một chữ thôi, liền vò luôn tờ giấy viết thư mà viết lại lần nữa. Cố chấp và nghiêm túc đến vậy, tôi nghĩ, qua một lần này, ngày sau cũng sẽ chẳng có nữa.

Cuối cùng, một phong thư ấy viết thành.

Tôi kẹp lá thư vào trong tiểu thuyết “Orlando” của Virginia Woolf, dự định ngày mai đưa cho cậu ấy.

Đêm đó, tôi nằm trên giường, trong đầu hiện lên hết trường cảnh này đến trường cảnh nọ. Tôi cố gắng so sánh mấy lượt, ở nơi nào, vào thời cơ nào, đưa sách cho cậu ấy mới là thích hợp nhất. Mà tôi khi đó, nên nói cái gì đây. Tôi mang theo trăm điều tâm tư như vậy đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, ở cầu thang lớp học sau khi công cộng khóa kết thúc, cậu ấy ngồi ở dãy cuối cùng, đang

định dọn cặp đi về, tôi gọi cậu ấy lại. Mấy cậu nhóc bên cạnh cậu ấy cũng cùng quay đầu lại nhìn tôi.

Tự dưng tôi cảm thấy hồi hộp, lại không dám ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

Tôi đưa “Orlando” đến cho cậu ấy, nói rằng: “Cái này... Ngày đó tớ đi dạo nhà sách vừa lúc nhìn thấy bản “Orlando” này, mới mua cho cậu.”

Cậu ấy thấy vậy thì mừng lắm. Tôi biết, bản “Orlando” đã sớm không còn tái bản này là thứ cậu ấy luôn mong muốn có được.

Cậu ấy nhận sách với vẻ vô cùng trân quý, nói cảm ơn. Bỏ sách vào trong cặp, sau đó đi theo mấy nam sinh cùng đi chung.

Kỳ thực, tôi lựa chọn “Orlando” là có thâm ý. Không chỉ bởi vì cậu ấy đã tìm quyển sách này thật lâu, nguyên nhân càng quan trọng hơn, là bởi vì sáng tác này của Virginia Woolf được xem như lá thư tình dài nhất, động lòng người nhất trên đời. Trong lòng tôi thầm dự đoán, với sự nhạy cảm và tinh tế của cậu ấy, có lẽ có thể đọc hiểu chân ý trong đó.

Hai ngày sau, cậu ấy gặp tôi trong trường, đưa cho tôi một quyển “Đường mòn nước Úc” của Matsuo Basho.

Tôi nhận sách mà run run, tựa như trong lòng đã sớm có dự cảm rồi vậy, tôi biết rõ, trong sách nhất định cũng cất chứa câu trả lời của cậu ấy.

Trở về ký túc xá, tôi lấy sách ra, không thể chờ đợi thêm nữa mở nó ra. Quả nhiên —— từ đó rơi ra một lá thư.

Tôi hít một hơi thật sâu, mở thư ra đọc.

Cậu ấy trích dẫn một ít thơ haiku uyển chuyển của Nhật Bản cho tôi. “Thuở thiếu thời từng hỏi lữ lộ, trăm năm sau chỉ thấy mây sâu”, chữ chữ tuần láng. Tôi chỉ cảm thấy trái tim đập thật nhanh, mang tâm tình chờ mong mà lại sợ hãi, nhìn lướt đến cuối thư.

Cậu ấy viết: “Orlando cậu tặng tớ tớ rất thích, cảm ơn. Nhưng là, thứ lỗi.”

Tựa hồ là đáp án trong dự liệu. Tôi buông thư xuống, cười khổ sở, trong nháy mắt cảm giác mất mát thật lớn vẫn đã càn quét qua.

Sau khi bình tâm lại, tôi không cầm lòng được đọc lại lá thư một lần.

Những nét viết tinh tế, câu chữ mơ hồ của cậu ấy tựa hồ đang kể ra một chút bí mật cho tôi. Đọc đến những đoạn ý chỉ không mấy rõ ràng, tôi cứ nhắm đi nhắm lại, cẩn thận phỏng đoán trong lòng. Sau đó rốt cục cũng hiểu rõ cậu ấy đang thử bộc bạch tâm sự cho tôi — cậu ấy không yêu con gái.

Ngay lúc ấy tôi không biết nên làm sao để kết lại một con đầm tình cảm này của mình.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tôi gửi cho cậu ấy một tin nhắn, nói rằng: “Trước đây, tớ mơ mộng lên viết tên cậu trên mỗi mặt bàn trong thư viện, đó là phương thức mà tớ mong nhớ cậu. Giờ đây biết được cậu đã có người trong lòng, tuy rằng buồn, nhưng vẫn chúc cậu hạnh phúc. Mà chúng ta cũng vẫn là bạn, sau này có điều buồn khổ thì có thể nói với tớ. Ủy khuất lớn đến đâu cũng đều để cho tớ chia sẻ. Bởi vì là con gái, bị uất ức có thể khóc, mà cậu không thể... Có thể gặp gỡ cậu, là một chuyện rất tốt đẹp, tớ đã vạn phần cảm kích.”

Trong một hai năm sau đó, tôi trải qua vô cùng tự tại. Ôn tập bài vở, đọc tiểu thuyết, thỉnh thoảng cũng học chụp ảnh.

Chỉ là, vẫn mong nhớ cậu ấy vô cùng. Phàm là đọc đến Matsuo Basho hoặc Yasunari Kawabata ở nơi khác, tôi đều sẽ nghĩ đến cậu ấy, thiếu niên thuần khiết của xứ tuyết ấy.

Tôi biết cậu ấy lúc này đang hạnh phúc lắm. Cậu ấy có cuộc đời của mình, có thế giới của mình.

Tôi cũng rõ ràng cậu ấy là người mà tôi đã yêu sai, nhưng vẫn không thể ngừng yêu cậu ấy chỉ bởi vì đó là điều sai lầm.

Trong bốn năm đại học, bạn bè bên cạnh thi nhau yêu đương, tôi thì lại không. Tôi không hề kén cá chọn canh, chỉ là tôi không gặp được một cậu trai nào, có thể khiến tôi động tâm như cậu ấy nữa.

Để tìm được việc làm tôi phải rời khỏi đây, trước khi đi tôi gặp cậu ấy một lần nữa.

Tôi cảm thán vì cậu ấy vẫn giống hệt như bốn năm trước, một chút cũng chẳng thay đổi. Sạch sẽ đơn thuần, bất luận là con người hay là hành văn, tựa như Turgenev, hệt như mối tình đầu.

Cậu ấy giống như là một đầm nước vừa trong vắt vừa hạnh phúc trong con đường đời của tôi, vài độ muốn bỏ lại đằng sau, cuối cùng vẫn lại lặng yên gặp nhau ở nơi sơn cùng thủy tận, xem như chính là một loại không nở vấy.

Nhưng trong lòng tôi cũng hiểu rõ ràng lắm, nếu như không phải là chính mình tự tay cáo biệt, đoạn hồi ức ấy sẽ không chết đi. Giống như trong thánh kinh “Khải kỳ lục” đã nói: “Tôi lại nhìn thấy một thiên địa mới. Bởi vì thiên địa lúc trước đã qua đi rồi. Biển cũng không lại có nữa.”

Cậu ấy hệt như ngày đầu.

Chỉ là, tạm biệt, thiếu niên xứ tuyết.

---

ngữ cảm: trong giao lưu ngôn ngữ chỉ sự phản ánh thói quen sử dụng, giải thích sự biểu đạt của ngôn ngữ gọi là ngữ cảm

thánh kinh Khải kỳ lục (còn gọi là "Nhược vọng Mặc kỳ lục"): là chương cuối cùng của kinh Tân Ước (thánh kinh của đạo Thiên Chúa), có người nói là môn đồ của chúa Giê-su viết, chủ yếu là báo động trước về tương lai, bao gồm tiên đoán ngày tận thế: liên tiếp tai nạn lớn, thế giới hướng về hủy diệt, quang cảnh ngày diệt vong, cũng miêu tả thẩm lí và phán quyết cuối cùng, trọng điểm đặt ở việc chúa Giê-su trở lại.

Turgenev:

Ivan Sergeyevich Turgenev là một nhà văn và nhà soạn kịch nổi tiếng của Nga thế kỉ 19. Tiểu thuyết "Cha và con" của ông được coi là một trong những tác phẩm lớn nhất thế kỉ 19.

Ông là một người yêu Tổ quốc, có tư tưởng tự do chủ nghĩa nhưng sợ bão táp cách mạng, sợ đổ máu, nhưng vẫn ôm khát vọng giải phóng nhân dân Nga khỏi chế độ chuyên chế.

56. Chương 55: Pn2 Tuyển Chọn Các Đoạn Bút Ký Của Đầu Gối Từ 2001-2010

2001-2003

Hôm nay là lần đầu tiên tôi và Tiểu Vũ gặp mặt sau khi chia tay, thời gian đã khá lâu.

Chúng tôi ngồi một lát trong quán cà phê, tôi nhìn hần đang ngồi trước mặt, mở miệng chỉ nói có một câu: "Cậu vẫn sống tốt chứ?" Bỗng dưng cảm thấy chua xót. Hần cũng hỏi han vài câu, sau đó liền nói đến những tháng ngày trước đây.

Hần có vẻ đã bỏ xuống rồi, nói đến tôi ngày trước. Tôi lặng lẽ nghe hần nói, không có bất kì phản bác nào.

Hần vẫn chỉ nói tôi là một học sinh ngoan ngoãn kiệm lời, trong sáng trầm lặng. Tôi không hề hối hận vì đã chia tay với hần. Bởi vì chia tay có thể có rất nhiều nguyên nhân, nhưng trong đó bi ai nhất lại là: hần chưa bao giờ thực sự biết tôi.

Mấy ngày nay đọc thơ của Neruda, cảm thấy thích, tiện tay trích dẫn hai câu.

“Tôi thích người là trong yên lặng, dường như người đã tan biến, xa xôi và đau thương, dường như người đã chết đi.”

“Tôi không biết trả lời thế nào. Có nhiều người chết đến vậy, nhiều đề điều bị ngày hạn làm vỡ tung đến vậy, nhiều đá va chạm thân thuyền đến vậy, nhiều đôi tay khi hôn nhau thì đan vào đến vậy, nhiều sự vật tôi muốn lãng quên đến vậy.”

Ngoài ra, cuối cùng đã lấy được chiếc máy SLR đầu tiên của mình. Sau này phải dùng nó để chụp nhiều phong cảnh hơn nữa.

Khai giảng đã được một thời gian rồi.

Những chuyện lớn trong mấy ngày này: gia nhập CLB chụp ảnh, mất mà lại có lại được một quyển “Xứ tuyết” với bản dịch khác, làm rơi hư máy ảnh mới, biết một thằng cha mất nét không có lẽ độ bên học viện kinh tế.

Đọc Virginia Woolf.

Đọc được một kiến giải sắc bén của Virginia Woolf trong “Orlando”: “Nam nữ nếu muốn bình đẳng thì cần phải cởi quần áo và lớp da đi, giá trị rất là cốt lõi.”

Cũng ít nhiều nghe qua một ít chuyện về bà, biết bà là đại biểu cho chủ nghĩa nữ quyền của văn đàn Anh, là một thiên tài cô đơn nhưng lại không cô độc.

Trong quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời, bà bị nhốt trong chính sự huyền thính, huyền tưởng và lầm lạc tính hướng của bản thân để rồi mua dây buộc mình. Cuối cùng nhảy hồ tự sát.

Điều làm tôi chấn động chính là những lời trong bức di thư bà để lại cho chồng: “Toàn bộ hạnh phúc trong cuộc sống của em đều là nhờ vào anh, anh là một người tốt bụng đến khó tin. Giả như còn có bất kì ai có thể cứu lại em, đó cũng chỉ có anh. Giờ đây, tất cả đều bỏ em mà đi, còn lại chỉ có sự tốt bụng của anh. Em không thể tiếp tục đạp hư đời anh nữa. Em tin tưởng, không còn hai người nào hạnh phúc được như chúng ta khi ở bên nhau.”

Trong mấy ngày gần đây, bản thảo bị hồi rất gấp. Đã vài lần, không viết ra được một chữ, thật là khó khăn. Khi không có ý tưởng, vẫn sẽ đọc Matsuo Basho, hoặc là nghe một chút nhạc. Có một ban nhạc gọi là “Đảo”, tôi rất thích. Tôi thích ca từ của “Ánh lửa”: “Cho anh một chút ánh lửa, anh sẽ thiêu đốt cho em xem. Em gọi anh một tiếng, trong mắt sáng lên yêu....”

Hôm qua, lúc Châu Tử Bùi đá bóng đã bị thương ở chân.

Cậu ta bảo tôi đi chụp vài tấm ảnh lưu niệm giúp, tôi liền đi.

Sau đó cùng đi bệnh viện với cậu ta, nói là nứt xương, còn phải bó thanh nẹp. Cậu ta chịu đựng đến khi xong việc, cũng không la đau.

Khi trở lại ký túc xá, tôi đưa sổ khám bệnh và thuốc cho cậu ta, rồi căn dặn các điều lớn nhỏ lại một lần. Cậu ta ngồi bên cạnh tôi, không ngờ lại đưa tay vuốt tóc tôi, hỏi: “Cậu đang lo lắng cho mình sao?” Trông thật là trẻ con.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới cái lần ở căn tin, cậu ta gấp cà rốt mà tôi không thích ăn ra khỏi đĩa của tôi. Lại chợt nghĩ về đêm đó, cùng nhau bắc nồi ăn lẩu trong phòng ngủ, có vẻ ấm áp.

Châu Tử Bùi viết cho tôi một phong thư.

Ở bên trong, tôi học được câu tiếng Pháp đầu tiên: Je t’aime vraiment. Toujours. (Tôi thật lòng yêu bạn, vĩnh viễn.)

Cậu ta tự mình chủ trương, tôi đã gặp mẹ cậu ta, hồi hộp muốn chết.

Sau đó, lần đầu tiên tôi kể chuyện quá khứ của mình cho người khác, tôi còn tưởng rằng cả đời này tôi cũng chẳng bao giờ kể chúng cho người khác.

Gia đình tan vỡ của tôi, tuổi thơ u ám buồn bã, và còn, Tiểu Vũ – người đã một đi không trở về.

Lúc kể đến Tiểu Vũ, vẫn còn chút đau lòng, bởi tôi cho rằng mình sẽ không yêu lần nữa.

Lúc đó nét mặt Châu Tử Bùi rất nhu hòa, hơn nữa cũng buồn thương. Cậu ta không hỏi thêm gì, ôm lấy tôi, nói rằng sẽ đối tốt với tôi.

Đột nhiên tôi cảm thấy có chút mờ mịt, tôi không rõ tương lai mình sẽ bước đi như thế nào.

Hai ngày nay tôi đang đọc “Bà Dalloway”, vẫn là tiểu thuyết của Virginia Woolf. Những lúc rảnh rang, thì đọc lại “Xứ tuyết”, muốn xem thử bản dịch mới này tốt ở chỗ nào.

Mặt khác, tôi cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại Tiểu Vũ nữa.

Nhưng mà, hần gọi điện thoại cho tôi, bảo muốn gặp tôi. Tôi suy nghĩ một chút rồi mới đồng ý, bởi vì, dù cho là chuyện gì cũng đều cần có một kết thúc. Trước khi gặp hần, tôi lục ra những thứ đã viết lúc trước. Những gì liên quan hần, tôi xem lại một lần. Sau đó, tôi vứt toàn bộ bản thảo hơn vạn chữ ấy đi.

Cuối tuần trước, tôi mới viết một truyện ngắn mà bản thân tôi xem như vừa ý, tôi rất thích câu chuyện này. Một nhân vật trong đó là tiềm thức ẩn theo hình ảnh Châu Tử Bùi mà viết.

Tôi không biết nên viết cái gì, cũng không biết phải viết thế nào.

Tôi đọc được lời của bạn ấy: “Mặc dù cô viết một nghìn bài thơ, một trăm lần quay đầu, mất mười năm chờ anh, anh mãi mãi chỉ đứng ở chỗ cũ, như mây trên trời, chưa từng đọc hiểu nửa phần ý thơ của cô..”

Tôi hiểu rằng, trên đời này, luôn có một vài người mà ta không cách nào yêu, ta nhất định phải phụ lòng họ.

Tôi thật có lỗi với bạn ấy.

Chuyển hết đồ đạc đến chỗ cậu ấy, đơn giản là cậu ấy nói muốn ở chung. Cậu ấy đã nói rất nhiều lần, nhìn chân mày cậu ấy rũ xuống, tôi liền nhẹ dạ bằng lòng.

Cuối tuần, đi leo núi.

Đi trên con đường mòn vây quanh núi là một màu xanh biếc cả tầm mắt. Biển cây nhấp nhô, còn có tre mọc vươn lên rất cao. Vinh khô tùy duyên, ngộ hợp tấn hưng, coi như là một loại tâm cảnh. Cậu ấy nắm tay tôi suốt đường đi về phía trước, vào đông, ánh nắng xuyên qua một tầng lại một tầng cành lá kín không kẽ hở, cuối cùng vẫn có thể ngoan cổ chiếu lên con đường mòn trong rừng, vô cùng ấm áp. Lúc đây giày bị lới ra, cậu ấy ngồi xuống giúp tôi buộc lại.

Ngoài ra còn có một chi tiết, tôi cảm thấy cần phải ghi lại.

Đến lúc phải xuống xe, tài xế nhắc nhở mọi người đừng bỏ quên đồ đạc quý giá của mình, cậu ấy vỗ nhẹ sau gáy tôi, cười thật tươi nói: “Đi nào, đồ đạc quý giá.” Tôi nhìn thấy ánh nắng từ đỉnh đầu cậu ấy chiếu qua, sáng ngời, tôi cũng cười theo.

Chúng tôi đều rất thích bánh kem của Hamo, tay nghề thợ làm bánh của tiệm ấy rất tốt.

Cậu ấy đi theo ông chủ của Hamo học làm Soufflé. Còn làm công ở Hamo để góp tiền mua cho tôi một chiếc máy Nikon mới. Đó là quà tặng năm mới của tôi.

Cậu ấy nắm tay tôi đi qua đám đông, trời giá rét, nhưng lòng bàn tay cậu ấy lại ấm áp. Khi đó trong lòng tôi, đột nhiên tràn dâng một loại cảm giác buồn thương không tên khó hiểu, ngay cả chính bản thân tôi cũng phản ứng không kịp. Cậu ấy vô cùng nghiêm túc nói với tôi rằng cậu ấy yêu tôi, giống như một đứa trẻ đang hứa hẹn vậy, muốn tôi an tâm, thái độ cố chấp mà quật cường.

Hôm nay cậu ấy đã nói hết sức nghiêm túc rằng: “Trong lòng cậu có điều gì không vui, có ủy khuất, hãy nói hết với mình. Cậu nói ra hết rồi, mình cũng sẽ không quá mức sầu lo nữa, mình chỉ là muốn cùng cậu chia sẻ tất cả. Nếu như chỉ những tâm sự kia của cậu mà mình cũng không thể chia sẻ, còn nói cái gì yêu cậu đây?”

Nếu nói đến Hải Tử, rất nhiều người có lẽ đều thích bài “Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở”, quả thực viết rất hay. Nhưng tôi lại càng thích “Nhật ký”, “Ruộng lúa” cùng với “Bình minh” của ông hơn, nhất là “Bình minh”, tôi đã đọc rất nhiều rất nhiều lần, đọc ở phòng chờ ở sân bay, lên máy bay cũng đọc.

“Quét dọn sạch sẽ bầu trời và mặt đất, trả về một người mà đường ruộng không quen.”

Đến Hạ Môn chỉ cần nửa tiếng đồng hồ.

Chúng tôi ở trong một lữ quán thanh niên, trong nhà nuôi một con mèo trắng tên là Sữa Chua.

Có điều Soufflé ở đây không ngon bằng Hamo, cũng không ngon bằng của Châu Tử Bùi.

Tôi vẫn luôn cảm thấy may mắn, may mắn từng có người rủ tôi xuân khô vớt nòng nọc từng có người vì tôi ngày hè bắt ve sầu từng có người cùng tôi đêm thu quạt đom đóm từng có người mùa đông vì tôi đốt lửa. Mỗi một bước trên chặng đường núi rộng sông dài này, dường như đều là vay mượn từ kiếp sau.

Mỗi một lần đến gần bên người nọ, thời gian đều tí tách khua vang trong lòng tôi. Khi tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy có lẽ đang nhìn nơi khác, thế là tôi nhớ kỹ sườn mặt cậu ấy, có chiếc mũi cao thẳng, có đôi mắt lúng liếng động lòng người.

Lúc đó đã không xem như là tuổi con nít nữa, nhưng cũng vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Rất nhiều chuyện cũng chưa xác định được, hứa hẹn cũng cho đi đơn giản. Đúng sai và xấu, không chịu trách nhiệm. Bởi vì vẫn còn có thời gian, chờ đến sau này đáp án sẽ tự động được công bố.

Nói gì mà một đời một kiếp, dài như thế, làm như chính mình nói thì có thể chắc chắn được vậy.

Nơi ấy là nhà cậu ấy, cậu ấy chung quy phải trở về. Cậu ấy có thể trở lại thành phố kia, chạy trên con đường đã đi qua lúc bé, đi trên quảng trường bay lên vài chú chim bồ câu, nghe ca sĩ hát rong diễn tấu đàn hạc hay hát một bài dân ca trong con hẻm, hoặc là đứng giữa đại lộ Champs Elysees chụp ảnh.

Nếu có một ngày không thấy được cậu nữa, mình chúc cậu mỗi ngày sớm an, ngộ an, văn an.

Trước đây chúng tôi chưa từng khắc khẩu bao giờ, lần duy nhất là bởi vì việc này.

Cậu ấy cao giọng nói tôi vài câu, tôi thấy bức cũng không đáp lời. Sau đó cậu ấy cùng một đám người ra ngoài giải tỏa, uống đến trời tối mịt, biết bản thân dị ứng xoài, vẫn liêu mạng ăn.

Sáng sớm nhận được tin nhắn cậu ấy gửi lúc nửa đêm, một cái tiếp một cái.

Cậu ấy hỏi: “Đầu gối, vì sao không thể ở bên nhau?” Tôi cũng không biết. Tôi cũng muốn ở bên nhau.

Cậu ấy lại nói: “Hình như là dị ứng rồi, khó chịu kinh khủng, cả người đều đau, xem ra là báo ứng rồi. Cậu tha thứ một lần này thôi được hay không? Mình chậm chậm sửa.” Tôi đọc rồi lại thấy xót, vội vã đi tìm cậu ấy về.

Khi tìm được, cậu ấy bị dị ứng đến mức mặt mày sưng húp, nửa tỉnh nửa say nằm trên sofa, hét bảo tôi đừng qua đây. Tôi thấy cậu ấy như vậy, khó chịu vô cùng, liền đi qua ôm lấy.

Đi bệnh viện, sau đó về nhà cho cậu ấy uống thuốc, nghỉ học luôn một buổi chiều, ở nhà với cậu ấy.

Lúc cậu ấy tỉnh dậy vẫn đã nhìn không được mắt cho hai câu. Cậu ấy nằm trên giường, nắm tay tôi. Nhìn tôi cả buổi, chỉ thấp giọng gọi tên tôi một tiếng, viền mắt ươn ướt.

Tôi thấy cậu ấy như vậy thì rất muốn khóc, nhưng vẫn cố nén lại.

Tựa như tôi rất muốn xin cậu ấy đừng đi, nhưng biết rõ chính mình không có lập trường gì, cho nên vẫn luôn kèm chế.

Những chuyện kia cả hai chúng tôi đều bất lực, là đường vòng phải đi. Trong lòng tôi hiểu, chỉ là sợ hãi, chỉ là không muốn mất đi cậu ấy mà thôi.

Cuối cùng, tôi hôn cậu ấy, bảo: “Không sao đâu.” Cậu ấy nghe theo gật đầu.

Sinh nhật, cậu ấy đưa tôi đi xem concert của Đảo.

Kính hỉ chính là, vị trí bên cạnh tôi không ngờ lại là của Cố An Khang. Lúc đầu tôi không tin, cảm thấy nhân vật nổi tiếng như anh ta, sao có khả năng chen chúc ở khán đài. Nhưng sau đó, tôi nhìn kỹ khuôn mặt anh ta, thấy anh ta nhìn chằm chằm Lục Tự Quang trên màn hình lớn một cách xuất thần, trong lòng tôi lại bắt đầu khẳng định.

Trước đây từng nhìn thấy một vài tin tức viết về chuyện của anh ta và Lục Tự Quang.

Tôi chợt nghĩ, hai người ở bên nhau, nhất định sẽ có va chạm. Trên đời này nào có chuyện luôn thuận phong thuận thủy, tựa như có đôi khi nảy sinh những ý tưởng kì quặc, muốn cùng cậu ấy đến vùng núi rừng trải qua những ngày nghèo khó. Nhưng sau đó mới ý thức được, người cũng chính là ràng buộc rất nhiều, cho nên những lúc muốn ra đi mới thoát thân không được. Non xanh nước biếc, mặc dù có gần, cũng không phải nghĩ muốn đi thì có thể đi được.

Thế nhưng, nếu hai người đều có dũng khí để đi tiếp, có lẽ sẽ không cần sợ hãi như vậy.

Châu Tử Bùi, trong khoảng thời gian sắp tới, nếu mình được quyết định sẽ xa tận trùng dương, mình nhất định ngồi tàu siêu tốc đi Paris thăm cậu. Nơi có cậu, hoặc là nơi cách cậu gần nhất mà mình có thể đến

được, mình đều muốn đi.

Nếu như mình ở Stuttgart, mình đi thăm cậu nếu như mình ở Frankfurt, mình đi thăm cậu dù cho ở Berlin nơi phương bắc, ở Hamburg, mình cũng đi thăm cậu. Nếu như cuối cùng, mình ở đây, vậy mình sẽ ở nơi đây chờ cậu về.

Tối hôm qua, trong khi đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được cậu ấy nắm lấy tay tôi.

Cậu ấy mở lòng bàn tay tôi ra, vuốt ve, nắn nót vẽ mấy chữ. Trong bóng tối, tôi loáng thoáng nhận ra được chúng. Viết xong rồi, cậu ấy nắm chặt nó.

Một, đời, một, kiếp.

Bỗng nhiên rất chua xót.

Bởi vì chàng trai nói muốn cùng tôi một đời một kiếp, phải ra đi.

Cậu ấy đi rồi, tấm bưu thiếp đầu tiên gửi về cho tôi, mất hơn hai tuần lễ.

Mặt trên trích dẫn nguyên văn một bài thơ của nhà thơ Pháp Baudelaire.

Ban đầu đọc sơ qua bản dịch tiếng Trung bài thơ ấy, tôi cũng rất thích, còn nhớ trong đó có vài câu viết thế này:

Tuổi trẻ của tôi là một cơn lốc tắm tối

Ngôi sao đánh rơi vài tia sáng rực rỡ

Sét giật mưa đánh tạo thành dư âm như thế đấy

Trong vườn, điểm tuyết vài trái cây màu đỏ sáng bừng.

Châu Tử Bùi, cậu ở Paris sống có tốt không?

2004-2005

Tôi còn tưởng rằng cậu ấy đã quên sinh nhật mình rồi, không nghĩ tới chỉ là gói hàng trễ hai ngày mà thôi.

Trên bối cảnh có chút âm u của bầu trời nhiều mây và lá vàng rụng, là cây cầu Alexandre III nguy nga lộng lẫy. Con sông Seine dưới chân cầu gợn sóng lấp lánh, yên ả bình lặng.

Là phong cảnh mà cậu ấy đã dùng ba nghìn mảnh nhỏ ghép thành.

Cậu ấy nói: “Đây là mùa thu Paris, mình tặng nó cho cậu. Như vậy, cậu có cảm thấy mình và cậu lại gần thêm một chút không? Đây là cái sinh nhật thứ hai không thể đón cùng cậu. Đầu gối, xin lỗi. Và mình chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Đã lâu lắm rồi không động bút.

Mấy ngày nay vô tình phát hiện sách của Giản Trinh trong nhà sách.

Tôi còn tưởng rằng đã không thể tìm được sách đã xuất bản của bà nữa. Mua nó về trong mừng rỡ tốt cùng, là “Mật mật ngữ”.

Đó cũng xem như là một phụ nữ hiếm thấy.

Bà viết: “Thâm tình là một việc bi kịch, nhất định phải lấy cái chết để kết câu.”

Bà viết: “Tôi ở trong bi thương mà kéo tơ lột kén, dệt hạnh phúc cô ấy đem chiếc áo gấm hạnh phúc đi cất may, chia cho người bi thương. Vinh hoa hay kham khổ, đều như nước trà đầu, nhớ đổ nó đi. Mà trà đặc chuyển đậm, uống đến đường cụt mọng tan, tự nhiên lại ngọt.”

Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi, Châu Tử Bùi.

Chờng nào cậu mới về...

Tôi vốn đâu có ngờ tới, cậu ấy bán mạng hoàn thành khóa học ba năm chỉ trong hai năm, một lòng muốn trở về. Tôi hỏi nguyên do, cậu ấy đáp một cách trẻ con: Nơi có cậu, mới là nhà.”

Thật sự muốn cảm thán:

“Sao người lại tới đây? Rõ ràng đã đem người khóa lại trên đất mọng, kinh thư nhật nguyệt, phần đại xuân thu, còn cho phép người nhàn đến viết thơ, người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt ta nói: “Nửa cuộc đời phiêu bạt, mỗi một lần đều mưa đón thuyền về.” (Giản Trinh)

2008-2010

Lúc đó cậu ấy bay đi Paris, tôi để lại cho cậu ấy một câu tiếng Đức: Mình vẫn mãi đợi cậu.

Kết quả bây giờ, cậu ấy lại đưa tờ giấy kia ra đây, dưới chân thêm một câu chú thích tiếng Pháp: “Buổi chiều ngày 14 tháng 8, bà xã tôi”.

Tôi nổi giận!

Trong thời gian hơn một năm, vẫn đang viết “Ngủ ngon, Paris”. Thực ra từ rất nhiều năm trước, tôi đã muốn dùng tiêu đề ấy viết một truyện dài.

Tử Bùi nghiêm túc đọc sách, tôi nói gần nói xa hỏi cậu ấy cảm tưởng.

Cậu ấy chỉ đánh trống lảng kể cho tôi chuyện có người theo đuổi ở Paris, cuối cùng nói rằng: “Có cậu rồi, mình cái gì cũng không thiếu, tâm có ngang tàng cũng biết phải chối từ.”

Lòng tôi chấn động bội phần, nghe cũng thấy thích chí.

Có lẽ bởi vì tính cách, mà trước nay tôi rất cẩn trọng, không làm những chuyện sơ suất bao giờ. Nhưng khi ở bên cậu ấy, lại như đã bỏ ra tất cả tiền đặt cược của cả đời này. Trong mắt cậu ấy giấu ý cười, độ cong mà khóe miệng cong lên làm hiện ra hai cái lúm đồng tiền mờ mờ. Cậu ấy nói: “Mình làm sao để cậu thua cho đành.”

Thì ra, yêu là mặc dù bạn không biết rõ tương lai, nhưng vẫn có dũng khí cùng người kia bắt đầu tương lai.

Hôm nay cầm bút lên, tự dưng nghĩ đến một vấn đề tầm thường: yêu là gì?

Ngồi trước bàn suy nghĩ một hồi, cũng tìm không ra một từ ngữ thích hợp để khái quát. Chỉ nhớ khi trước có đọc được trên “thánh kinh”, nói yêu là vĩnh viễn nhẫn nại, là mãi mãi không ngừng.

Theo tôi thấy, yêu là cậu ấy cùng tôi đến chợ mua thức ăn, xách đồ ăn đi theo phía sau tôi. Yêu là khi tôi làm cơm, cậu ấy im lìm không nói gì mà dốc lòng giúp tôi nhặt rau. Yêu là cậu ấy từng vất vả lột một cái càng cua thật lớn cho tôi, thả vào đĩa dấm của tôi yêu là biệt hậu trọng phùng, một đời một kiếp của chúng tôi.

Biết được mẹ Tử Bùi gặp chuyện không may, nó rất đột ngột.

Lúc đó, chúng tôi vừa mới dùng bữa tối ở một nhà hàng Pháp, còn đi xem một bộ phim điện ảnh đêm. Trên đường về nhà, đột nhiên nghe được tin dữ ấy. Cậu ấy rất kích động, vội vàng gọi điện thoại, nhưng gọi mãi mà không được. Cậu ấy càng sốt ruột hơn.

Cậu ấy rầu rĩ vùi vào vai tôi, nói rất sợ.

Thực sự thì, tôi cũng rất sợ hãi. Nhưng ở trước mặt cậu ấy, tôi không thể nói. Nếu như ngay cả tôi cũng sợ hãi, vậy thì, ai sẽ đến đỡ lấy trái tim đang lung lay sắp đổ của cậu ấy đây?

Đợi được tin tức rồi, mới thoáng buông lòng.

Cậu ấy chuẩn bị bay đến Saint Petersburg để thăm mẹ đang nằm ở bệnh viện, tôi cũng hiểu đó là tất yếu, đề nghị đi chung với cậu ấy. Lúc đầu cậu ấy từ chối, nhưng tôi rất kiên định.

Đối mặt thời điểm khó khăn, nên là hai người cùng nhau gánh vác, mà không phải chỉ mỗi cậu ấy gánh lấy một mình.

Đối mặt với sự kiện này, tôi đột nhiên sáng tỏ ra rất nhiều, cũng thu được rất nhiều dũng khí.

Bởi vì, dù cho phía trước là vùng lầy đất hiểm, hay là bụi gai kín lối, mình đều muốn đi cùng cậu.

Tôi đang ở Saint Petersburg tháng Mười Một.

Tình trạng của mẹ Tử Bùi về cơ bản đã ổn định, ngày này sẽ làm thủ tục xuất viện cho bà tại bệnh viện.

Hôm nay, Saint Petersburg lại có tuyết rơi. Đứng trên cây cầu lớn ở sông Neva, bỗng nhiên cậu ấy nói với tôi một câu: “Chúng ta hãy mãi như thế này, qua ngày thật hạnh phúc nhé.”

Tôi lặng lẽ đặt bàn tay trái đã hơi lạnh cóng của mình vào trong túi áo khoác của cậu ấy.

Trong nhà bị cướp.

Tên kia cướp đi chút tiền mặt và đồ đạc đáng giá, không đủ thương tôi.

Nhưng việc này lại khiến cho Tử Bùi lo lắng đến độ, khi đó vẫn đang công tác tại Paris, cậu ấy vội vội vàng vàng bay về.

Tôi ngồi ung dung, trên người một chút vết thương cũng không có, đã bảo cậu ấy rồi, đừng lo lắng quá. Nhưng cậu ấy ngồi trước mặt tôi, ngờ đâu lại khóc. Tôi bị hành động của cậu ấy làm giật cả mình, vuốt vuốt tóc cậu ấy, hỏi: “Mình vẫn nguyên lành đây mà, cũng không cảm thấy sợ hãi, cậu khóc cái gì chứ?”

Mắt cậu ấy đỏ lên, nghiêm túc nói: “Không thể bảo vệ cậu, chăm sóc cậu vào lúc cậu cần mình, mình không dám nói yêu cậu...”

Thì ra, nước mắt kia rơi đâu phải là vì uất ức, cũng chẳng phải bởi sợ hãi, mà là vì hổ thẹn mà rơi.

Ngay lúc ấy vừa thấy cảm động vừa thấy xót. Cái tên gốc này.

Trước đây cha mẹ Tử Bùi vẫn luôn bảo tôi đến Paris mừng năm mới.

Năm nay, nhân lúc trường cho nghỉ, Tử Bùi cũng xin công ty cho nghỉ, thế là chúng tôi cùng nhau đến Paris.

Thực sự nhìn thấy diện mạo của thành phố ấy mới cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thì ra nó còn đẹp dễ hơn bất kì hình ảnh nào trong tưởng tượng.

Cậu ấy đưa tôi đi gần như hết cả Paris, cũng đến nơi cậu ấy thích chơi đùa nhất hồi nhỏ, ném món bánh sừng bò mà cậu ấy thích nhất ngày bé.

Hôm nay, cậu ấy đề nghị với tôi, nói dối về nước rồi, sẽ cùng tôi đi thăm cha tôi.

Lúc đầu tôi không bằng lòng. Tôi luôn luôn cảm thấy, cho tới bây giờ ông ấy cũng không thiếu đứa con trai này, sự tồn tại hay không tồn tại của tôi cũng là chuyện không chút liên quan với ông. Nhưng không ngờ rằng Tử Bùi kiên trì nói đạo lý với tôi, tôi nghe rồi lại cũng thấy có lý, gật đầu đồng ý.

Thực ra, cậu ấy đang nghĩ cho tôi, tôi biết.

Ôi, khiến cậu ấy phải bận tâm rồi.

Trước mặt mọi người ở một nhà hàng, cậu ấy đọc bài thơ tình tự mình viết bằng tiếng Pháp.

Tôi xem tiếng Trung cậu ấy dịch ra, mới cảm thấy ở nhà hàng thực là xấu hổ quá, cũng không có chỗ nào để trốn. Nhưng cậu ấy thì không để vào mắt, rất là thẳng thừng, còn nói tự nhiên như không rằng vốn dĩ nên đến tháp Eiffel đọc thơ mới đúng.

Còn mười một bông hoa hồng trong nước mưa ấy nữa.

Vậy mà sau chuyện đó cậu ấy còn giễu tôi, thế nào càng sống mặt mũi càng mỏng, tôi bảo là cậu ấy càng sống da mặt càng dày mới đúng!

Nhưng mà, vẫn phải cảm ơn cậu. Lễ tình nhân hạnh phúc.

Đại để nhớ ba sự kiện.

Thứ nhất, trở về đi gặp cha, nói chuyện một cách đàng hoàng.

Luôn cảm thấy thời thiếu niên tính tình nông nổi quyết liệt, cố chấp mà quật cường, bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại, hóa ra mọi chuyện chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi. Cha cũng già rồi, có thể dùng một cõi lòng bình đạm hơn để mà về thăm.

Thứ hai, hôm qua Trình Giang Đào làm tiệc cưới.

Ban đầu anh ta mời tôi làm phù rể, Tử Bùi còn chết sống không đồng ý. Tôi hỏi nguyên nhân, cậu ấy nói: “Người khác đều nói, người không có ai thêm mới đi làm phù rể phù dâu, nhưng cậu rõ ràng là người có ai thêm, cho nên mình không đồng ý cậu đi.” Tôi cười cậu ấy, đây là nguy hiểm kiểu gì? Cuối cùng tôi phải lời hay nói cặn, dỗ cậu ấy vui vẻ, mới xem như thỏa hiệp.

Thứ ba, cái gọi là lạc thú trong cuộc sống.

Vì tự biết có chút chất phác nhạt nhẽo, cho nên mất rất nhiều thời gian, mới hiểu được đạo lý này.

Có lúc cậu ấy ghen tuông quá trớn, hoặc là cố tình gây sự, thực ra cũng không phải chủ ý, chỉ là muốn tôi dỗ dành cậu ấy mà thôi. Chuyện phụ rể cũng vậy đấy. Trong bụng tôi thầm cười cậu ấy, người đã hai mươi tám rồi, sao có lúc vẫn giống hệt đứa con nít vậy.

Nhưng nghĩ kĩ, quả thực trong cuộc sống cần một chút gia vị như thế. Yêu cậu ấy, để ý cậu ấy, quan tâm cậu ấy, thường xuyên nói cho cậu ấy nghe, cũng đâu phải chuyện không tốt. Bởi vì yêu một người, chẳng qua là ngoài những tiền tài, địa vị, tính tốt, tính xấu của người đó ra, phát hiện vốn dĩ người đó chỉ là một đứa trẻ, cho nên thương.

—

Lời tác giả:

Phân ra ba thời đoạn điển hình, cơ hồ là từ bắt đầu đến cuối cùng.

2001-2010, chín năm, toàn bộ cô đọng trong hơn sáu nghìn chữ đó.

Dụng ý của phiên ngoại này:

Thứ nhất, là lý giải sơ qua chính văn.

Xét thấy đầu gối khiêm tốn hướng nội, một vài lời nói và tâm tư chưa hẳn sẽ tự nói ra, cho nên mới dùng hình thức văn tự mà hẳn quen thuộc nhất kể lại.

Thứ hai, cũng là khai báo một phát về những chuyện lật vạt sau khi họ về nước.

Đến đây, toàn bộ chính văn và hai phiên ngoại “Ngủ ngon, Paris” đã kết thúc trọn vẹn.

Chân thành cảm ơn mọi người đã xem đến đây. Phía sau còn có một bài tổng kết lái nhải. Cười.

Hi vọng các vị còn đang lấp hố ở sát vách cũng đọc văn du khoái. ^^

57. Chương 56: Pn3 Mười Ba Năm

“Đồ của trường biểu, mang cho ba nhé? Dù sao cậu cũng đâu thích ăn những thứ đó.” Thịnh Minh vừa chuẩn bị hành lý, vừa căn dặn người đang đứng thay quần áo trước gương.

“Yên tâm, mình đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.”

Nhìn trong gương thấy hấn kéo lại vali rồi đứng dậy, Châu Tử Bùi xoay người vừa cài lại nút tay áo, vừa hôn một cái vào bên miệng hấn. Mọi thứ đều trông rất tự nhiên, vừa định kiểm chác thêm một chút, đã bị người trước mắt nhẹ nhàng đẩy ra.

Người nọ vẫn như lúc thường, nét mặt ôn hòa, một chút góc cạnh sắc sảo cũng không thấy, vỗ vỗ chàng trai, bảo: “Nhanh lên một chút, đừng để ba đợi.”

Năm mới vừa tới, nhiệt độ không khí hạ dữ dội làm cho cái thành phố phía nam ẩm ướt này cũng có một hồi ngân trang tổ khóa hiếm thấy.

Châu Tử Bùi rét đến mức phải dựng thẳng cổ áo khoác lên thật cao, sau đó hai người cùng nhau bỏ hành lý vào cốp xe, nhìn thấy người bên cạnh cũng đang nhốt vào trong áo khoác mà cái mũi đã đỏ cả lên, “Lạnh ha? Mau lên xe.”

Một xe ấm áp.

Mà tuyết bên ngoài, vẫn đang rơi.

“Đồ đã mang đầy đủ, không quên cái gì chứ? Vé máy bay? Văn kiện trường học gì gì đó?” Vừa nói, miệng đã phả ra đầy hơi sương.

Người ngồi ở ghế phụ lắc đầu, “Đi thôi.”

Còn đang thấy kỳ quái sao gã tài xế này không nghe lời, ngẩng đầu mới nhìn thấy tay phải Châu Tử Bùi thò qua đây, giúp mình phải đi tuyết bám trên tóc, rồi thì giống như đứa con nít bự con vậy, “Được rồi, xuất phát!”

Thật là kỳ quái. Rõ ràng đã là gã đàn ông ba mươi mấy, nhưng có khi nhìn anh chàng, lại cảm thấy thật giống như mười mấy năm trước nhìn thấy vậy. Điều cười, cách nói chuyện, khi nghiêm túc, lúc không nghiêm chỉnh... Tất cả đều không thay đổi, giống hệt như Châu Tử Bùi năm ấy.

Đây không còn là lần đầu tiên họ cùng đi thăm cha Thịnh Minh nữa rồi. Ngược lại, trong mấy năm nay khi quan hệ cha con càng thêm hoà nhã, hầu như mỗi năm ngày lễ ngày Tết, hai người đều cùng nhau đi thăm ông ấy, ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm. Có thể từ trốn mắt nhìn nhau ban đầu đến bây giờ vui vẻ trò chuyện, hơn phân nửa công lao e rằng đều phải tính cho Châu Tử Bùi mất thôi. Nhớ lại bản thân ngày trước, cũng thực là không đủ chín chắn, rõ ràng có thể thân thiện với tất cả, lại chỉ duy nhất không chịu bỏ qua cho cha, cứ như thế cứ đầu trừng phạt ông, cũng trừng phạt chính mình.

Châu Tử Bùi nhìn không nổi hấn cứ như vậy, thế là luôn nói, “Ba mẹ mình sống bên Pháp, không hấn mỗi năm ăn Tết đều có thể đoàn tụ, giờ đây có một người cha ngay trước mắt cậu, cậu không muốn hiếu kính mình vẫn là muốn, thế nào, cho một cơ hội nhé?”

Thịnh Minh bế tắc, nhưng kỳ thực trong lòng cũng hiểu rõ, mấy lời nói ngọt xớt của Châu Tử Bùi cũng có chứa đạo lý của nó.

Vốn cái Tết năm nay cũng nên là chiếu lệ cũ mà làm, nhưng tiếc rằng bởi vì kỳ nghỉ đông này Thịnh Minh được trường học cử đi Đức giao lưu học bổng, Tết âm lịch cũng phải ở lại bên Đức, cho nên mới thu xếp mọi việc làm trước trong một ngày.

Nhiều năm trôi qua, người làm cha cũng vui vẻ vì được gặp hai đứa con trai. Sau một bữa cơm nhà thịnh soạn, Châu Tử Bùi lái xe đưa Thịnh Minh đến sân bay, để kịp chuyến bay 10:15 đêm đi Berlin.

Số lần xa cách nhiều rồi, đã không cảm thấy việc xa nhau ngắn ngủi thế này có thể nói lên được điều gì. Châu Tử Bùi cũng từng từ nơi đây cất cánh đi Paris vài lần, dù là vì việc học, hay là vì công tác, nhưng điều chưa từng thay đổi, là quy trình đường hàng không mỗi lần lại mang chàng trai về bên cạnh Thịnh Minh.

Châu Tử Bùi biết, bởi vì có người đang chờ mình, cho nên nói gì cũng muốn mau chóng về lại nơi đây.

Thịnh Minh cũng vậy.

Thuở mới hơn mười hai mươi tuổi, cho rằng chia lìa là một chuyện lớn như trời. Nhưng mà mỗi một bậc thêm vừa dày vừa sâu do tuyết đọng đắp thành ấy, sau khi mùa đông rời khỏi, lại bị ánh nắng ấm áp hòa tan thành nước, họ đều nhìn thấy. Châu Tử Bùi còn nhớ Thịnh Minh từng viết trong “Ngủ ngon, Paris” rằng: Tôi tin tưởng hấn, cũng biết rõ ràng hấn thuộc về tôi, cho nên tôi đợi hấn, cũng tin tưởng hấn sẽ trở về.

Châu Tử Bùi ôm rồi lại ôm Thịnh Minh, bảo: “Đầu gối, bên kia lạnh, chú ý thân thể. Điện thoại, email liên lạc.”

Đây là năm thứ mười ba của họ.

Thịnh Minh đứng trước bục diễn thuyết khóa đề ở đại học Humboldt Berlin, Châu Tử Bùi nghiêm túc làm việc ở công ty như thường lệ, thận trọng với từng sách lược. Mỗi ngày tan tầm về đến nhà, trong hộp thư luôn có một email đến từ Berlin, người kia mỗi ngày gửi một cái, vào mỗi hừng đông khi Châu Tử Bùi đang say ngủ.

“Tử Bùi, cậu khỏe chứ? Đây là lá thư đầu tiên.”

...

“Berlin không có lạnh như trong tưởng tượng, lúc nắng lên, tuyết đọng trên đường cái sẽ tan đi một chút. Rác rưởi bị che lấp bên dưới lớp tuyết đọng, mỗi lần mình nhìn thấy đều nghĩ, đợi ngày chúng nó lại nhìn thấy ánh mặt trời, nguyên cái Berlin sẽ có bao nhiêu bẩn!”

...

“Hôm nay gặp vài học sinh Đức học Hán ngữ ở trường đại học, họ giao lưu với mình rất là nhiệt tình. Phát hiện ra sách giáo khoa của các bạn ấy học là phương ngôn miền bắc tiêu chuẩn, khẩu âm cũng học đâu ra đấy, mình mượn sách vở của các bạn ấy xem, thấy có từ địa phương mình cũng không biết... (Thật là!) “

...

“Bây giờ chỗ cậu chắc cũng gần bốn giờ sáng rồi ha? Mình sửa soạn một phát, cũng sắp đi ngủ mau thôi, ngày mai còn có tiết.”

...

“Ngủ ngon, ngày mai gặp. I.l.d.”

Mỗi một email gửi về, đều là một kiểu mở đầu đó, một kiểu kết thúc đó.

Lúc đầu Châu Tử Bùi cảm thấy hơi buồn cười, chẳng lẽ người này học tiếng Đức đều học vào trong xương cốt rồi hay sao, ngay cả viết email cũng khuôn phép đến thế này, lập ra cho mình những quy cách và thói quen bất thành văn như vậy. Lúc đầu nhìn thấy ba chữ cái ở cuối vẫn chưa phản ứng được, đập đầu một cái mới hiểu, à thì ra là nói “mình yêu cậu”, vừa nghĩ như thế, trong lòng liền cảm thấy vô cùng sung sướng, cũng chẳng màng người kia dùng cách thức gì mà viết.

Nếu như thật sự muốn kể đến chuyện đã khiến cho Châu Tử Bùi lo lắng hơn một tháng nay, có lẽ là trong mấy ngày ấy Thịnh Minh gửi email nói mình bị cảm rồi, có hơi sốt nhẹ. Vốn không phải chuyện gì to tát, nhưng sau khi Châu Tử Bùi xem thấy thời sự đưa tin đã xuất hiện ba trường hợp bệnh nhân cúm heo ở Đức, thì càng nghĩ càng cảm thấy tình hình nghiêm trọng.

Buổi chiều ở công ty, nhìn đồng hồ, gọi điện thoại qua cho bên kia.

Thịnh Minh nghe chàng trai nói đến cúm heo, không nhịn được cười, người ta nói là nói tại Nordrhein Westfalen, cách Berlin xa lắc kia. Cuối cùng không lay chuyển được sự nghiêm túc của Châu Tử Bùi, phải ngoan ngoãn đồng ý, nhất định sẽ chú ý nghỉ ngơi.

Đối với loại chuyện này Châu Tử Bùi luôn đặc biệt nghiêm túc. Thịnh Minh không khỏi nhớ tới, trước đây có một khoảng thời gian cũng rất bận bịu, bởi vì phải vừa lo khóa học ở trường vừa lo bản thảo của mình, luôn không tránh được phải thức đêm soạn bài. Châu Tử Bùi nhắc hần vài lần, cuối cùng còn suýt nữa thì la lối hần vì chuyện đó.

Biết tính tình chàng trai có phần nóng nảy một chút, nhưng rất ít nổi giận với mình. Sau khi hòa nhã trò chuyện, Thịnh Minh không cảm lòng được hỏi thử, lúc đó Châu Tử Bùi chỉ bảo: “Xời chẳng có cái gì mà tại sao cả, bảo cậu đừng thức đêm thì đừng có thức đêm, thân thể của chính cậu, mình còn xót hơn cậu nữa.”

Dưới sự kiên trì thêm lần nữa của Thịnh Minh, Châu Tử Bùi mới kể ra toàn bộ sự việc: “Trước đây công ty đi Ngọc Khê du ngoạn, mình thay cậu thắp hương trên miếu, sự phụ cũng bảo, người từ nhỏ có tuệ căn sâu phải đặc biệt chú ý thân thể, miễn cho bị đau bệnh ngầm, về già khổ sở. ‘Thông minh từ sớm, khó hưởng tuổi thọ, xưa nay như vậy.’ – Cậu chưa nghe nói qua à? Nhưng mấy lời kiểu này làm sao có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng!”

Thì ra cậu ấy sợ hãi, sợ hãi nhất ngữ thành sấm, vậy nên mới lo lắng cho cái thân thể này còn hơn cả mình. Con người này, cũng không phải là người anh dũng quả cảm gì đâu, không phải cậu ấy nhất gan, chỉ là, những điều mà người thường sợ hãi, cậu ấy cũng sẽ mà thôi.

Mười ba năm, bản thân mình còn thấu hiểu lòng dạ cậu ấy hơn chính cậu ấy nữa. Trái tim kia, thật như thể, nóng như thế, áp ủ lòng trong bàn tay vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Châu Tử Bùi đợi ở sân bay thật lâu, nhìn thấy Thịnh Minh kéo hành lý đi tới.

Chàng trai đứng ở chỗ không nhìn thấy được, vì lạnh nên đặt hai tay vào trong túi áo khoác. Người đến người đi, chàng trai chỉ gọi một tiếng: “Đầu gối!” Người nọ liền tìm đến theo âm thanh.

Chàng trai cười và giang tay ra, chỉ chờ một lát thôi, người đi xa kia sẽ đến gần đây, ôm chặt lấy.

Còn nhớ thật lâu trước đây, trong cái ký túc xá cũ ấy, Châu Tử Bùi nghe hần kể hết một câu chuyện rất dài, rồi khẽ khàng ôm hần vào lòng. Ngay khoảnh khắc ấy thời gian dường như ngừng lại, một lúc lâu, bên tai vang lên những lời này: “Ở bên mình đi, mình sẽ đối tốt với cậu.”

Và bất kì một vòng tay ôm ấp nào của họ, cũng đều giống như lần đầu tiên vào mười chín tuổi năm ấy, rót đầy chân tình và chân tâm.

– Hết –

ngân trang tổ khóa: hình dung một thế giới màu trắng sau khi tuyết rơi, không có một chút màu sắc, vô cùng thanh khiết, sạch sẽ, một cảnh sắc mỹ lệ mùa tuyết.

I. l. d.: là viết tắt “Tôi yêu bạn” trong tiếng Đức, thường dùng cho thư.)

tuệ căn: chỉ lĩnh ngộ được chân lý nhà Phật, chỉ sự thông minh

nhất ngữ thành sấm: một lời nói ra thành lời tiên tri

58. Chương 57: Lời Cuối Truyện “”

1. Từ tác giả Cận Sắc Ivy

Chào mọi người, đây là tổng kết dài dòng mà sau khi hoàn kết mỗi truyện nhất định sẽ xuất hiện –///

“Ngủ ngon, Paris” từ khi khai hồ đến bây giờ chính văn xong xuôi, sắp tới ba tháng. Số lượng từ của chính văn cũng tương đương “Thiền quang đảo tự” trước đây, nhưng viết cũng không được thông thuận như “Thiền”, trong thời gian đó đụng phải “cổ lộ” hai lần (TDT: ý là bị bí ấy mà), rất nhiều lần đều phiên muộn kết thúc công việc bằng hiệu suất tụt dốc – 0 chữ trong nguyên một buổi chiều.

Trước khi viết cái bài lê thê này, đã xem toàn bộ văn lại lần nữa.

Thế rồi cảm thấy, có vài chỗ xử lý không được thỏa đáng, cũng có ngôn ngữ cằn cỗi không thể hiện ra được những cảm thụ có trong lòng một cách hoàn mỹ. Cảm ơn các vị nghiêm túc xem văn, bắt sâu, giao lưu, còn nỗ lực chấm điểm cho tác phẩm kém cỏi của tôi, cảm ơn mọi người!

Vẫn phải không ngừng luyện tập, viết nên thứ cho ra hồn. Muốn khi chính mình đọc lại, vẫn sẽ cảm thấy rất khá, như vậy xem như hoàn thành mục tiêu rồi đi.

>>> Vừa viết “Ngủ ngon, Paris”, vừa nghe nhạc, đề cử một chút cho mọi người, coi như là một loại tâm tình.

:

:

, ,

Green day: 21 Guns , Wake me up when September ends

Damien rice: Amie

: Sakura ,

:

Hide: Ever free , Goodbye , Tell me

abingdon boys school: JAP (TV Version) (BASARA TV , . -v-)

BLAZE Crimson Lotus (B,)

(Fascinating Fairland)

( )

>>> Nói một chút về vấn đề chòm sao của đầu gối.

Chắc, lúc sắp sửa viết nhân vật này, bèn quyết định đó là chòm Thiên Xứng.

Thường sẽ nhìn thấy phân tích đối với chòm Thiên Xứng như sau:

1. Sẽ không đơn giản nói yêu, một khi nói ra miệng thì sẽ khẳng khẳng một mực yêu bạn.
2. Không thể dễ dàng tha thứ lừa dối – phản bội nhất, đây là điểm mấu chốt của cán cân.

3. Việc nhỏ hồ đồ, đại sự khôn ngoan, không muốn mình bị cuốn vào phân tranh vô vị, nhưng vấn đề cơ bản thì tuyệt đối không thỏa hiệp, không nhượng bộ.

4. Cái nhìn đối với sự vật rất thành thực, nhưng hễ rơi vào bẫy rập của ái tình liền trở nên phản ứng tri độn.

5. Rất biết tình thú trong cuộc sống, đa số Thiên Xứng nam đều là một đầu bếp tốt, biết làm hai ba món ăn tử.

6. Tính thích yên tĩnh, ý nghĩ thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ). Yêu bao sâu, oán bấy sâu. Bản chất xem nhẹ danh lợi, nhưng sở hữu thiên phú thành danh đặc lợi.

7. Nhân duyên tốt, biết giao tiếp, thích lãng mạn. Nhưng trên thực tế bạn bè thật lòng cũng không nhiều, có đôi khi cũng muốn an tĩnh, trong sinh hoạt có chút chất phác, bất giải phong tình.

Thế đấy, tôi không giải thích nhiều nữa nha.

>>> Nêu xuất xứ của một vài trích dẫn trong truyện.

“Tôi không biết trả lời thế nào. Có nhiều người chết đến vậy, nhiều đề điều bị ngày hạn làm vỡ tung đến vậy, nhiều đá va chạm thân thuyền đến vậy, nhiều đôi tay khi hôn nhau thì đan vào đến vậy, nhiều sự vật tôi muốn lãng quên đến vậy.” —— Neruda

Nếu như không biết nên đi đâu, vậy thì hãy đến bên cạnh tôi. Nếu như không biết nên làm gì bây giờ, hãy đưa tay cho tôi. ——

Từng đêm từng đêm tôi ngủ không được, đợi chờ sau hừng đông để đi tìm anh. Thế nhưng tìm được thì đã làm sao? Cuối cùng cũng chỉ có thể như một gốc sồi, ở ngoài cửa sổ nhìn trộm. —— nguyên tác giả không rõ

“So viele Dinge bekommt man erst dann, wenn man sie nicht mehr gebrauchen kann. (Rất nhiều thứ, khi mà mọi người không cần chúng nữa, có thể có được.)” —— ca từ ca khúc “Chancelos”

“Mưa xuân tắm tã đường phương thảo, cây phi bông đang tươi tốt” —— “Mưa xuân” của Matsuo Basho

“Mang tâm tình bình tĩnh mà an nghỉ trong bụi cỏ xanh mới mọc, ánh sáng của mặt trời chiều mỹ lệ như vậy, tôi đang thận trọng đi, không sống uống tháng năm.” —— Taneda Santoka

“Từng có người rủ tôi xuân khê vớt nòng nọc từng có người vì tôi ngày hè bắt ve sầu từng có người đêm thu cùng tôi quạt đom đóm từng có người mùa đông vì tôi đốt lửa. —— nguyên tác giả không rõ

“Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thù phong lộ lập trung tiêu” —— Hoàng Trọng Tắc

“Bạn đã từng yêu một người ở nơi xa xôi hay chưa? Người đó cho tới bây giờ cũng chưa từng khiến bạn tuyệt vọng, là dũng khí và sức mạnh để bạn tiếp tục tiếp tục sống. Anh ta vĩnh viễn là trẻ tuổi, mỹ hảo, hào quang vạn trượng, anh ta vĩnh viễn ở nơi đó, giống như là tín ngưỡng vậy.” —— nguyên tác giả không rõ

“Sao người lại tới đây? Rõ ràng đã đem người khóa lại trên đất mộng, kinh thư nhật nguyệt, phần đại xuân thu, còn cho phép người nhàn đến viết thơ, người nhưng lại bay qua quan lĩnh, đuổi kịp tháng năm chưa muộn, đến trước mặt ta nói: “Nửa cuộc đời phiêu bạt, mỗi một lần đều mưa đón thuyền về.” —— Giản Trinh

“Người là một người khiến cho người ta cảm thấy yêu thích, cái ly của người không nên vì tôi mà trống rỗng.” —— Giản Trinh

>>> Phiên ngoại và hồ mới

Ban đầu dự định sẽ có hai phiên ngoại, không trừ khả năng xuất hiện cái thứ ba. —

Hồ mới còn đang viết dàn ý. Dù cho hồ mở ra rồi, hẳn cũng sẽ ráng lấp thêm một chút cho “Yêu ở Hamô”. Có vẻ mọi người đều thích hoan nhạc hưởng, tuy nó có vẻ không là sở trường của tôi, nhưng tuyệt đối là sẽ nỗ lực!

A, cuối cùng, mọi người đã khổ cực nghe tôi dông dài rồi! Lần thứ hai cảm tạ mọi người, cúi mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ngon-paris>